XX. évfolyam 31. szám

Ára: 1 forint

1964. július 30

Ludas Matyi

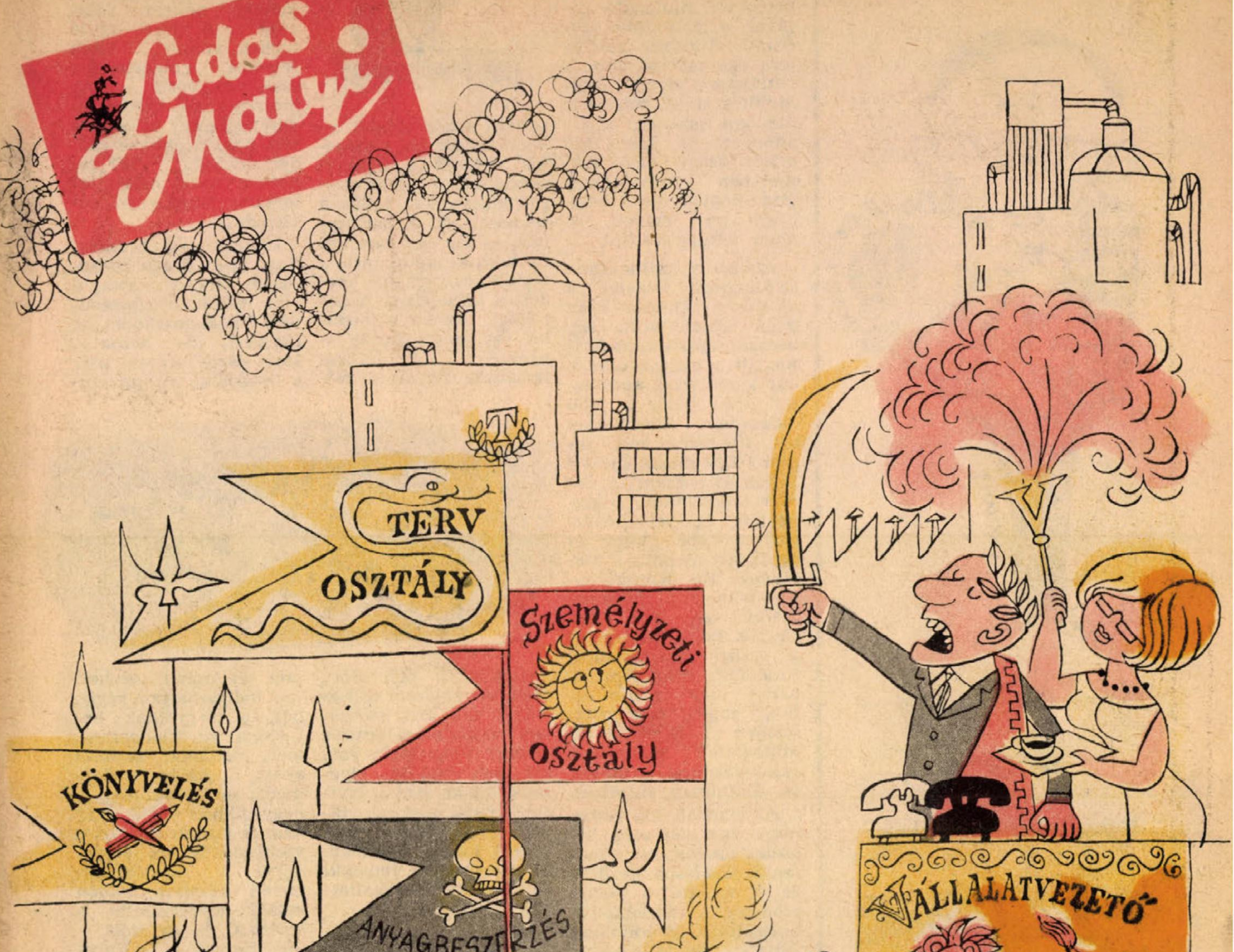
TERV OSZTÁLY
Személyzeti osztály
KÖNYVELÉS
ANYAGBESZERZÉS
VÁLLALATVEZETŐ
Pusztai

Pusztai Pál rajza

— Kartársak! Ma kiharcoljuk a minisztériumban a póthitelt, a túlórát és a létszámemelést...

Új afrikai állam született

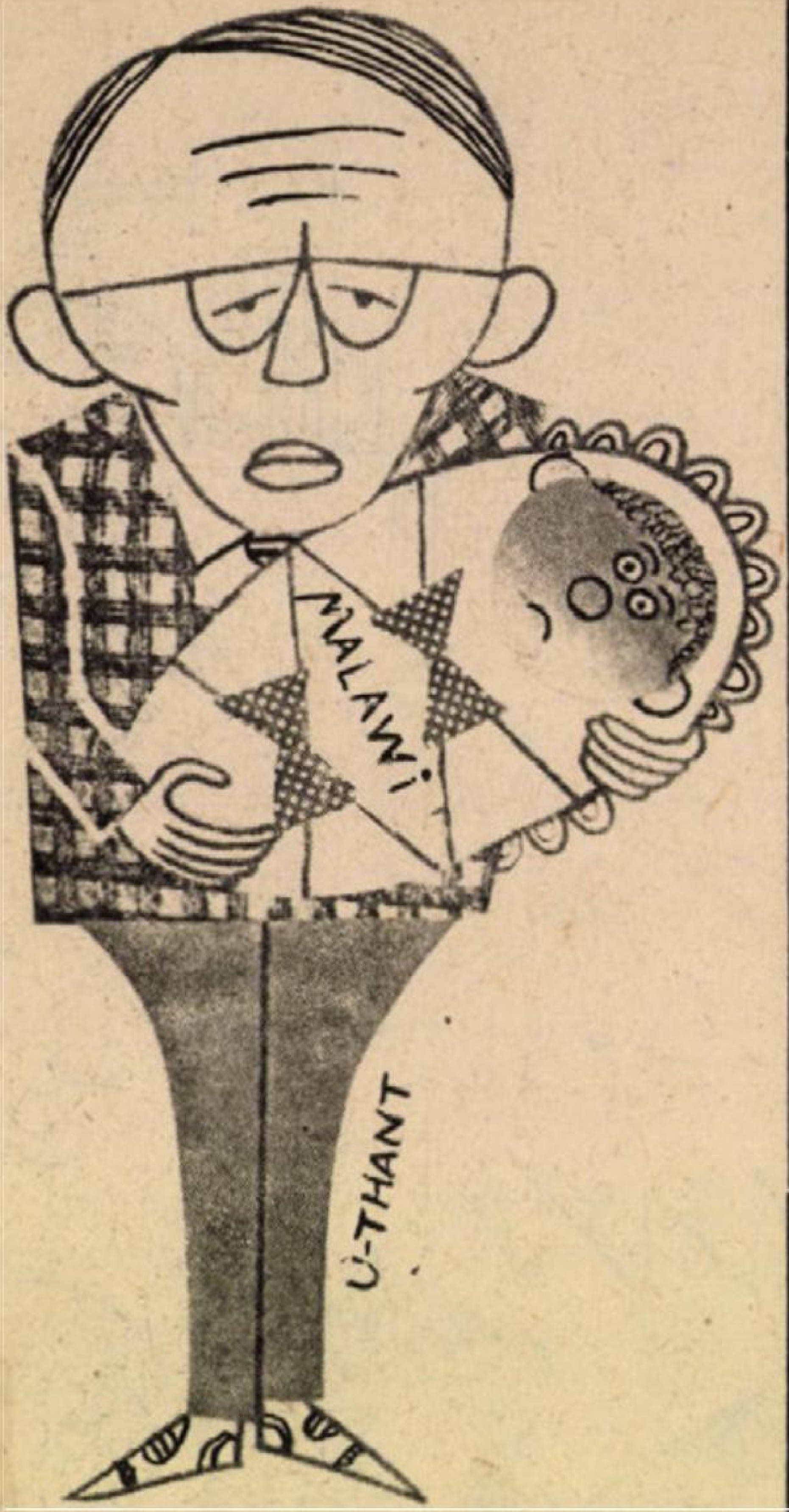

U Thant: Új gyerek, új gond ...

* * *

Kalandvágyó gyerekek

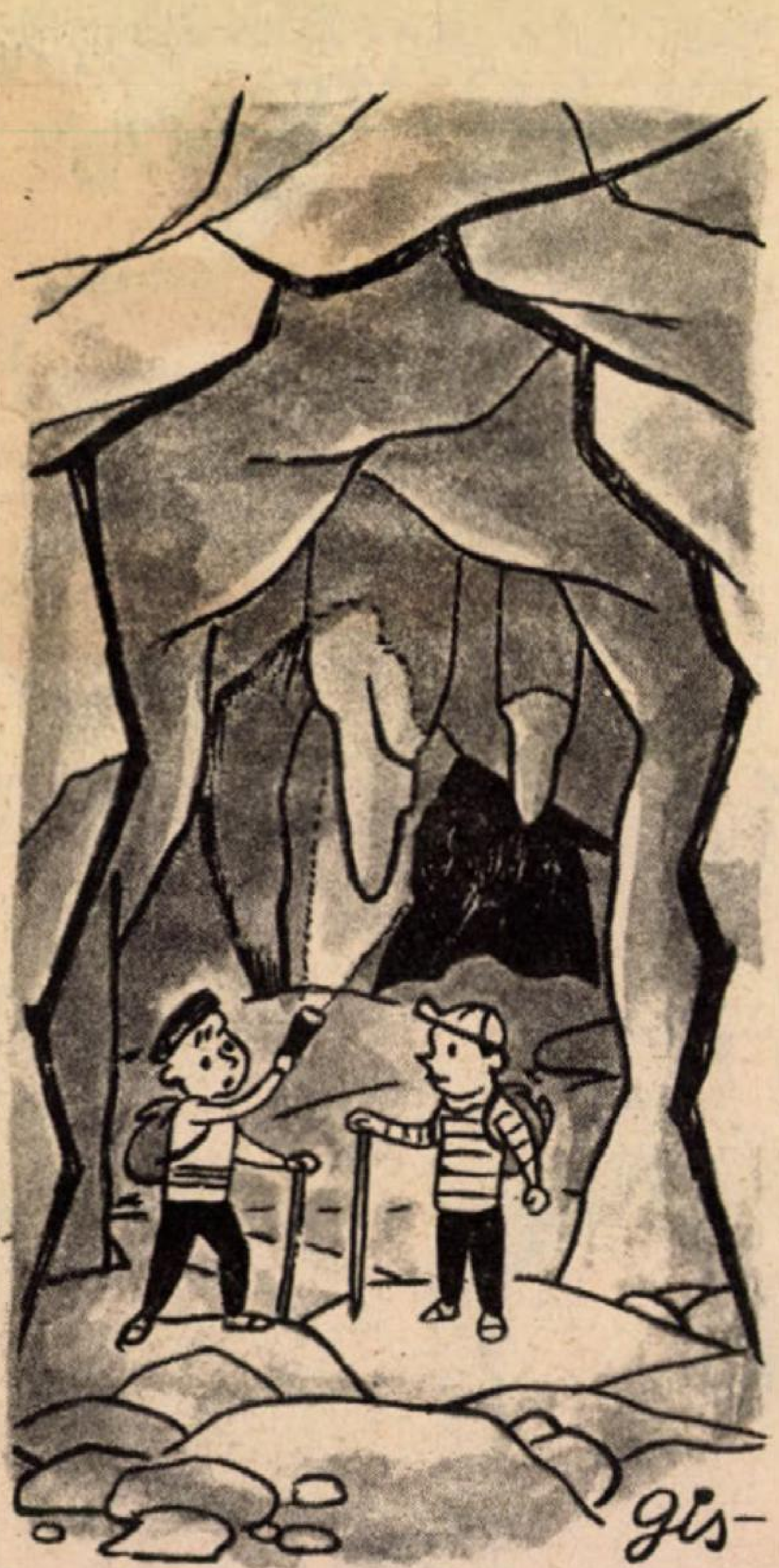

– Ha majd megtalálnak minket, én a tévének nyilatkozom, te pedig a rádiónak...

Siker

— Ööö — mondtam a moszkvai Ofotért-boltban, és a jobb kezem perfektül mutogató ujjával, a legtisztább irodalmi stílusban ráböktem egy polcra, ahol a vetítőgép álldogált. Egyidejűleg szolíd felszólító módban ránéztem az eladónőre, és jelen idő egyes szám első személyben rámosolyogtam. Rögtön megértette, hogy mit akarok, és elém tette a vetítőt.

Abban a pillanatban szállingózni kezdett a közönség. Eleinte csak gyér házam volt: egy hosszú, sápadt arcú férfi megállt a bal oldalamon, egy kerek arcú, aprószemű óriás pedig a jobb oldalamon. Mindketten azt figyelték: mit veszek? Egy másik pulttól jöttek át hozzám... Ott már valószínűleg végignéztek egy-két vásárlást... Lehet, hogy az egyik azt mondta a másiknak: No, Konsztyantin Ivanovics, hazamegyünk, vagy még megnézzük, hogy mit vesz ez a pasas? Egy kis ideig tűnődtek, gondolkoztak, aztán úgy döntöttek, hogy engem még megnéznek... S most itt álldogáltak mellettem, rákönyököltek a pultra, és áhítatosan figyeltek.

Az eladónő, aki tudta, hogy egy szót sem beszélek oroszul, nagy műszaki előadásba kezdett, és ismertette a vetítő előnyeit. Érdeklődve hallgattam, és időnként „aha!" felkiáltásokkal bólintottam egyet, hogy élénkebb legyen a dialógus és a nézők se unatkozzanak. Kisvártatva újabb nézők érkeztek, és egy-két perc múlva már egy gombostűt sem lehetett volna leejteni a pult mellett.

Remek közönségem volt. Amikor megveregettem a gép oldalát — hadd lássák, hogy konyítok valamit a műszaki dolgokhoz —, az én drága publikumom hálásan felmorajlott. A partnernőm ekkor egy váratlan fordulattal szétnyitotta a vetítőt, és turkálni kezdett a belsejében. A nézőknek tetszett a fordulat, és nyújtogatták a nyakukat, hogy jobban lássanak. Zavartan álldogáltam a pult előtt, talán lámpalázam volt, és magamban arra gondoltam: vajon elégedettek-e velem? Vagy talán van, aki azt mondja: Gyerünk innen, Anton Nyikolajevics, gyerünk innen a terem másik végébe, ott valaki nagyítógépet vásárol, és remekül szórakoznak. Ide hallatszik a nevetés...

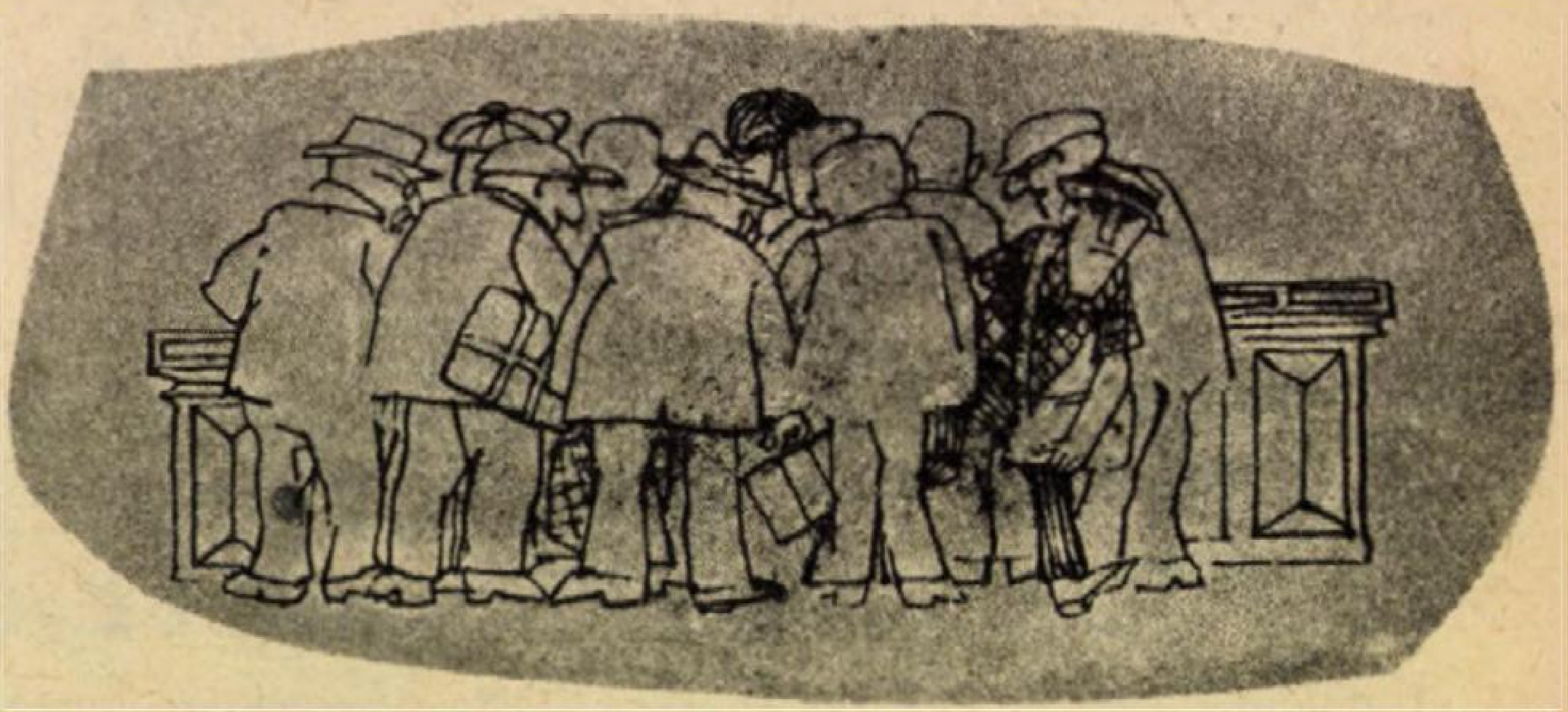

Nem sokkal később egy fej jelent meg a bal vállam fölött... A hátam mögött álló ráfektette állát a vállamra, és kérdezett valamit az eladónőtől, aki nyájasan válaszolt — nekem. Amikor oldalra fordítottam a fejem, a vállamon levő fej is oldalra fordult. Úgy éreztem magam, mintha két fejem lenne, mert ha a hátam mögött álló férfi kérdezett valamit, az eladónő mindig nekem válaszolt... A nézők egyre többen voltak... Csak folyvást, polgártársak, csak folyvást!... Az oroszra szinkronizált fejem pedig egy pillanatra sem hagyta abba a kérdezősködést... Mit tehettem volna mást: tátogtam, mintha én beszélnék...

Hirtelen azt éreztem, hogy az én drága közönségem kezd kinyomni a pult mellől. Megpróbáltam belekapaszkodni az asztalba, de hiába... Mire észbekaptam, már a második sorban álltam. és onnan nézhettem, hallgathattam végig, hogyan tárgyalnak helyettem az eladónővel, mert mindenki segíteni akart... Aztán a harmadik sorba kerültem, a negyedikbe, végül már nem is láttam semmit a vetítőgépből, az eladónőből... Sértődötten menni akartam, midőn valaki megérintette a vállamat, és így szólt:

— Harasó... Harasó...

Vagyis jó a gép, nyugodtan megveheted. A nézők utat engedtek a pulthoz, és én átvehettem a számlát... Az előadás véget ért... A publikum lassan oszolni kezdett... Azt hiszem, sikerem volt...

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSOMAGOLÁSTECHNIKA

Néhány darab paradicsomot vásároltam a Városház utcai zöldségboltban. Átnyújtottam a blokkot, mire átnyújtották a paradicsomot. Szép, érett példányokat, kézből kézbe. Hoci-nesze.

Hova rakjam? Zsebre vágjam? Két perc múlva paradicsombólé fog folydogálni a krémszínű nyári öltönyömön. Vagy balanszírozzam a két kezemben véges-végig, az ötödik kerületen keresztül?

Ragyogó ötletem támadt: kértem, csomagolják be az árut. De erre nem voltak hajlandók, ellenben az eladónőnek is akadt egy ötlete: vásároljak egy papírzacskót. Vásároltam, beleraktam zsákmányomat.

Tíz forint egy kiló paradicsom, a makulatúra legfeljebb három. Nagy haladást jelentene csomagolástechnikánk történetében, és a bolt sem károsodna, ha zacskót adnának, és azt együtt mérnék le a paradicsommal.

A. A.

Humanitás

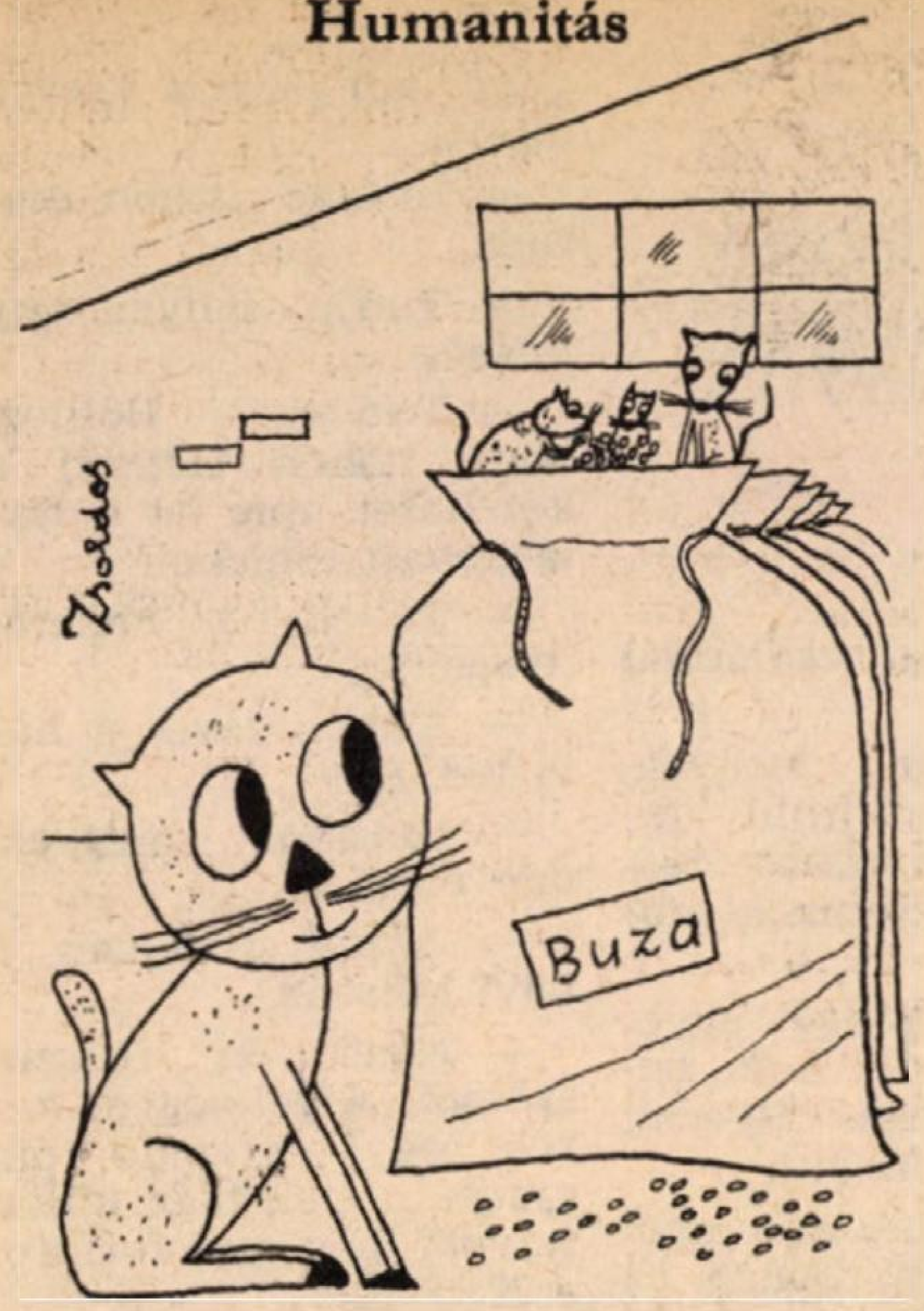

– Nincs szívem felfalni őket… Megvárom, amíg befejezik.

Támogatást követelnek Angliától a nemzetközösség tagállamai

Fülöp György rajza

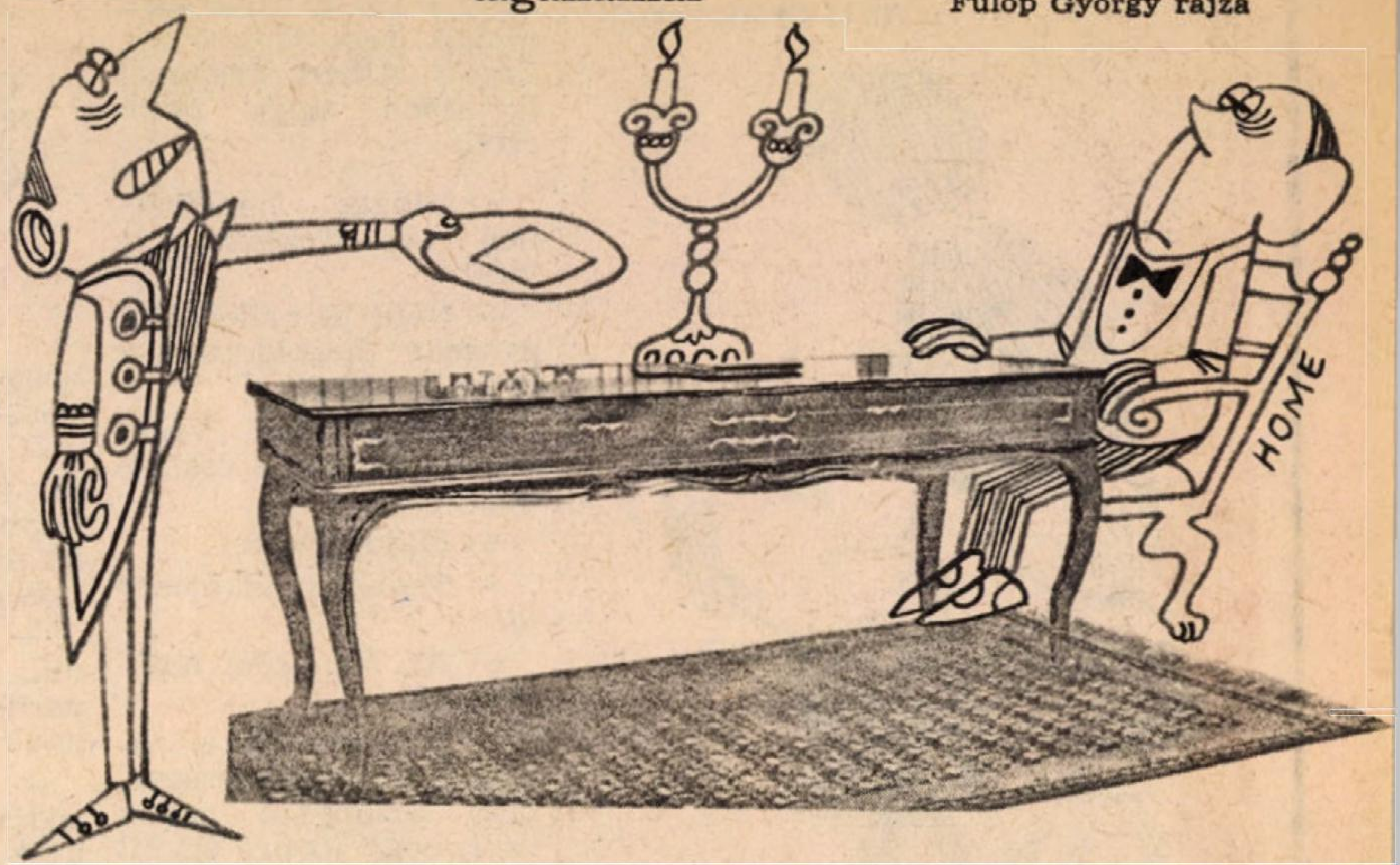

– Ismét egy szegény rokon, Sir…

Mai téma

Sétált a humorista a körúton, gondokba merülve töprengett, vad témák kavarogtak a babérral ritkán övezett fejében. De nicsak! – ki jött vele szembe a Dohány utcánál? Maga a Múzsa.

Tisztelettel köszöntötte úgyis mint felügyeleti hatóságát.

– Kezeit csókolom.

Hideg biccentés volt a válasz.

– Homlokcsók? – kérdezte a humorista, mert úgy tudta, ilyesmi nemcsak a költőknek jár ki.

Duzzogva hangzott a válasz:

– Maga fiam, fekete listán van nálam. Maga az egyetlen humorista, aki még egyetlen karcolatot sem írt korunk égető problémájáról, a topless-ről. Tűnjön el a szemem elől, s addig ne is lássam, amíg nem pótolja a mulasztását.

Elképedt a szegény humorista.

– Mi az a top…?

– Topless. Ezt sem tudja? Felsőrész nélküli fürdőtrikó. Minden jobb író ma erről elmélkedik. Fussa át a lapokat, rendszeres topless-rovatot tartanak fenn, amelyekből pontosan megtudjuk, hogy a nagyvilágban mikor és hol vittek el a rendőrök vidám nőket, akik otthon felejtették fürdődresszük felső részét. Csak törje a fejét, fiacskám, majd csak kiagyal valamit erről a világrengető kérdésről. Na, pá!

Ellibegett, és hősünk megilletődötten bámult utána. Fájt, hogy lekapták, de örült is a találkozásnak, hiszen az ölébe hullott a téma, amelyről annyiszor hallotta, hogy az utcán hever.

Berohant a kávéházba és buzgón tanulmányozta a lapokat. Valóban bőven számoltak be az új divat eseményeiről.

Ráhajolt a papírra, törte a fejét, de eredménytelenül. Valami újon töprengett, amit még nem írtak meg a magyar lapok a toplessről.

– Ha szerencsém volna, bejönne a kávéházba az első pesti topless-es nő! – sóhajtott fel.

Ebben a pillanatban Icuka lépett be a teraszra, a szőke, dundi Icuka, az eszpresszószakma kiváló vendége. A megfelelőnél két számmal kisebb hófehér pulóveréről visszaverődött a férfiak szeme.

– Icuka – kiáltott fel a humorista –, miért nem akar újító lenni? Miért nem vesz fel egy felsőrész nélküli ruhát?

Icuka lesütötte a szemét és szemérmesen válaszolta:

– Mit képzel rólam? Én sohasem viselnék ilyesmit. Azonkívül ebben a szerény kis pulcsiban sokkal többet mutatok.

(stella)

Hazahoztak egy Corvinát külföldről

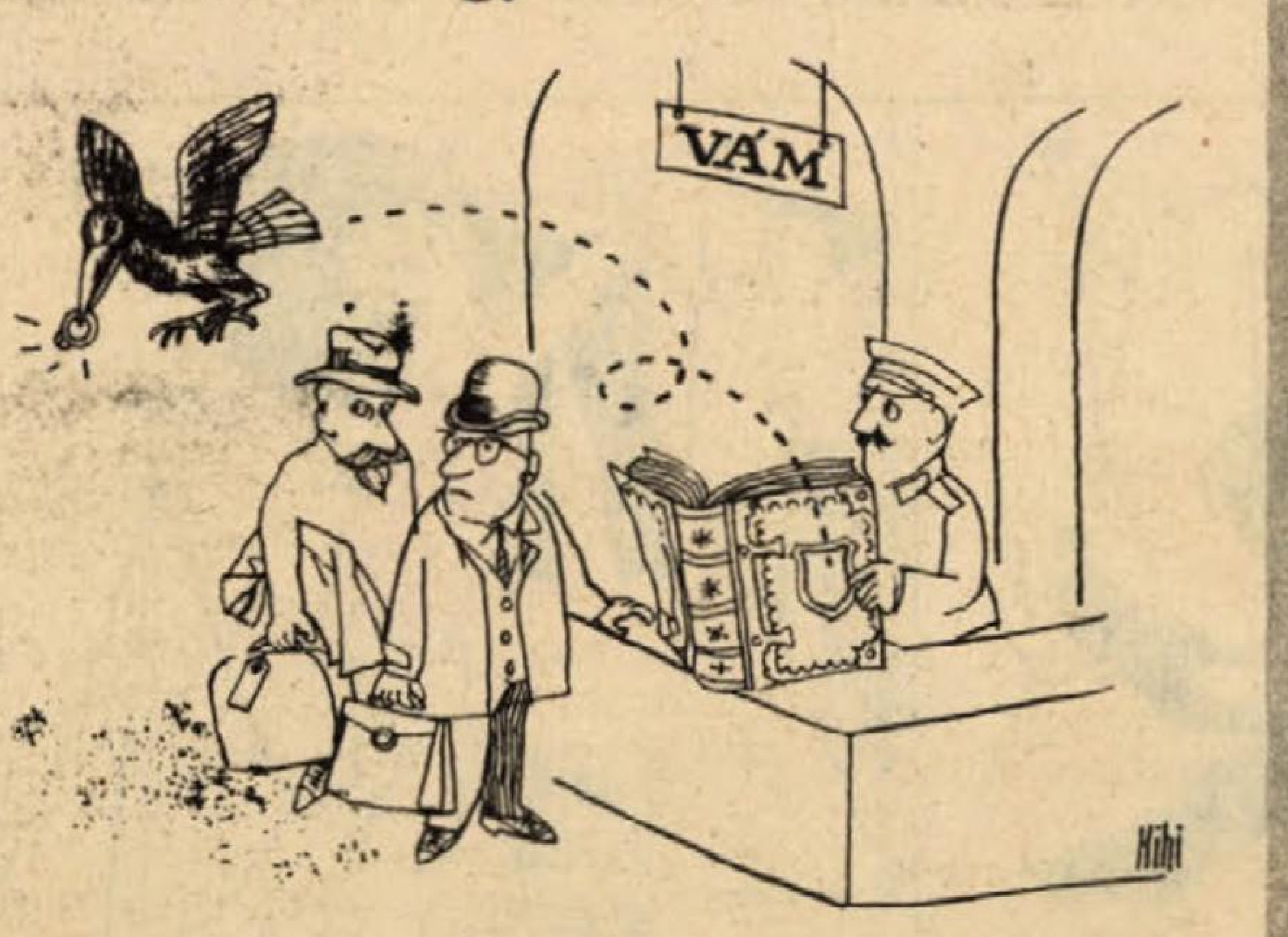

Első feleség

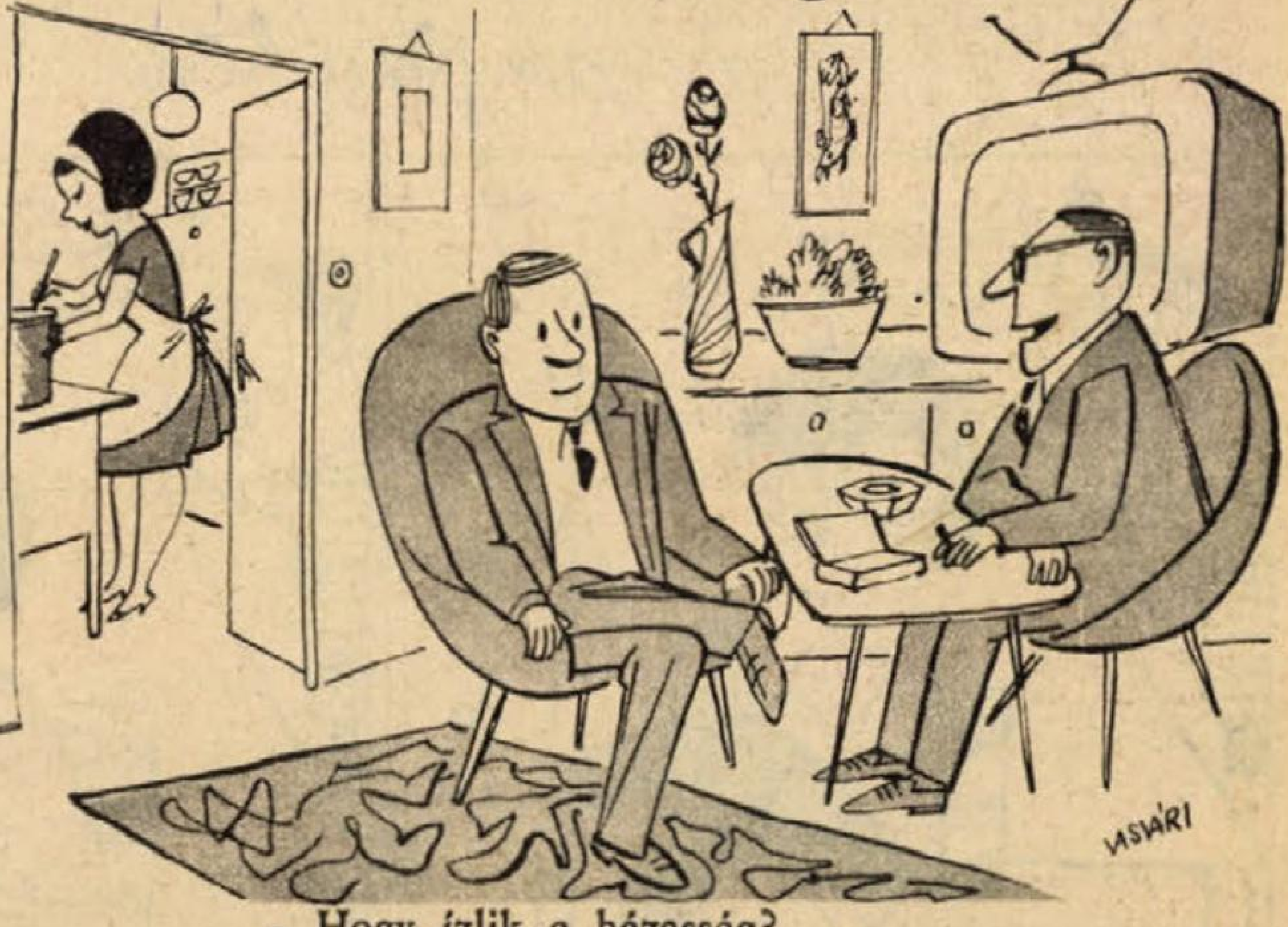

– Hogy ízlik a házasság?
– Nem tudom. Ez még a null széria.

TORONYFRIZURÁK

Fülöp György rajzai

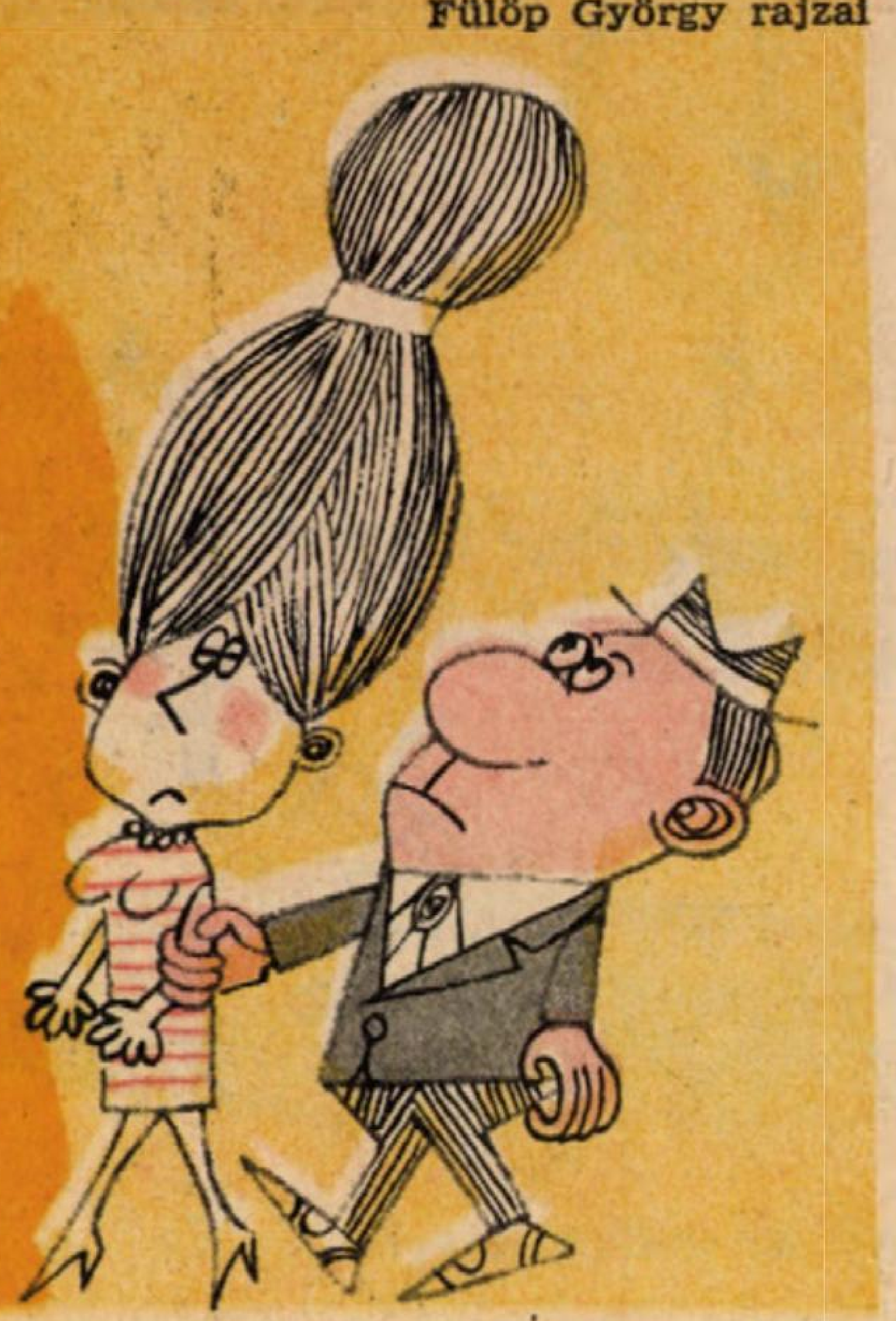

Az ember megtanul felnézni a nőkre.

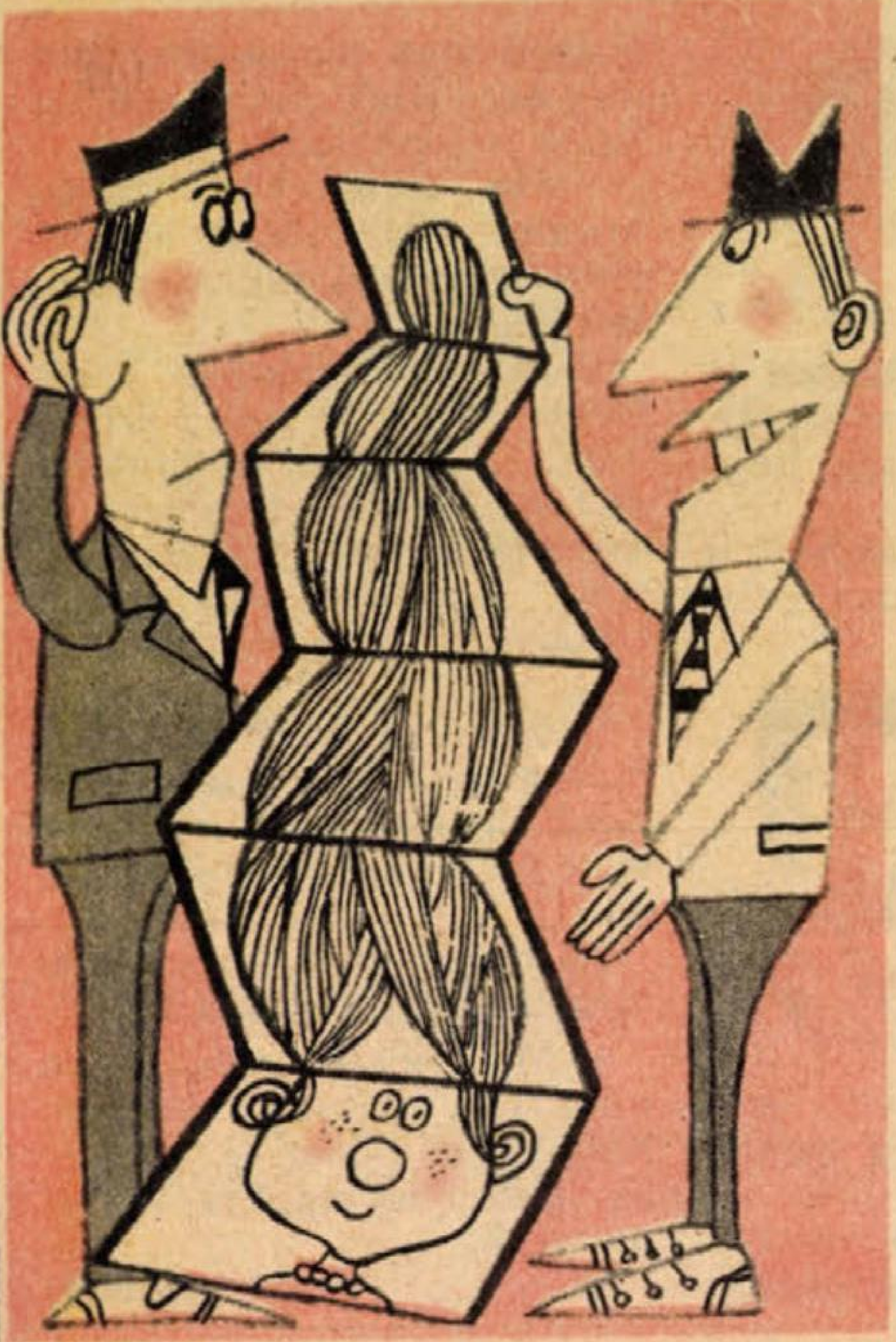

– A menyasszonyom.

JUTALOM üdülés

(Széles gesztusokkal, hangos szóval üdvözölt a minap, régi ismerősöm, Teplák Albert. Szemmel láthatóan nagy öröm érte.)

— Vidám hangulatban van Teplák kartárs!

— Nem ok nélkül. Ragyogóan megoldottam a nyaralásunkat.

— Nagyszerű! Végre együtt mehet a családdal…

— Majd jövőre.

— Tavaly is ezt mondta.

— Az idén sem mondok mást.

— Sohasem kételkedtem a következetességében. Bizonyára annak örül, hogy jövőre együtt nyaralnak.

— Annak még korai lenne örvendezni. Ki tudja, mi lesz addig?!

— Furcsa ember ön, még vidám hangulatában is pesszimista.

— Szó sincs róla. Csak jobban örülök annak, ami van, mint ami lesz. Kitűnő megoldást találtam az idén.

— Az asszony megy a gyerekkel…

— Önben nincs fantázia. Az asszony itthon marad a gyerekkel…

— A múlt évben is így volt.

— Most is így lesz! Miért kellene ezen változtatni?

— Eszerint ön megy szólóban…

— Eltalálta. Jutalomüdülést kaptam.

— A jó munkájáért. Gratutálok…

— Félreértett ön. Nem vállalati üdülésről van szó, hanem családiról…

— Az imént mondta, hogy nem a családdal megy.

— Egyedül megyek, de a család küld jutalomképpen. Ebben rejlik az új. Irtózom a sablontól.

— Ezért megy egyedül. Ez igazán nem nevezhető újnak. Ilyesmi gyakran előfordul.

— Úgy látom, nem tudja felfogni benne az újat. Engem a család küld jutalomüdülésre, nem a vállalat. A feleségem finanszírozza. Ez az új, amire fel kell figyelni!

— Érdemes lenne belőle országos mozgalmat kezdeményezni.

— Nem is mond bolondságot. A feleségem minden hónapban megtakarított kétszáz forintot a háztartási pénzből.

— Azért, hogy ön egyedül elmenjen nyaralni…

— Úgy terveztük, hogy együtt megyünk.

— De nem mehetnek együtt…

— Sajnos! A feleségem nem jöhet a gyerek miatt.

— Inkább itthon marad.

— Tudja, milyen egy feleség…

— Tudom. Boldog, hogy itthon töltheti a két hetet, míg ön a Balatonban lubickol.

— Téved. A Fekete-tengerben.

— Ahhoz kevés a havi kétszáz.

— Ibusszal megyek, úgy olcsó.

— Akkor is kevés a havi kétszáz.

— Mert ön rosszul számol. A feleségem kerek egy esztendő óta gyűjti a pénzt és külön felvett még ezer forintot a KST-től.

— Hogy ön a tengerben megmártózzék.

— Ő is nyaral addig. Kiveszi a szabadságát és kijár a gyerekkel a Hűvösvölgybe.

— És ön ezt nevezi ragyogó megoldásnak?

— A legideálisabbnak tartom. És közérdekűnek: könnyítek a vállalat gondjain, s nem veszem el mástól a SZOT-beutalót…

— Erre nem is gondoltam.

— Így van ez! Az emberek csak a saját önös érdekeiket nézik.

— Igazán kitűnő ember ön, Teplák kartárs!

— A feleségemé az érdem.

— Ön meg is becsüli őt…

— Gyengéd vagyok hozzá.

— És megértő…

— A végletekig.

Földes György

Jucika a camping-ben

Pusztai Pál rajza

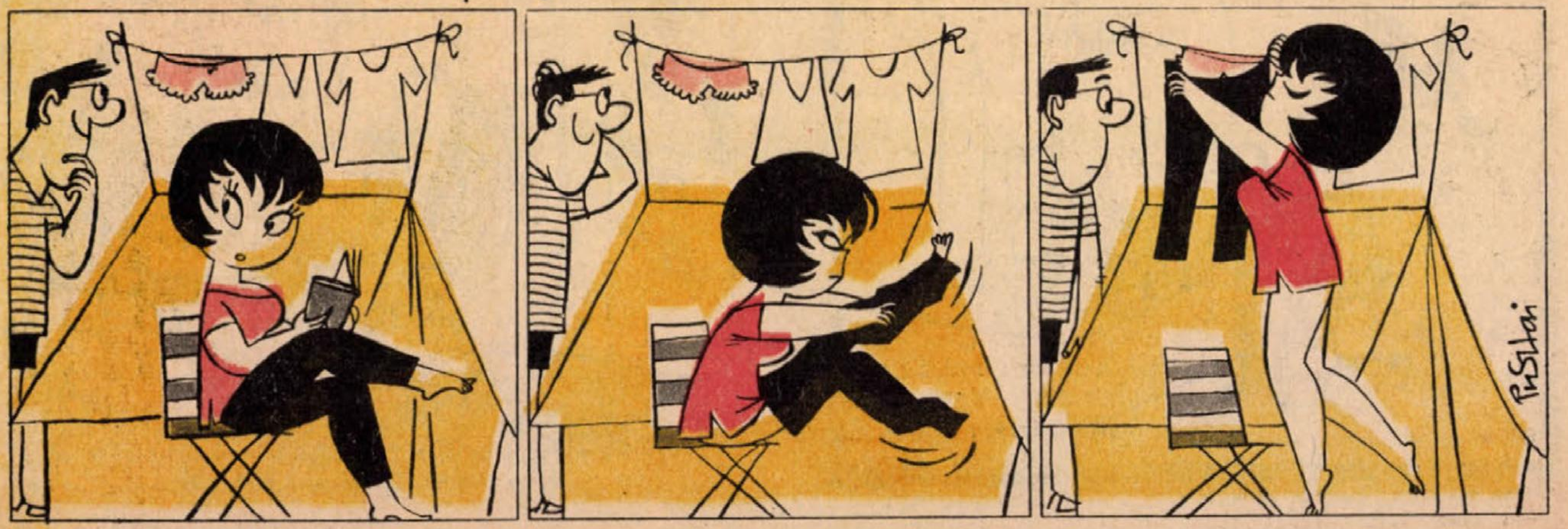

Kontárok

Hegedűs István rajza

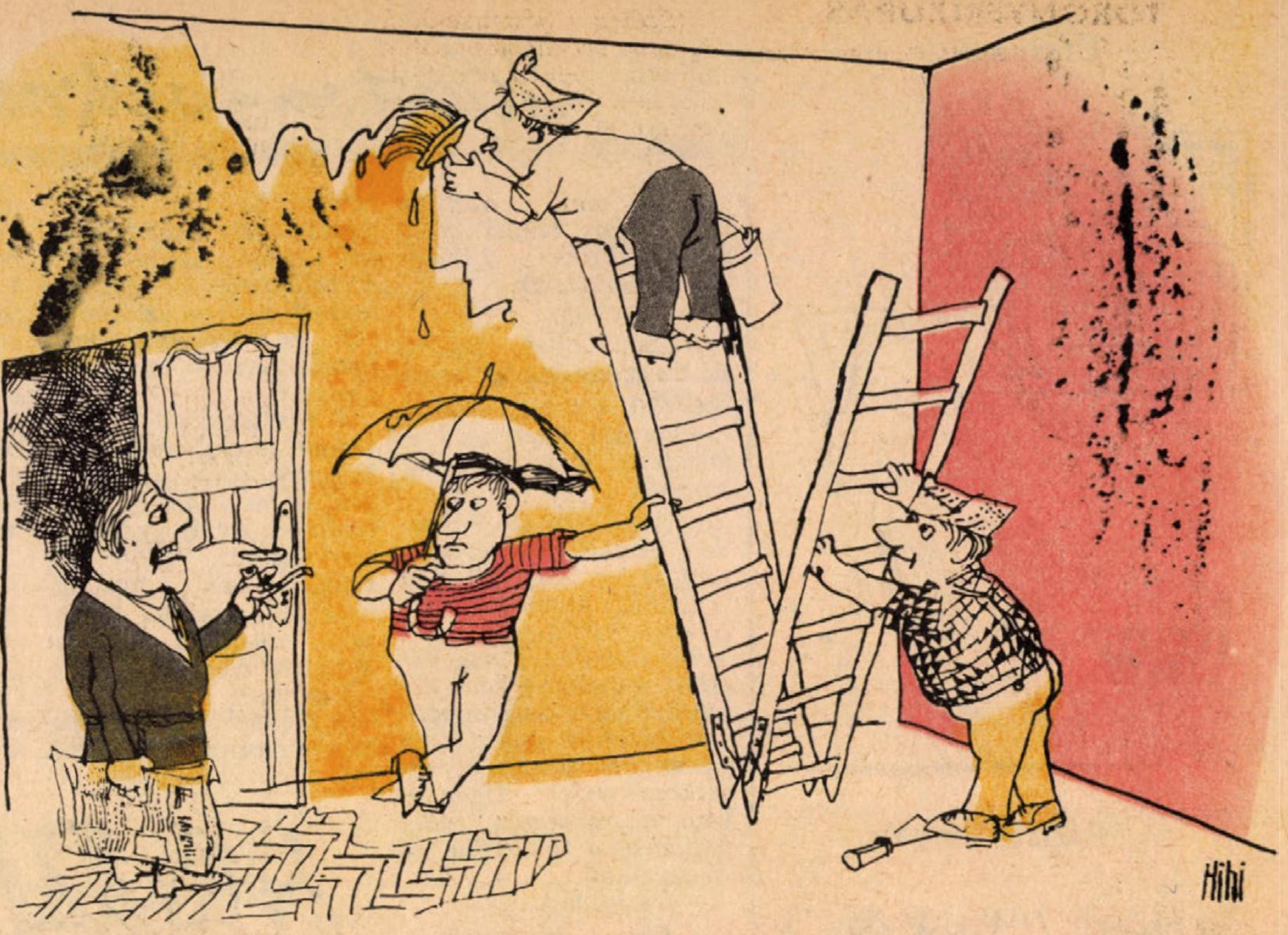

– Régóta dolgoznak maguk a szakmában? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEMO KAPITÁNY

Hol is kezdjem?

Talán ott, hogy tegnap délután bizarr ötletem támadt. A munkába belefáradva elhatároztam, hogy azértse gyötröm tovább magamat, hanem „gyermek vagyok, gyermek leszek újra", megnézem valamennyiünk ifjúságának egyik felejthetetlen regényhősét, a titokzatos tengeralattjáró kapitányát, Verne Gyula „Nemo kapitányá"-nak amerikai filmváltozatát. Nagy nehezen sikerült jegyet szerezni a $^{1}/_{2}8$-as előadásra, de már elég késő volt, így a finom tojásos lecsót, amit pedig ínyenc módra ízlelgetni kellett volna, épp hogy csak bekaptuk, és rohantunk, mert hát, ugye, a szigorú kapitányt nem illik pontatlanságunkkal fölboszszantani. Még kedves barátunknak, aki épp kirakatot nézegetett feleségével, még annak is csak úgy biccentettünk, mert hát most azértse állunk le kezet fogni, hogy „mi újság?", meg miegyéb. Izzadó ábrázattal, porosan, zilálttan meg is érkeztünk pontban $^{1}/_{2}8$-kor, és örömmel konstatáltuk, hogy a Belvárosi Mozi impozáns épületét hatalmas embergyűrű veszi körül. Tehát nem késtünk el – dobogta a szívünk és ketyegte az óránk.

Fél kilenckor ocsúdtam fel arra, hogy zsibbadás állt be mindkét lábomba s a derekam sajogni kezdett, meg hogy az előző előadás közönsége kezdett kilökődni a közben kitárt ajtószárnyak között az éjbeborult utcára.

Filozófus hangulatban foglaltam el helyemet a nézőtéren. Istenem uram! Egy egész órát állatott velem a fülledt utcán az ismeretlen NEMO kapitány! Ez alatt az egy óra alatt esetleg megírtam volna két oldalt készülő könyvemből. A szomszédban X barátom lejátszott volna két értékes sakkpartit, Y pedig megjavította volna elromlott villanykapcsolóját. Egy emberre vetítve ennyi az ácsorgás okozta veszteség. Most ezt szorozzuk meg hatszázzal, mert körülbelül annyian voltak a várakozók. Aztán tegyük hozzá, hogy az eset nem most történt először vagy tizedszer, sőt, gyakorta megtörtént télvíz idején is, amikor „táncolt a tányér a borbélyműhelyek előtt" és a várakozó közönség a bokáig érő hóban. Ha ez utóbbi kényelmetlenséget leszámítjuk is, fennmarad a kérdés: ki fizeti meg az elrabolt időt? Ki az a „NEMO" kapitány, aki Szeged népének százezrekkel tartozik?

Igen sokak nevében:

Dr. Horváth István Károly
egyetemi docens,
az irodalomtudományok
kandidátusa
Szeged

Ez maradt meg a kocsiból

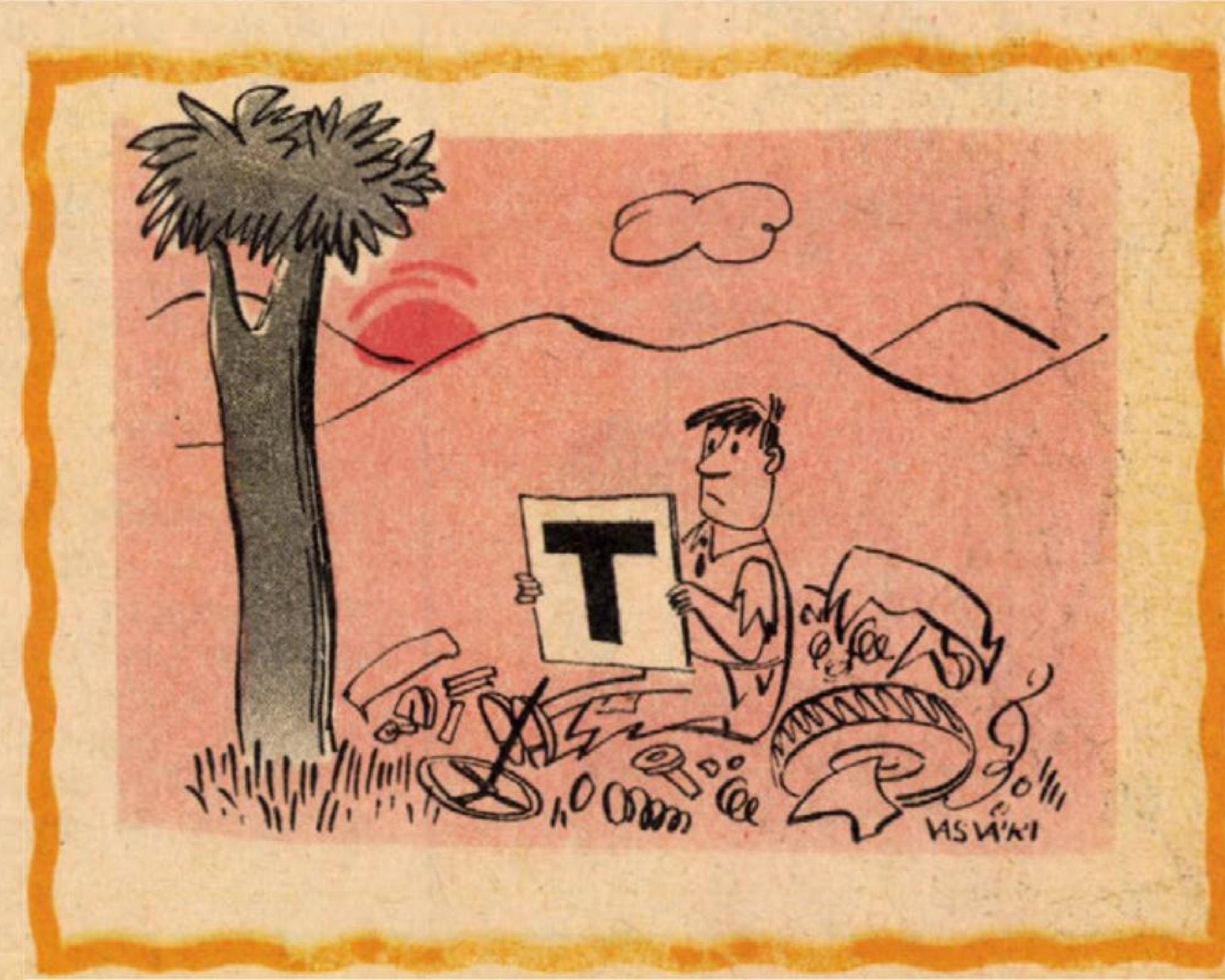

Zenés vacsora

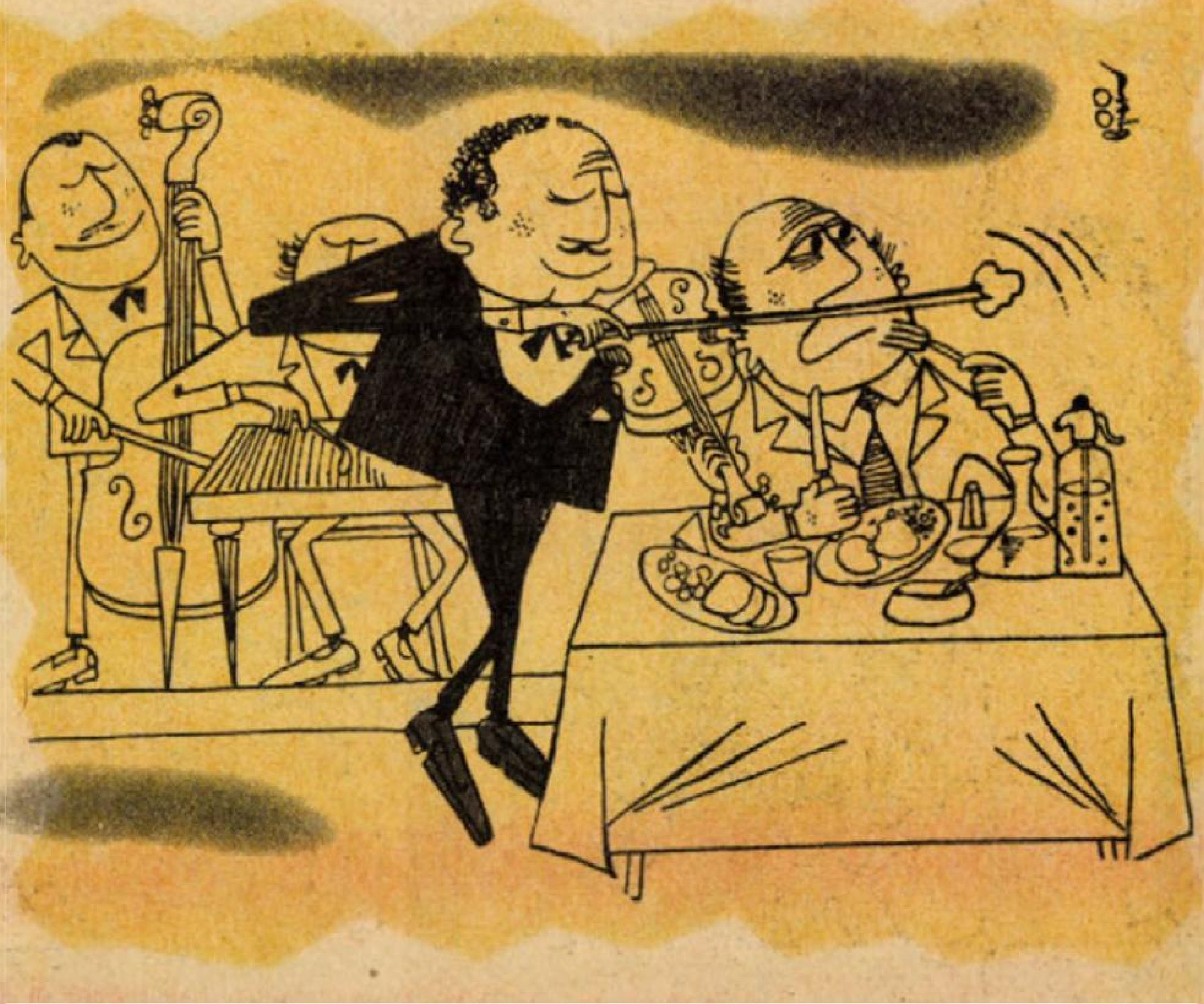

Útmutató

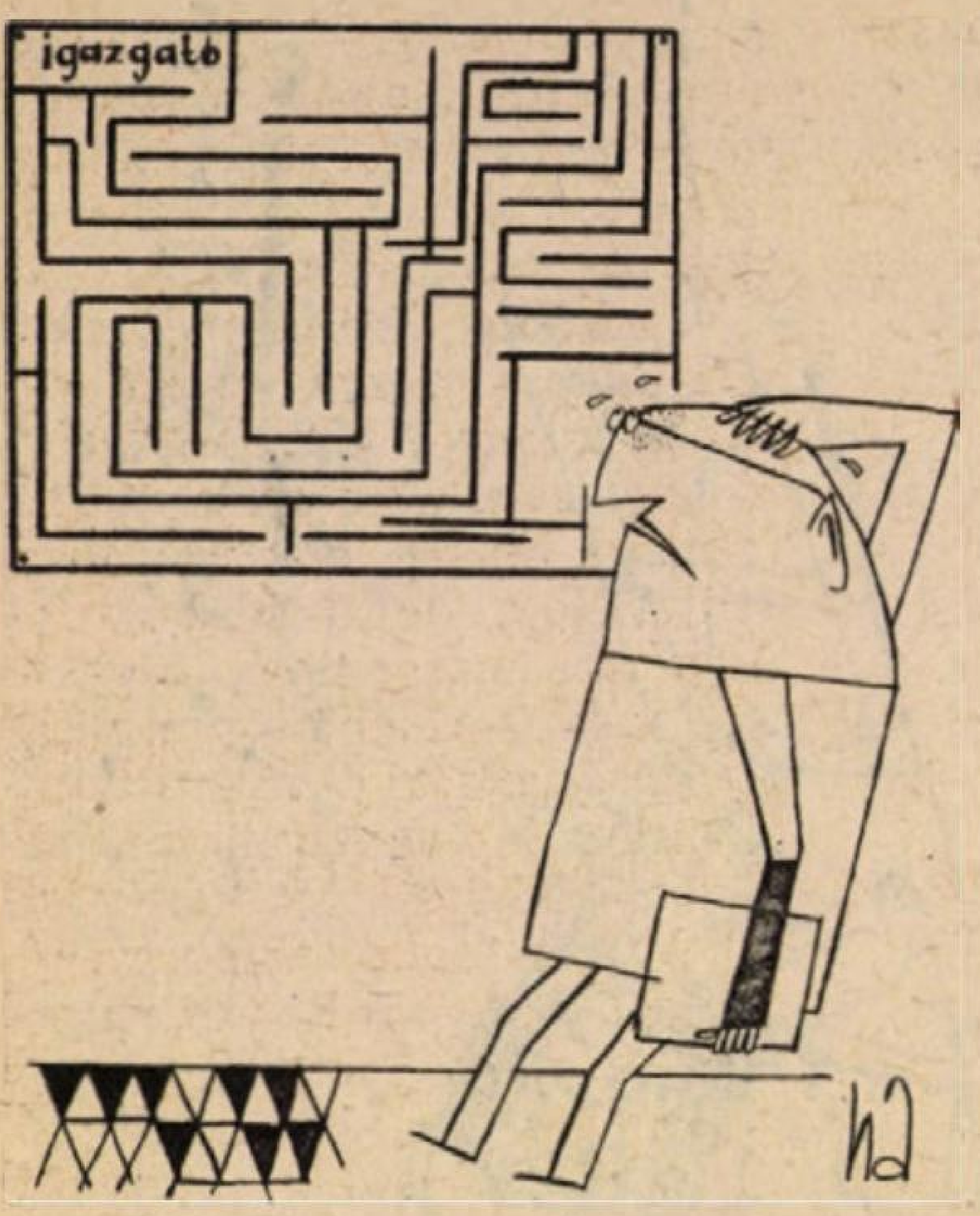

Párizsi kutyák

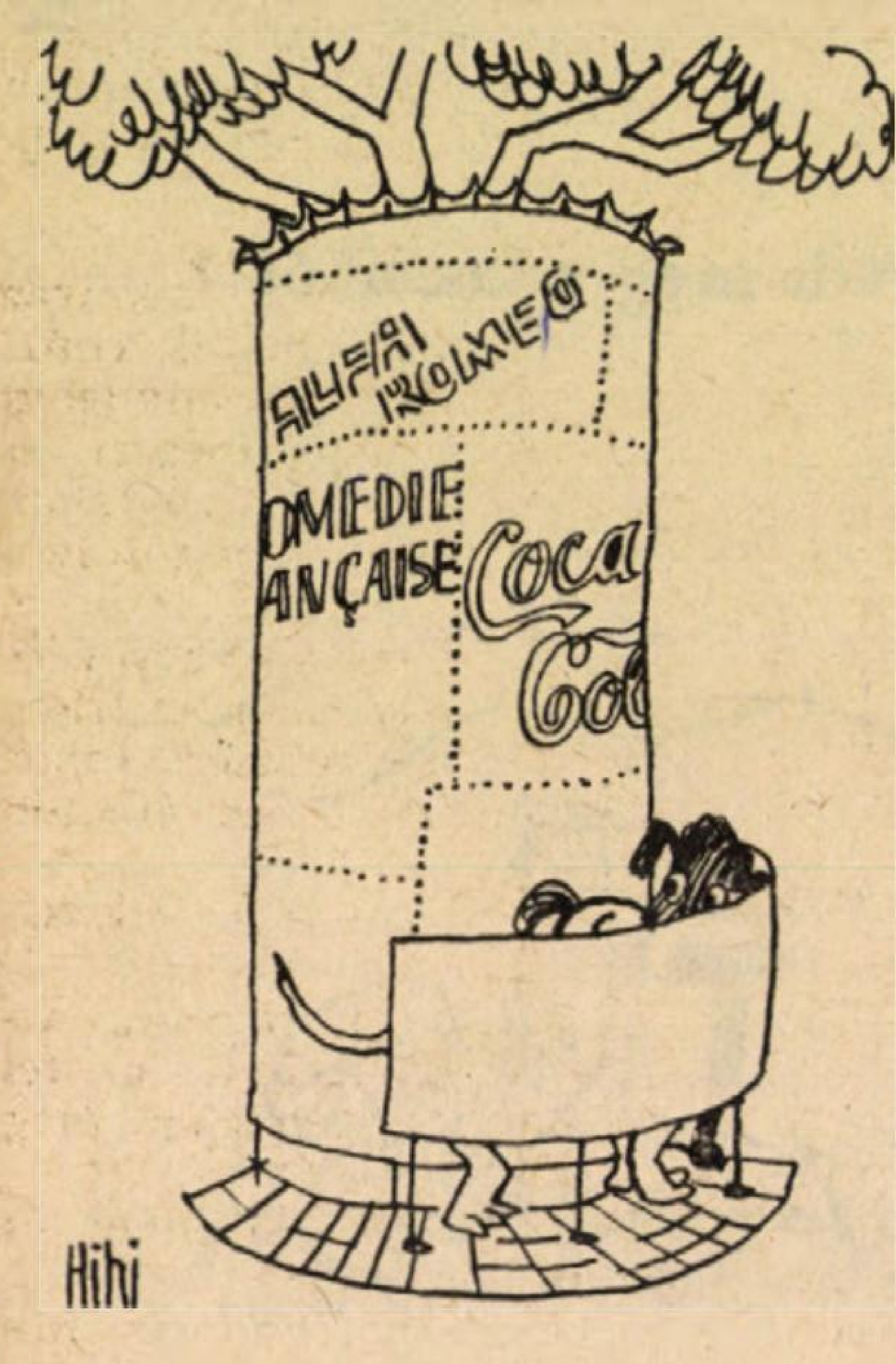

Kontra-rekontra

– Baj van – vakarta meg a feje búbját barátom, Tódorka. – Támadnak a kanadaiak.

– Hogyhogy?

– Csak. Jövő kedden partra szállnak a Ferihegyi reptéren.

– Beszélj értelmesen – fakadtam ki –, vagy itthagylak.

– Arról van szó – kezdett részletesebb magyarázatba –, hogy kis nép vagyunk, kiterjedt nemzetközi rokonsággal. Nekem például atyai nagybácsim tehenész-gazda Argentínában, Washingtonban szendvics-ember a sógorom, a keresztlányom szaktanácsadó Ugandában, az anyósom pedig fajüldöző a Fokföldön. Ki is tagadtam.

– Gratulálok.

– Kösz – biccentett. – És az egyik unokaöcsém jómódú liftesfiú a kanadai Montreálban. Ő tavaly került sorra. Meghívattuk magunkat hozzájuk, a kánikulai heteket ott lötyögtük el a feleségemmel, hogy megspóroljuk a strandpénzt. Most pedig kapaszkodj meg: egyszerűen bejelentették, hogy viszonozzák a látogatást! Hallottál már ilyet?

– Felháborító! – kiáltottam. – Ekkora gyalázatosságra vetemednének?

– Hja – sóhajtott nagyot Tódorka –, ezek a kapitalista erkölcsök! Ember embernek farkasa! Megírták, hogy szállodában laknak és ott is étkeznek majd, de nagyon szeretnék, ha azon a négy napon, amit Pesten töltenek, mielőtt leutaznának a Balatonra, én gondoskodnék a szórakoztatásukról. Én, Tódorka Jenő számlarevizor! Ehhez mit szólsz?

– Fantasztikus! – szögeztem le erélyesen. – Jelentsd fel őket a rendőrségen, írj be az újságoknak, fordulj az ENSZ gyámügyi hatóságaihoz. Hová jutunk, ha ezek az imperialista pénzeszsákok a magyar rokonaik nyakán kezdenek élősködni? Megáll az ész!

– Először arra gondoltam – morfondírozott búsan Tódorka –, hogy beíratom őket valami kölcsönkönyvtárba, hadd ismerkedjenek meg a legújabb magyar irodalommal. De nem lehet, ezek itt dáridózni, mulatni, duhajkodni, nézelődni akarnak.

– Mi hát a terved?

– Gyalogosan nem cipelhetem őket – legyintett –, ezt a nemzeti büszkeségem sem engedné. Váltok nekik két dolgozók hetijegyét, és majd mindig szólok a kalauznak, hogy hosszabbra lyukassza. Már csak maga a két jegy – tizenkét forint! Első nap: Margitsziget. Felkeressük a fácánokat, az őzikéket, a piros halakat, lecsalom őket az Árpád-hídig, azt még úgy sem látták. Átgyalogolunk a Flórián térre, ott két fagyi – újabb négy forint. De amilyen ínyencek, tejszínhabot is kell vennem. Két forint. Akkor jön a Halászbástya, este a Híradó mozi, megint hat forint!

– Ne is folytasd! – csaptam össze a kezem. – Hiszen már ez az első nap is – kész anyagi csőd!

– Egy reményem azért még van – csillant fel Tódorka könnybe lábadt szeme. – Tudod, az asszonyka, az unokaöcsém felesége, szenvedélyes barlangkutató. A második napon leviszem őket a budai hegyek valamelyik labirintusába. Ott majd szépen elvesztődnek. Én meg csak akkor találok rájuk, amikor indul a vonatuk a Balatonhoz...

Kürti András

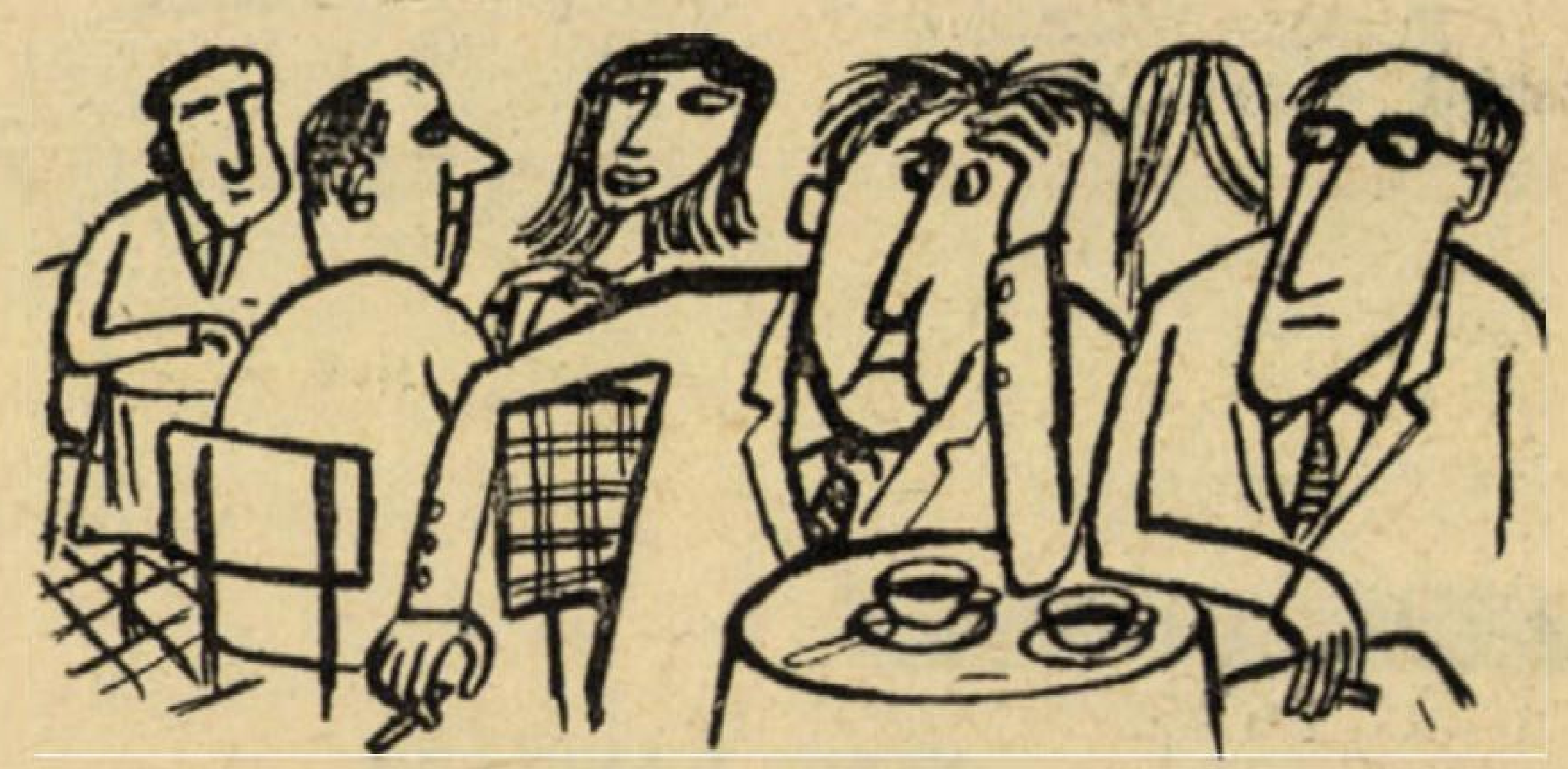

Aki nem hagyja cserben az áldozatát

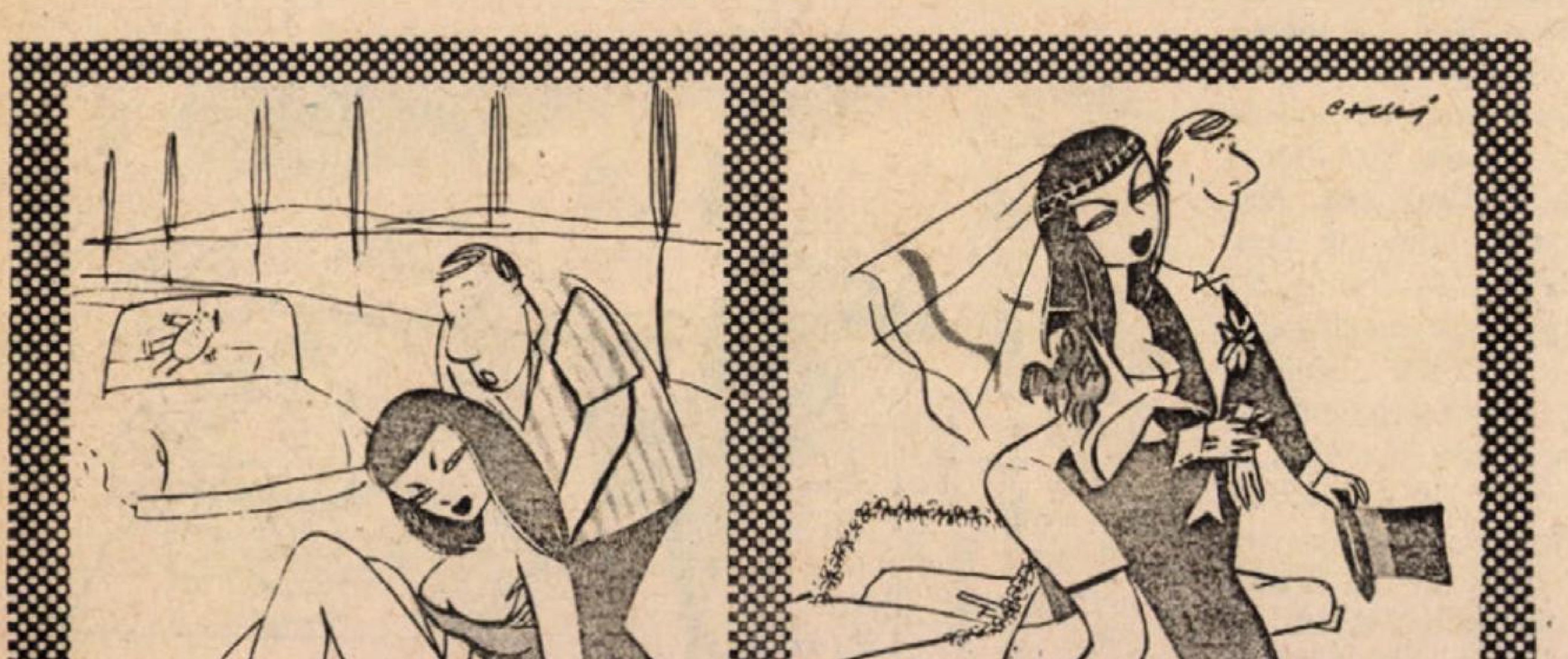

Fogorvosnál

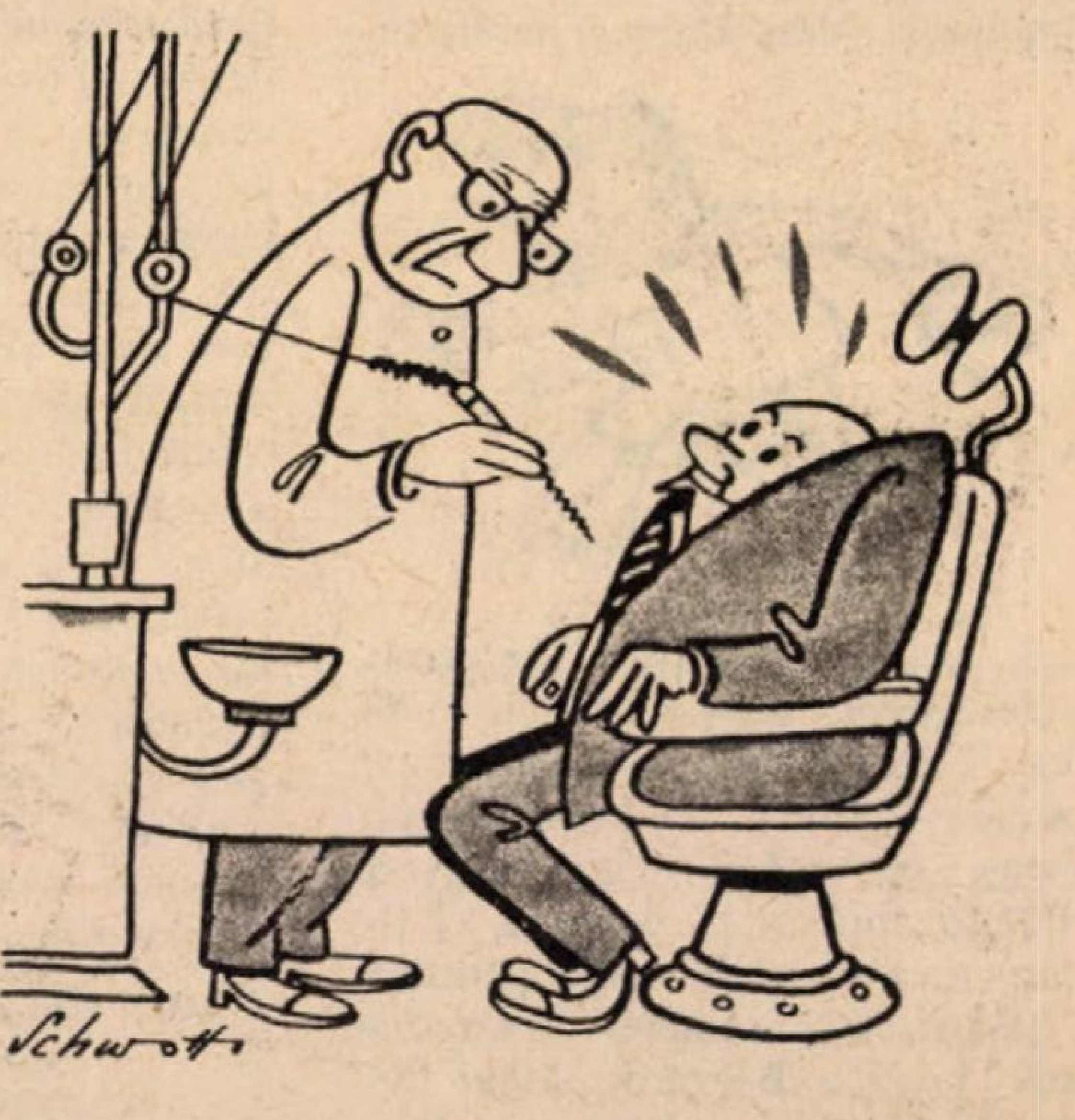

– Bátran nyissa ki a száját!
– Már nyitva van!

Foglalkozási ártalom

Hegedűs István rajza

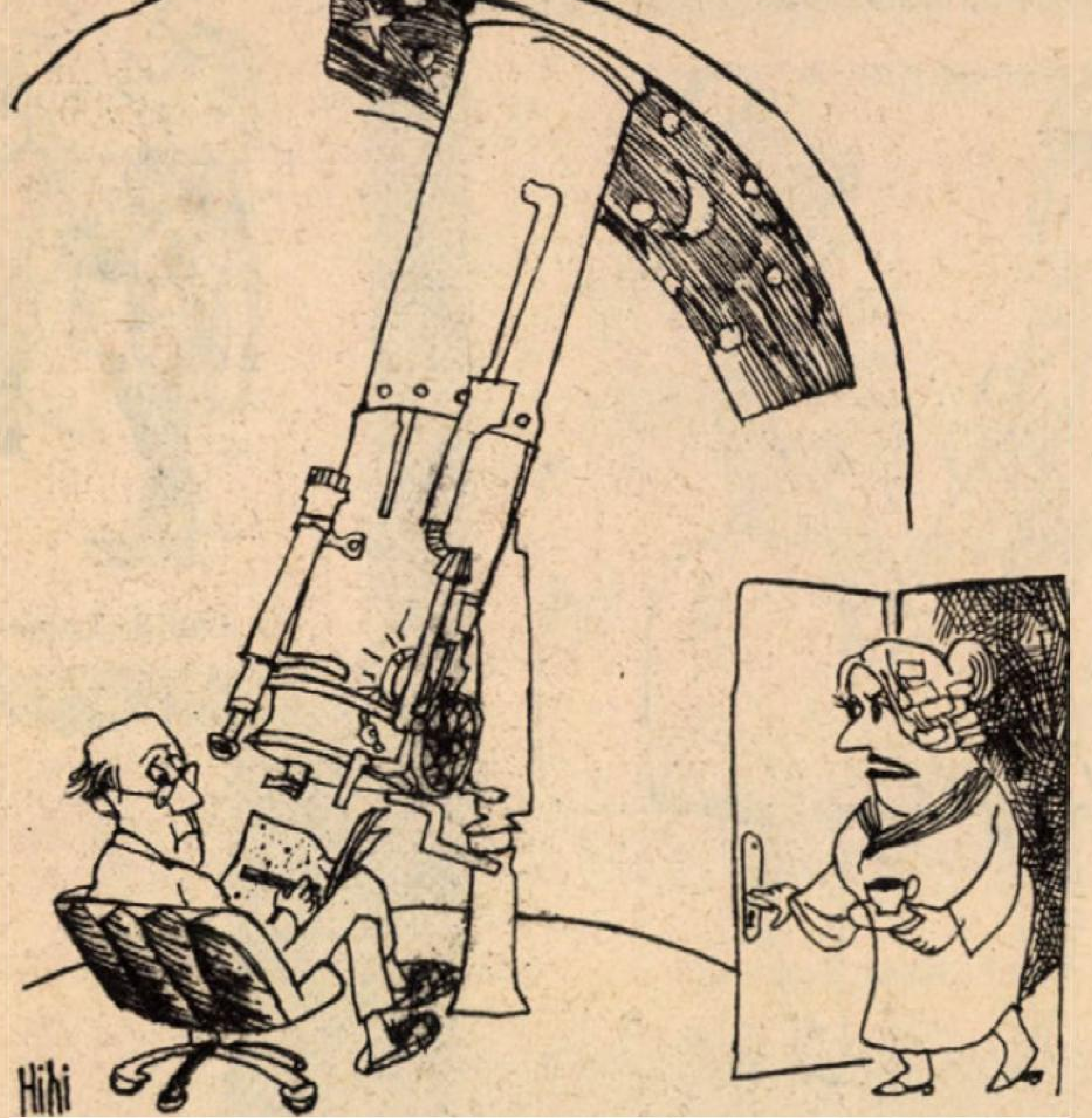

– Meddig bírod még ezt a folytonos éjszakázást?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MI LESZ VELEM?

A MALÉV-től könyvjóváírással kerültem Szombathelyre, mint kiselejtezett utasgép. A levegőből régóta ismertem a várost.

De most, ó jaj, csak sírva gondolok a légi szép időkre! Igaz, szívesen fogadtak, sok szép tervet szőttek a jövőmről. Először a Jókai-parkba kerültem, hogy majd gyermekcukrászdának adok otthont. Aztán átvittek a Gayer-parkba, mondván: május 1-én már eszpresszóként üzemelek. Ebből sem lett semmi. Egyszer csak befaroltattak a bokrok közé. Telt-múlt az idő, hivatása magaslatára érkezett a tavasz, s a városban ismert lettem a következő szövegezésben: este 8-kor találkozunk a repülőgépnél.

Csakhát az a baj, hogy a kellemesen eltöltött órák emlékére le-letörnek egy-egy darabot belőlem. Fogyok, pusztulok, kallódok.

Az esetből tanuljanak az összes, vidékre kerülő repülőgépek.

Egy nyugdíjas aeroplán

életből ellesve...

Két gyönyörűen kifestett, fiatal lány ült mellettem az eszpresszóban. Beszélgettek, cigarettáztak:

– Te Maca, megáll az eszem. Ezen a héten halálbiztos megérzésem volt, egyszerűen TUDTAM, milyen számok fognak kijönni a lottón.

– Na és kijöttek?

– Egyetlenegy sem.

– Látod! Ilyenek a MAI megérzések. Ne törődj vele. Nekem is pechem volt.

– Lottó?

– Nem. Tibor. Teljesen hülye. Kibírhatatlan. Véreb. Mindig nyomoz. Mindig féltékeny. Csak tudnám, mire? Féltékeny volt a Lajosra, a Ferire, a Pityura, képzeld, még a Zolira is.

– Persze, minden ok nélkül.

– Nem. Volt ok elég, de az ilyesmi mégiscsak bosszantja az embert, nem? És ilyenkor mindig ezeroldalas szakítólevelet ír, aztán belátja, hogy nekem volt igazam és bocsánatot kér. Nem lehet kibírni. Utálom a levelező férfiakat. És te?

– Én nem értem az egész levelet. Mert ha egy hatvanfilléres bélyeg hatvan fillér, akkor mit keres ezen a posta?

– De buta vagy, édesem! Mit nem értesz ezen? Az igaz, hogy egy hatvanfilléres bélyeg hatvan fillér, de ezért a pénzért húsz grammig lehet levelet feladni. Igen ám, de nem minden levél húsz gramm. A KÜLÖNBSÉGET keresi a posta.

*

Barátom, Galányi Károly, jóképű fiatalember, a harmincon innen, egy éve nősült, és van egy gyönyörű kéthónapos kislánya.

– Borzalmas az élet – panaszolta a minap. – Tele vagyok orvossággal. Idegbajom van, és csillapítókat szedek, meg orvosról orvosra járok, mint a lepke.

– Mi a panaszod?

– Minden. Mindig el akarok menni onnan, ahol vagyok. Imádom a feleségemet, de néha hetekig nem tudok ránézni, ha szól hozzám, nem válaszolok, de ő jóságos és megértő, tudja, hogy idegbajos vagyok. Néha ok nélkül elkap valami ingerültség, ilyenkor a legjobb barátaimba is belekötök. De nem csoda. Olyan foglalkozásom van, amitől feltétlenül megőrül az ember. Tudod, van egy zenekarom és rengeteget dolgozunk. Éjjeli munka az enyém, nappal nem tudok aludni, egyszóval meg tudod érteni, ha állandóan lángolok az idegességtől.

Mialatt beszélgettünk, odajött az asztalunkhoz Galányi egy ismerőse, nagyon rokonszenves, feltűnően nyugodt, kiegyensúlyozott fiatalember. Áradt belőle a derű, a nyugalom.

Megjegyeztem:

– Érdekes, úgy látszik, igaz az, hogy az ellentétek vonzzák egymást. Te nyugodt vagy, mint alaptermészet, és a barátod mindig nyugtalan.

Új ismerősöm elmosolyodott:

– Igen. Nyugodt vagyok és boldog. De ez nem véletlen. Talán a foglalkozásom miatt van bennem ez az állandó nyugalom.

– Miért? Mi a foglalkozásod?

– Tűzszerész vagyok. Ártalmatlanná teszem a fel nem robbant bombákat, meg ilyesmi.

Ekkor tűnődni kezdtem, és ez jutott eszembe:

– Nem a baj a fontos, hanem az, hogyan veszi az ember.

(királyhegyi)

Vidám délelőtt

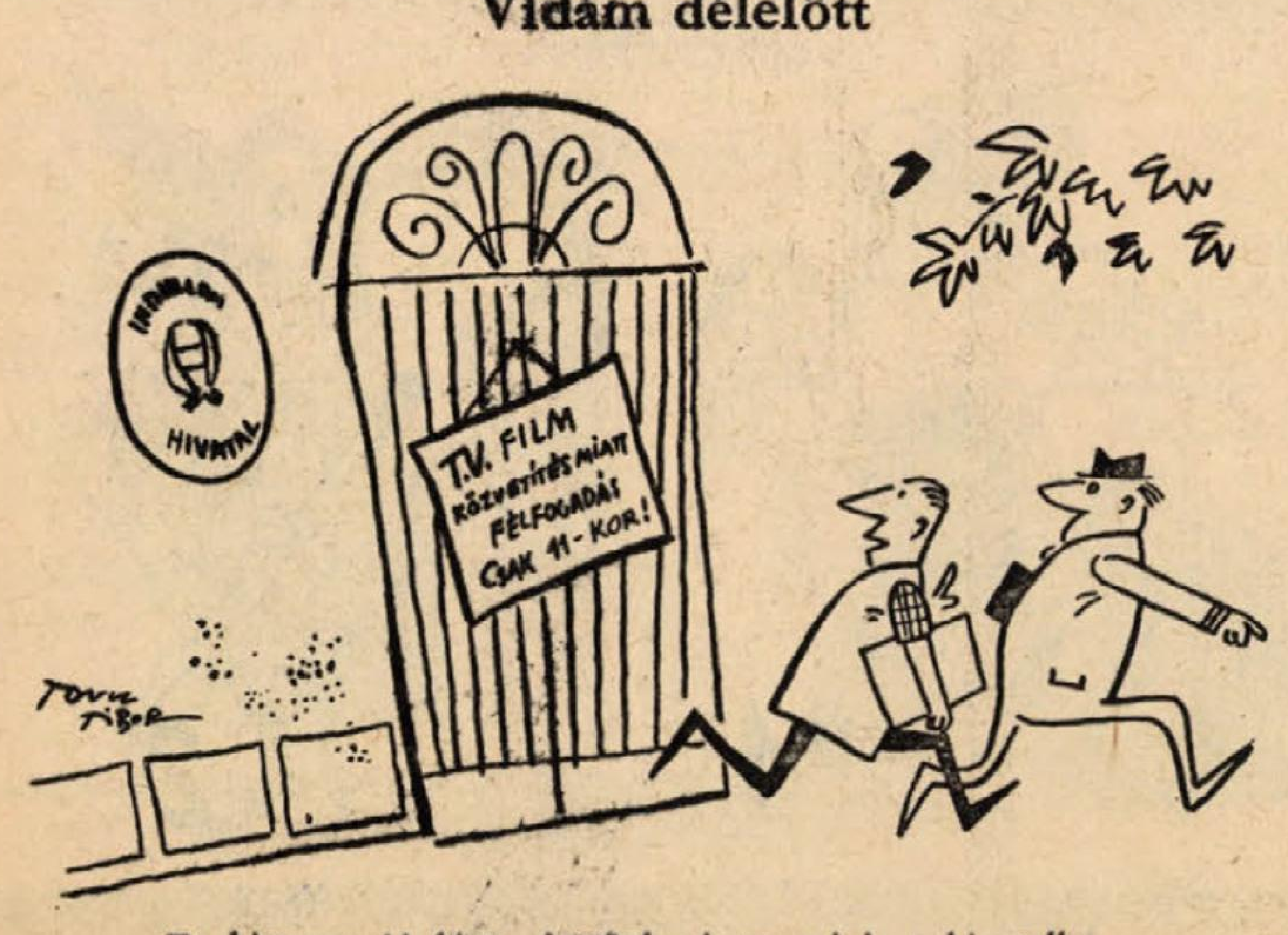
HIVATAL
T.V. FILM KÖZVETÍTÉS MIATT FÉLFOGADÁS CSAK 11-KOR!

– Ez biztosan jó lesz, siessünk vissza mi is a hivatalba.

Elektromos töltés

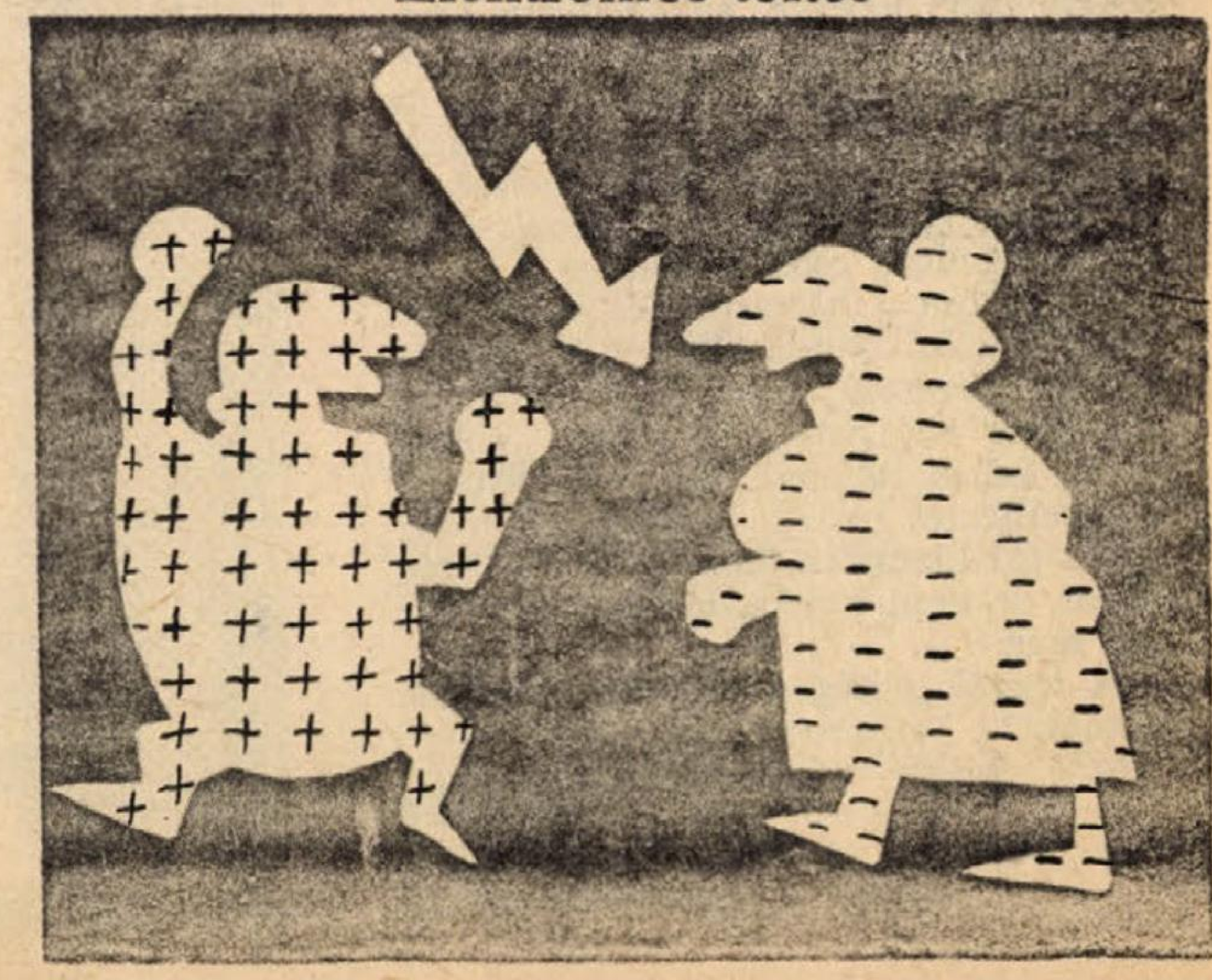

Macskazene

Fehér a csend ... Mint kuglóf, porhanyó ...
Elszundikált a drága nagyanyó,
Pamutkötése rég ölébe hullt,
A gombolyagja messze elgurult.
Az ingaóra halkan tizet üt
És csend lebeg a házban mindenütt.

De hirtelen gigászi harsonák
Fület repesztő hangja harsog át:
Szomszéd szobában dúl a nagy dübörgés,
Bősz nyávogás és vérfagyasztó hörgés.
A nagyanyó elővesz egy botot
S az unokákhoz gyorsan áttotyog.

Az unokák ... – sok kedves, szép gyerek, –
Kicsit bolondos, vad teenagerek
És jóllehet már mind-mind nagyobbacskák,
Most mégis nyilván kínoznak egy macskát.
A nagyanyó közöttük ott terem
S nyájas szigorral szól az intelém:

– Nahát, ez tűrhetetlen állapot,
Hagyjátok békén azt az állatot!
Ez borzalom! ... Valódi rémregény,
Talán a végét járja már szegény ... –
De unokái nem soká haboznak,
Hanem kórusban máris tiltakoznak:

– De nagymami, itt macska nincs sehol!
A rádió bőg, nyávog és csahol
És onnan szólalt meg a csacska dal,
Amely olyan, akár a macska-jaj.
Nem kínozunk mi macskát már soha,
A Beatles-fiúknak jobb a műsora!

Szőnyi Zoltán

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HALÁL A LEGYEKRE?

A legyeknek halálos ellensége vagyok, de a harcot nem tudom teljes diadalra vinni, mert nem rendelkezem megfelelő fegyverzettel. A légyfogó papír nem oldja meg teljesen a problémát, és az orvosok szerint nem higiénikus a használata. Nálunk falun nagyobb probléma a rovarok, főleg a legyek elleni küzdelem, mint városon, éppen ezért nagyon megörültem, amikor megláttam a Ludasban a hirdetést. Igazán szépen megrajzolták, amint az angyalka permetezése nyomán a szúnyogok lepottyannak a levegőből, a vízparton ülő szerelmesek ennek folytán nyugodtan csókolózhatnak.

Május óta a háztartási és vegyi cikkeket árusító boltok állandó látogatója vagyok, keresem a hirdetett Chemotox aerosolos rovarirtót, de hiába. Voltak olyan falusi üzletek, ahol az elárusító megkérdezte: mi az? Nyíregyházán pedig azzal biztattak, hogy meg van rendelve, de nem tudják, hogy mikor kapják meg.

A legyek pedig a szemem közé nevetnek!

Kató Lajos
Ibrány
Árpád u. 55.

AZ ÚJ MŰANYAG

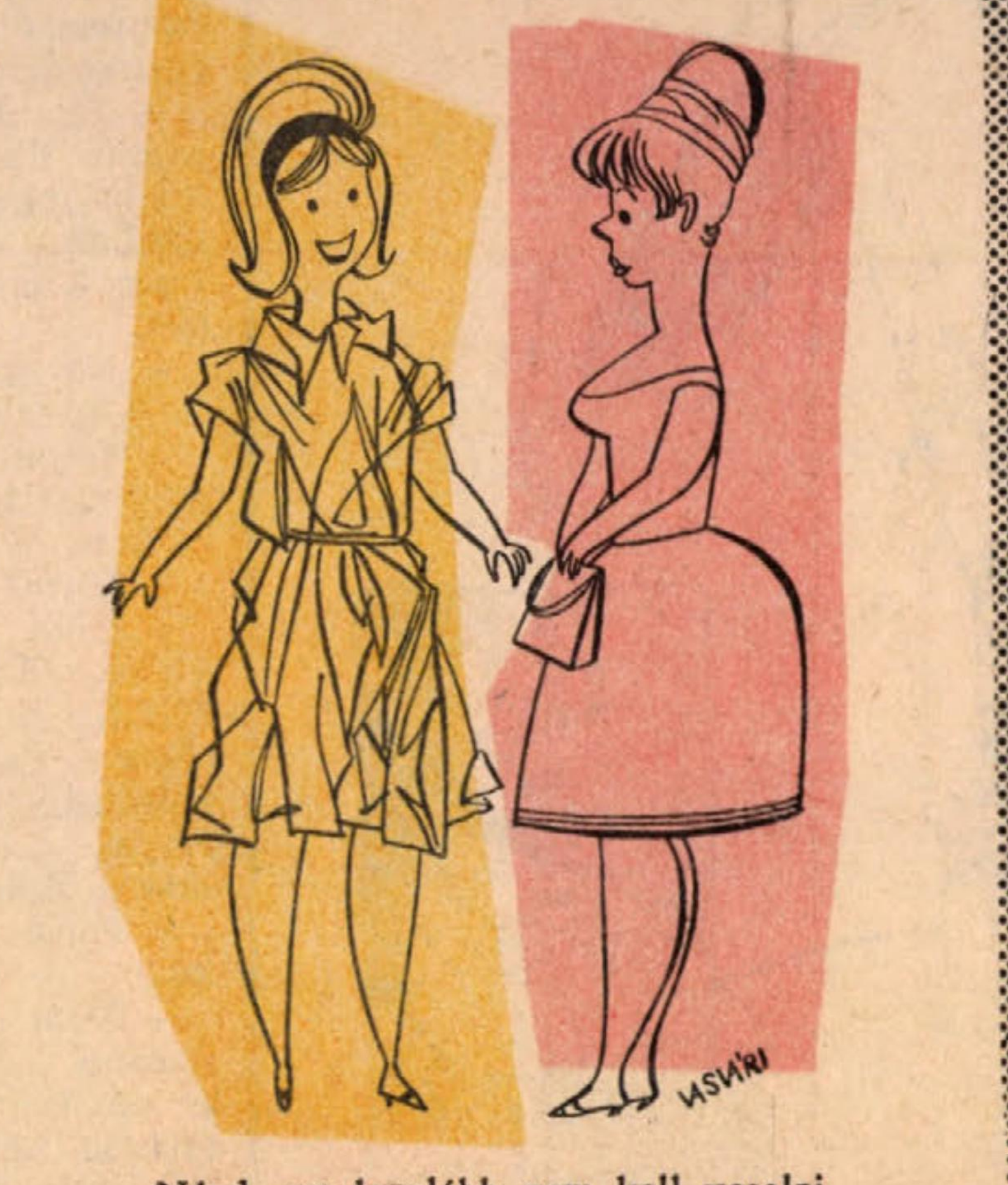

– Nézd, ezt legalább nem kell vasalni.

TURISTÁK OLASZORSZÁGBAN

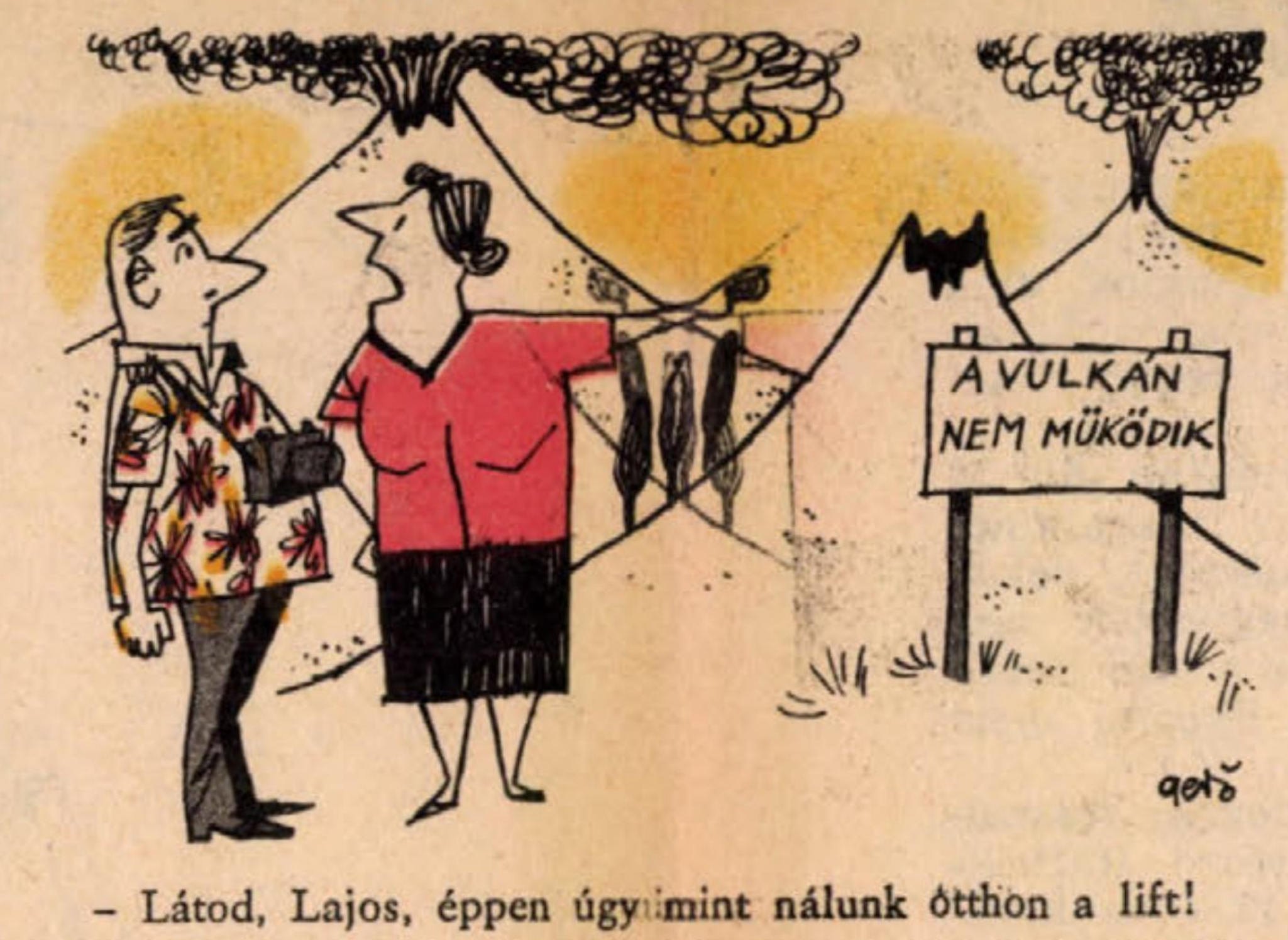

– Látod, Lajos, éppen úgy, mint nálunk otthon a lift!

A FODRÁSZNÁL

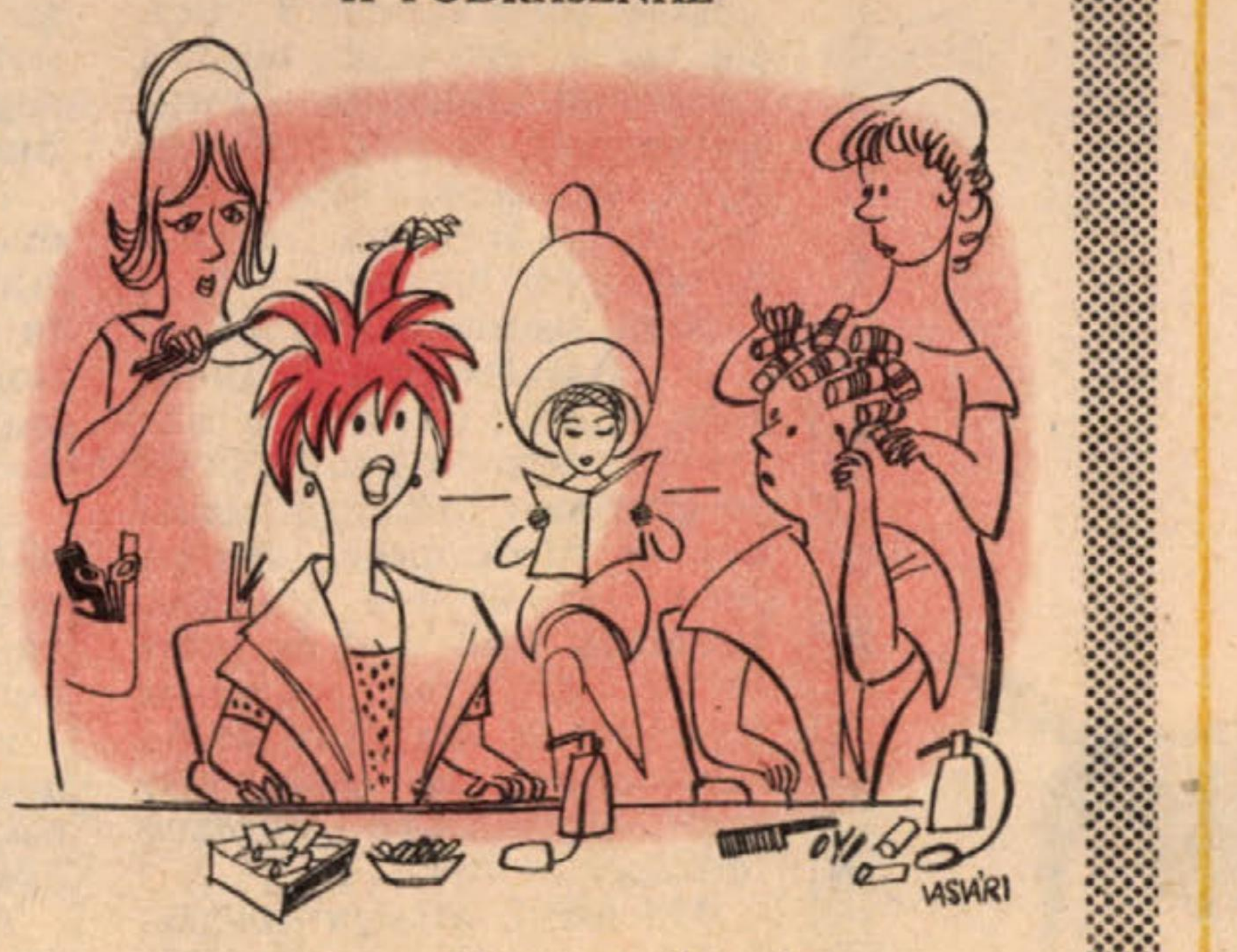

– Ez vagy selejt, vagy divat lesz ...

Selejt

ELÉGEDETLEN APA

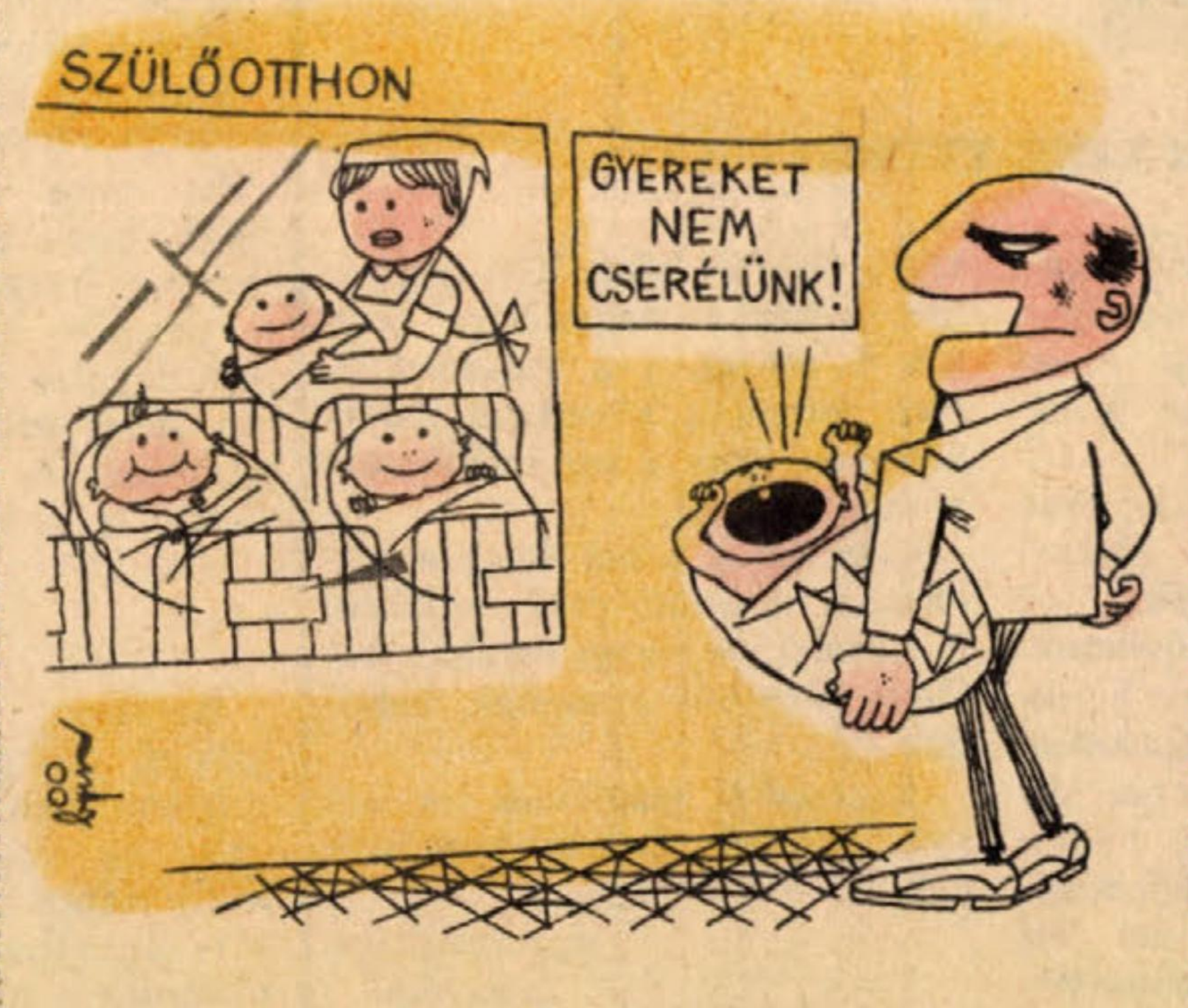

A HETEDIK NAPON

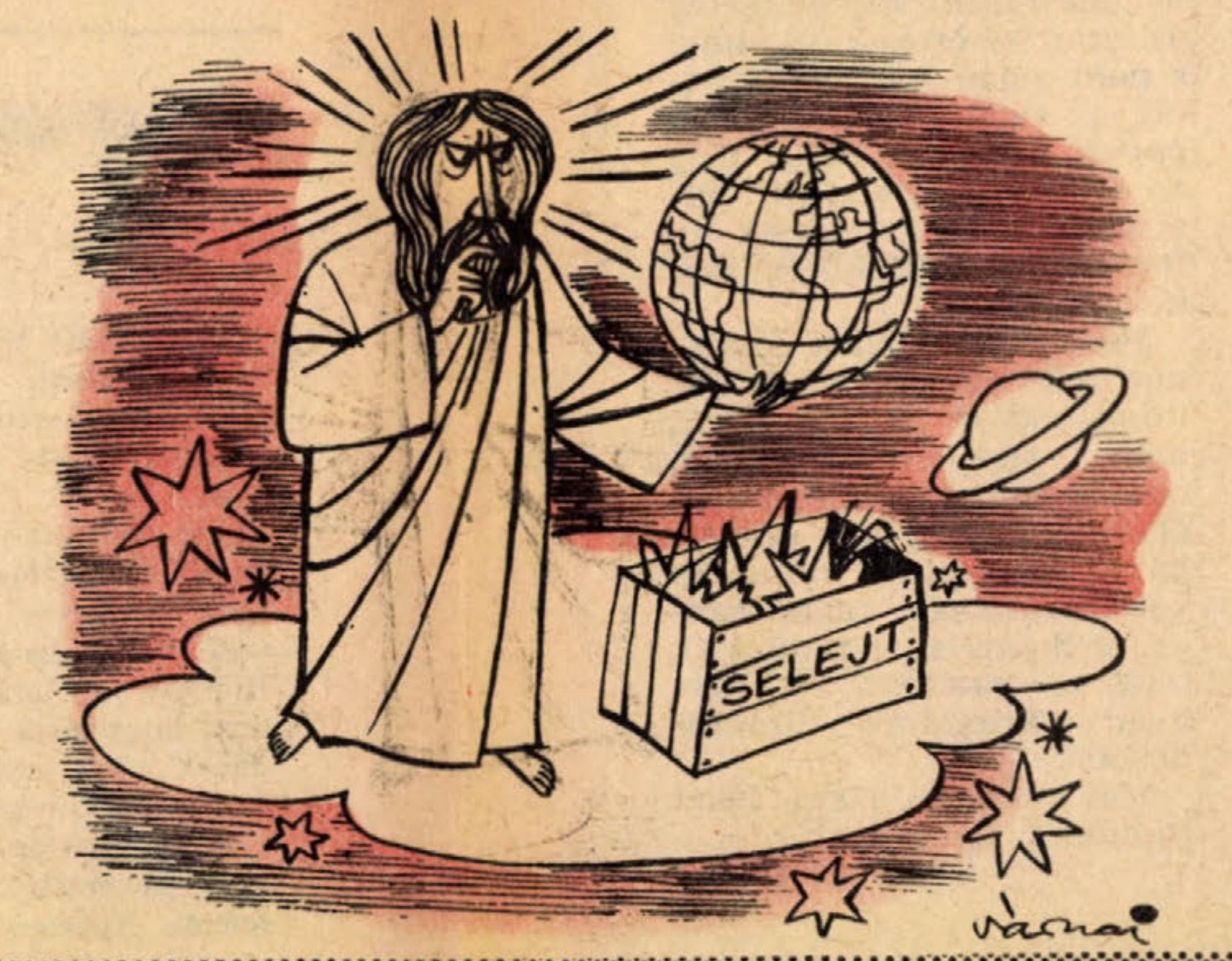

MEGLEPŐ KÜLDEMÉNY

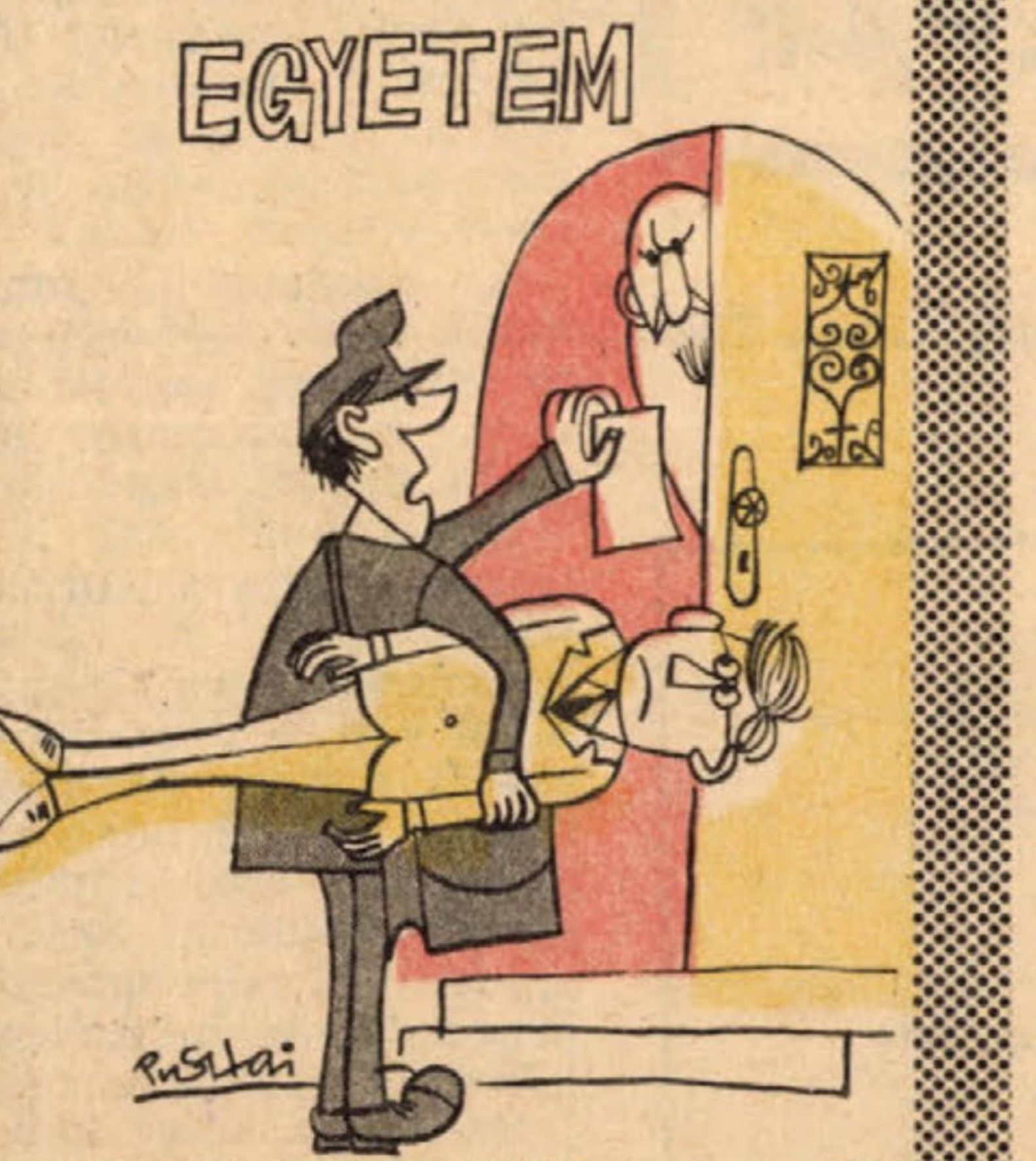

– Visszaküldték ... Vidéken nem működik ...

BÉKÍTÉS

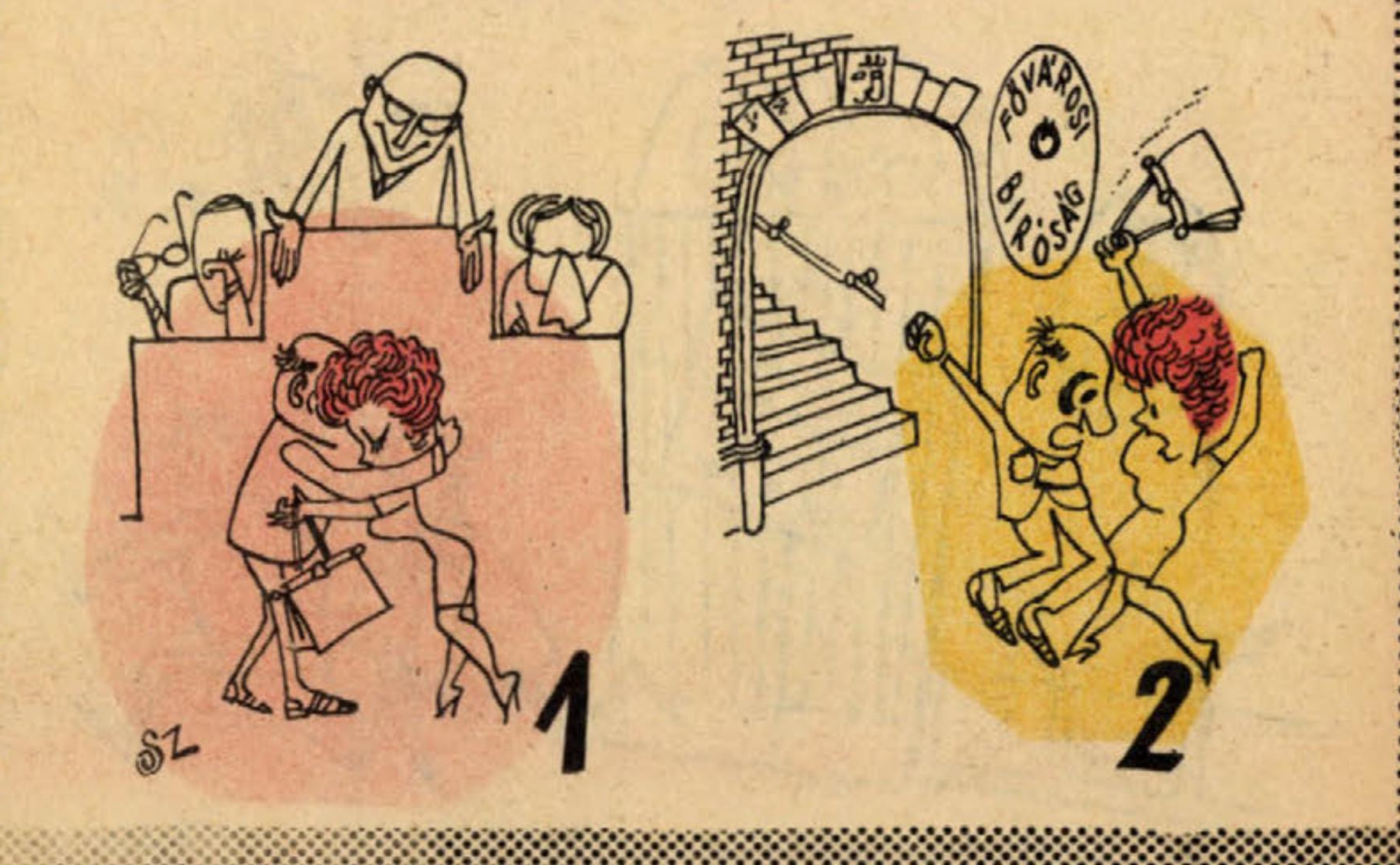

REKLAMÁCIÓ

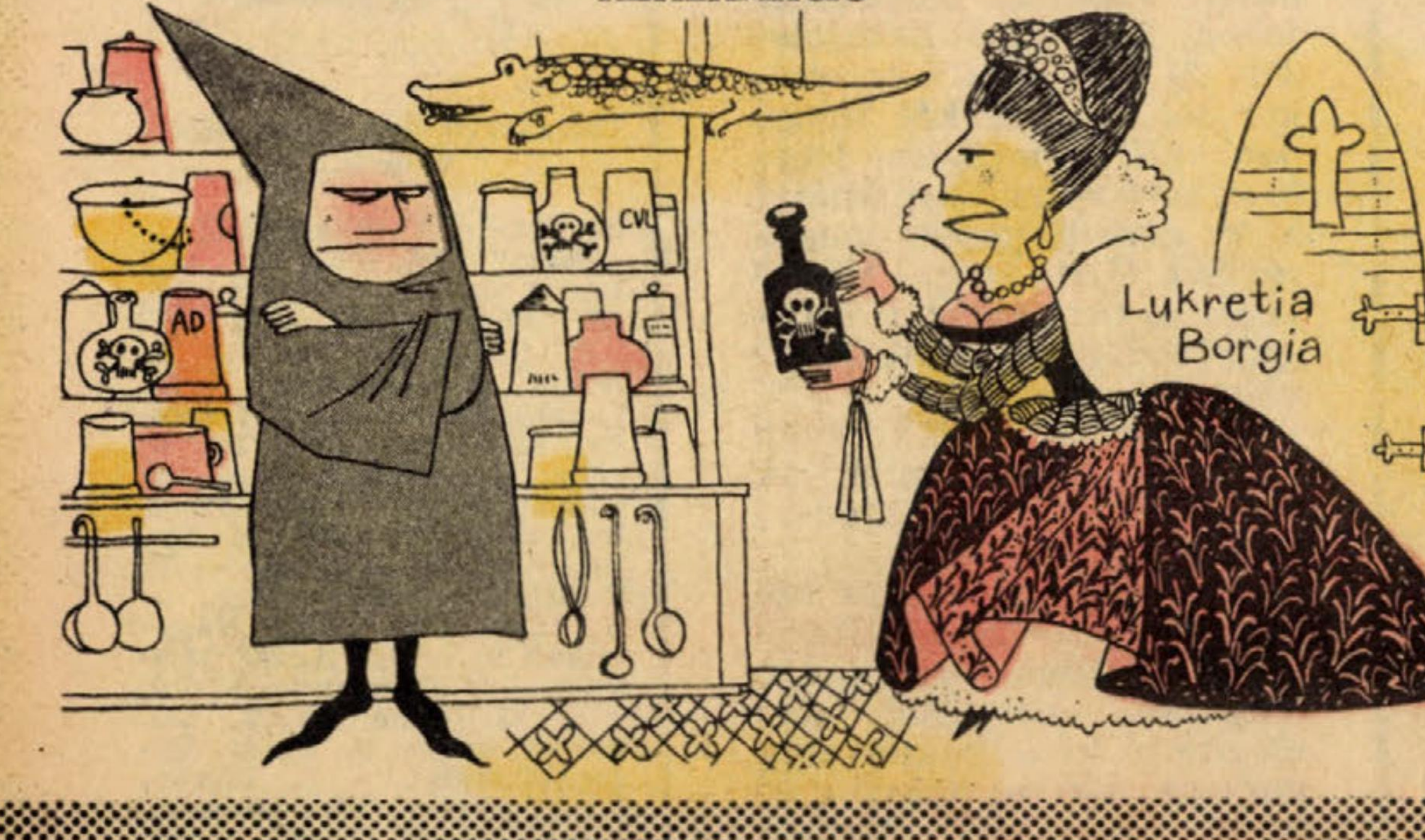

Ezt olvastuk

POLITECHNIKA

Az Ország-Világ két távol-keleti kislány, Szép Virág és Karcsú Nádszál fényképét közli: „... akiknek apró, de izmos keze *házilag készült* karabélyt szorongat." A jól sikerült fényképen látható karabélyok azonban korántsem holmi gázcsőből vagy éppen hurkatöltőből barkácsolt elöltöltő mordályok, hanem korszerű, tekintélyes tölténytárral felszerelt ismétlőfegyverek, ami az ottani háziipar meglepő fejlettségére vall.

VILLAMOS ROBBANÓMOTOROK

A Népszava tudományos rovata robbanómotorokhoz való gyújtást ellenőrző berendezést ismertet, mellyel 6–24 voltos két- és négyütemű motorok vizsgálhatók. Az elmés készüléknek sajnos egyelőre korlátozott a felhasználási területe, mivel nemcsak a négyütemű, de még a kétütemű villanymotorok feltalálása is mindezidáig várat magára.

TÖKÉLETLEN SZENDVICS

A Tükör Sao Paolo-i képes riportjában – szerinte – szendvics embert mutat be, aki kezében hosszú nyélen magasra emelt hirdető táblát hordoz. A szendvics kenyérszeletek közé rejtett hússzelet, a szendvics ember ennek megfelelően onnan nyerte a nevét, hogy elöl és hátul egy-egy plakát közé iktatva végzi hírverő sétáit. A képen bemutatott szendvics embert különös baleset érhette, leesett a magasba szökkent tábla mögül. Reméljük, nem ütötte meg magát.

KI MIT NEM TUD

címmel a múlt héten szóvátettük, hogy az Élet és Tudomány, svájci útilevelében Gessnerről írt, holott köztudomású: Tell Vilmos Gessler osztrák helytartó seregét verte meg. Ezt az Élet és Tudomány nem tudta, mi pedig azt nem tudtuk, hogy a szóbanforgó Gessler nem Rudolf, hanem Hermann. De most már tudjuk!

Dr. Árgus

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az anya meglátogatja nemrégiben férjhez ment lányát.

– Úgy félek, hogy nem tudod rendesen vezetni a háztartást. Otthon nem csináltál semmit. Miből tudod például megállapítani, hogy a vasaló túl forró?

– Abból, hogy a fehérneműn barna foltok támadnak és kellemetlen, égett szaga van.

*

Ketten beszélnek:

– Mit terveznek augusztusra?

– Felkeressük egy kicsit Bécset, Münchent, Rómát, Párizst.

– Autón?

– Dehogy. Rádión.

Régi probléma

Szűr-Szabó József rajza

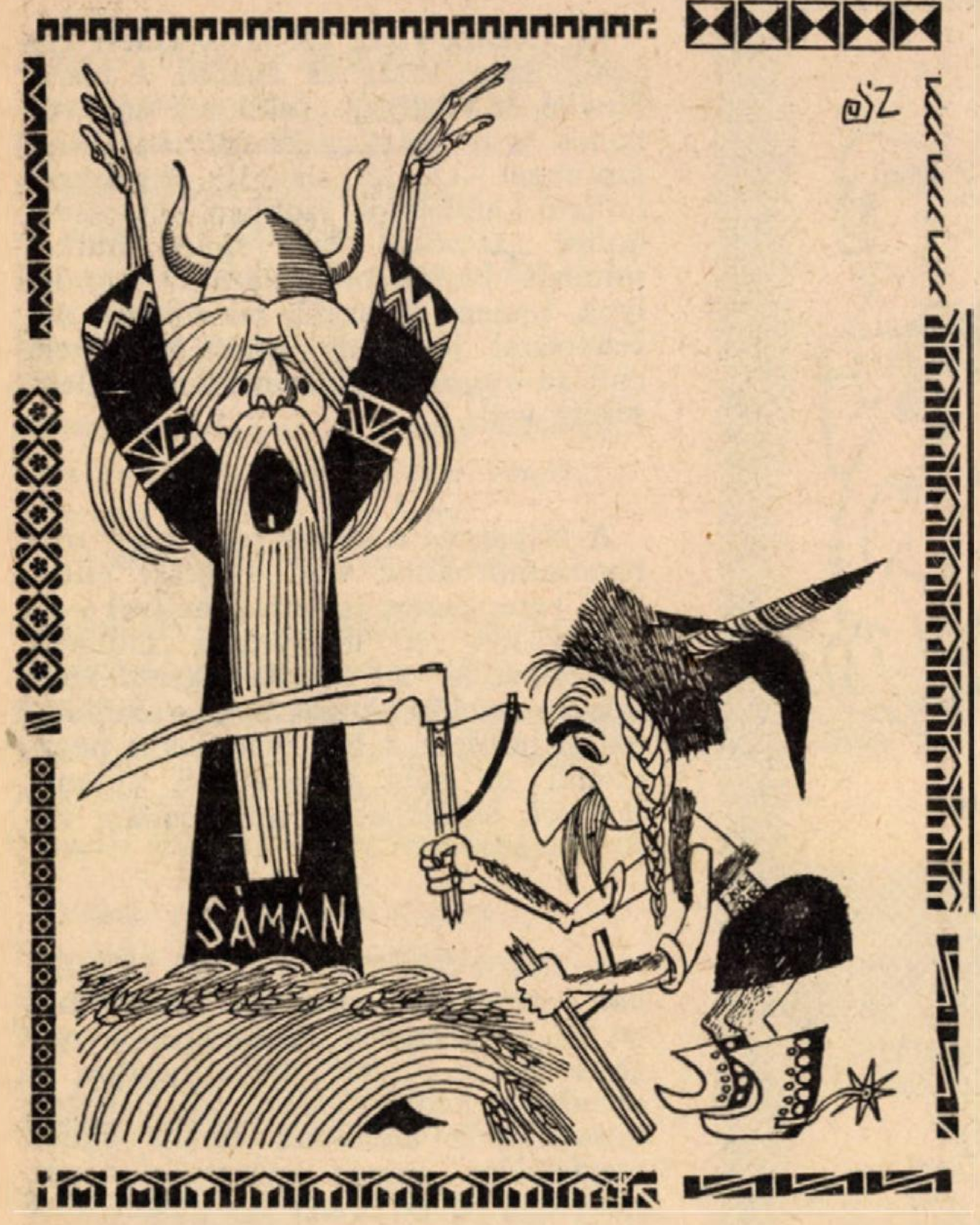

– Alkatrészt akar szerezni az Etelközben?! Még a Duna–Tisza közben sem lesz!

Forgácsok

ÉRZÉKENYSÉG

„Túlérzékeny vagyok!" Reggel, délben, este
Így jajongsz, megértő kebelekre lesve.
S mert üldöz a világ — azaz hogy így érzed —
Megelőzés végett — belém-mártod késed.

INTÉS

Ismersz egy csomó pletyka-csemegét,
s ezt éjjel-nappal ide-oda hordod ...
Jól van, csak vigyázz, nem vagy te KÖZÉRT,
ne csinálj hát a csemegéből — boltot.

VIGASZ

Szép fiú voltál, de most százkilós,
löttyedt alak vagy. S egy kicsit kopasz.
„Szegény lányok!" — sóhajtod sajnálkozva.
— „Kiben lelnek most örömet, vigaszt?"

Antal Gábor

FORRONGÓ IFJÚSÁG

Meg kell érteni a fiatalságot! Vaskalaposságra, elaggott gondolkodásra vall, ha valaki azt hiszi, hogy a fiatalokat kielégítik a megkövesedett, bevált intézmények, szokások, s hajlandók ugyanúgy totyogni, mint a köszvényes öregek.

Nem, bácsik és nénik!

A fiatalságnak valami más, valami új kell! A fiatalokat nem elégíti ki, hogy jó gyerekek módjára csendben és illedelmesen figyeljenek az öregek szavára, tiszteljék szüleiket és tanítóikat, megigyák reggel a tejecskét és semmi olyat ne olvassanak, ne nézzenek, ami elronthatja liliomos lelküket.

Aki azzal áltatja magát, hogy a fiatalság legfőbb vágya a napi háromszori fogmosás, a szorgalmas tanulás és a mintaszerű magatartás, az mielőbb forduljon az első gerontológushoz.

Azt várjuk a fiataloktól, hogy a hagyományok ájtatos ápolói legyenek? Ugyan kérem! A fiatalokban duzzad a tetterő, az energia, szét akarják vetni a korhadt világot, hadat üzennek mindennek, ami elavult. Csak szét kell nézni az emberiség nagyjai, a kultúra, a tudomány kimagasló személyiségei között.

Gondoljunk csak a költészet vad forradalmárjára, Rimbaud-ra, a „kamasz Shakespeare"-ra, aki még távol volt a huszadik életévétől, amikor merőben új, szimbolista költeményeivel szinte szétverte a költészet előkelő épületét. Nem volt „jó kisfiú", nem tisztelte az öregeket, ellenkezőleg: a költészet asztalára csapott.

Edison, a nagy feltaláló sem elégedett meg azzal, hogy kezét hátratéve illedelmesen figyeljen a tanító bácsi szavára. Már 15 éves korában felgyújtott egy vasúti kocsit, amikor mint mozgó rikkancs szabadidejében foszforral kísérletezett. 21 éves sem volt, amikor feltalálta a két irányban való táviratozást lehetővé tevő készüléket. Miért? Mert nem elégedett meg a régivel. Újat, mást, jobbat akart és nem törődött a begyöpösödött fejű öregek okvetetlenkedéseivel.

. Schiller 18 éves korában írta meg a „Haramiák"-at, ahelyett, hogy a karéneklésben vált volna ki.

Mendelssohn 17 éves korában fejezte be a Szentivánéji álom nyitányát. Szertelen energiáját nem elégítette ki a puszta zongorázás, alkotni akart, újat akart teremteni. Voltak, akik tiszteletlenségnek tartották ezt a túlzott sietséget, de csak olyanok, akik nem értették meg a fiatalság lendületét, vérbő türelmetlenségét.

Amikor Schelling alig 20 éves korában megalkotta filozófiai rendszerét, sokan fejcsóválva jegyezték meg, hogy rémes ez a mai fiatalság, azelőtt ilyesmi nem volt.

Mennyi podegrás rosszallásban volt része Raffaelnek, amikor 17 éves korában már csodálatos képeken tombolt az ecsetje.

És hogyan fogadták a pókhálós irodalmi szakkörök Petőfit, az ifjúság üstökösét?

A serdületlen tiszteletlenségnek vannak még elképesztőbb példái is. John Stuart Mill, a nagy angol filozófus 6 éves korában már megírta Róma történetét. Mozart 6 éves korában hegedűszonátákat, 12 éves korában pedig már operát írt, mert nem volt neki elég az, amit az öregek alkottak, s nem várta meg, amíg benő a feje lágya. Hiszen éppen ezt nem értik meg az öregek, a fiatalság túláradó erejét, amelynek új, forradalmi tettekben kell kirobbannia.

Persze hiba lenne általánosítani. Vannak ma is fiatalok, akiket az is kielégít, hogy nem mosakodnak, nem nyiratkoznak, érzelgős, elaggott hangzású dalocskákat énekelnek, idősebbeket inzultálnak, repedthangú énekeseket rohamoznak meg autogramért és egymást majmolják öltözködésben.

Hát istenem! Nem lehet mindenki forradalmár.

Feleki László

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Cs. Lajos, Tarnazsadány. – „Hajtó" – S. Pál, Bp. VI., Lenin krt. – G. Lajos, Bp. IX., Thaly K. u. – Sz. Lajos, Székesfehérvár. – K. Attila, Nyíregyháza. – M. László, Sopron. – Z. József, Bp. XII., Győri út. – B. Ferenc, Nyíregyháza. – M. Gábor, Eger. – O. József, Bp. VIII., Mikszáth K. tér. Bé.–Ka., Jászberény. – V. Gabriella, Bakonynána. – N János, Bp. XII., Nagyenyed u. – Gy. Antal, Miskolc. – T. Györgyné, Makó. – K. Elemérné, Bp. V., Szt. István krt. – B. Péter, Újszentmargita. – L. István, Győr. – B. Gyula, Miskolc. – Sz. László, Mezőkövesd.

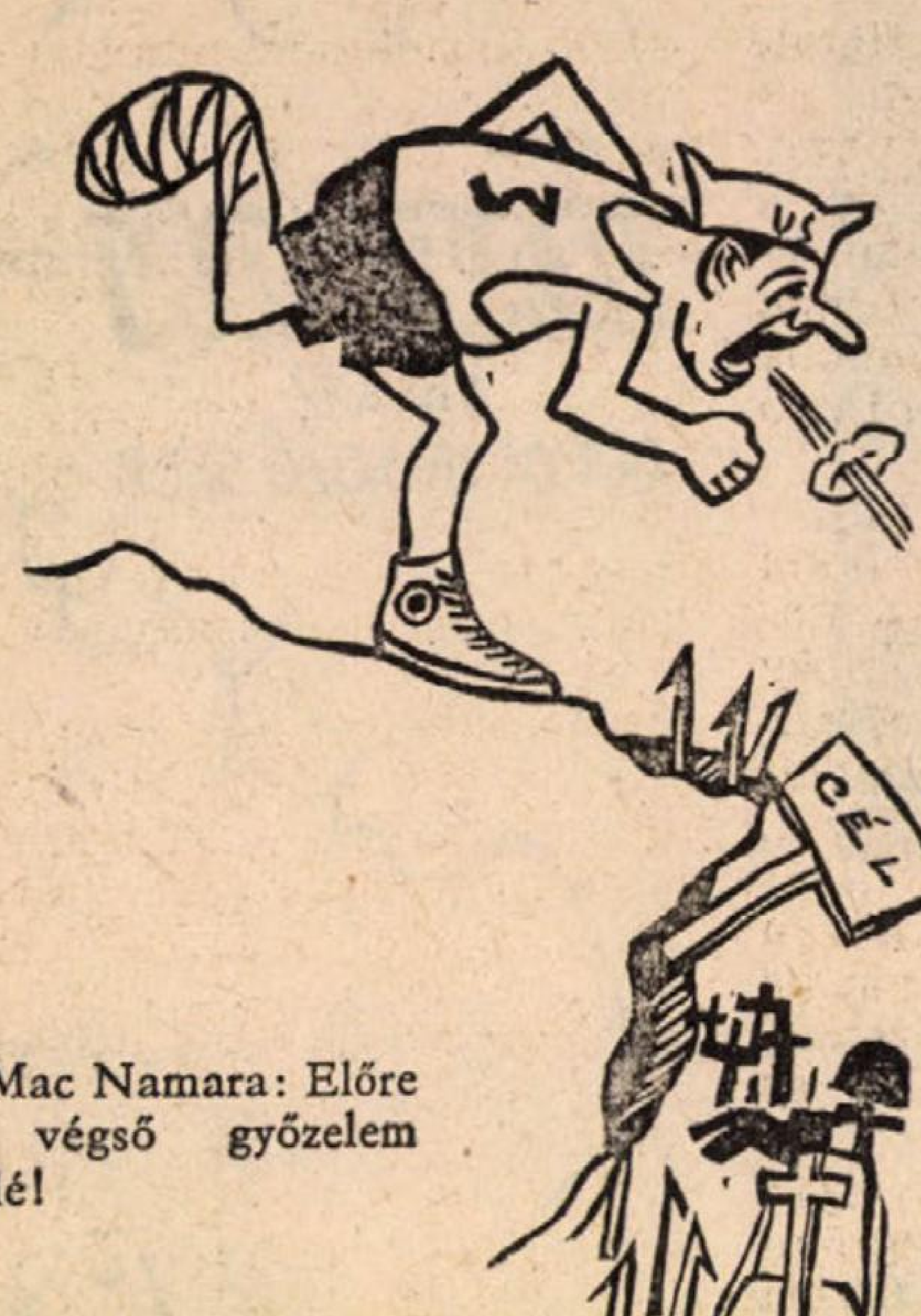

Mac Namara: Előre a végső győzelem felé!

Hoang Lo rajza (Vietnam)

Ami jó lenne Amerikának...

Szűr-Szabó József rajza

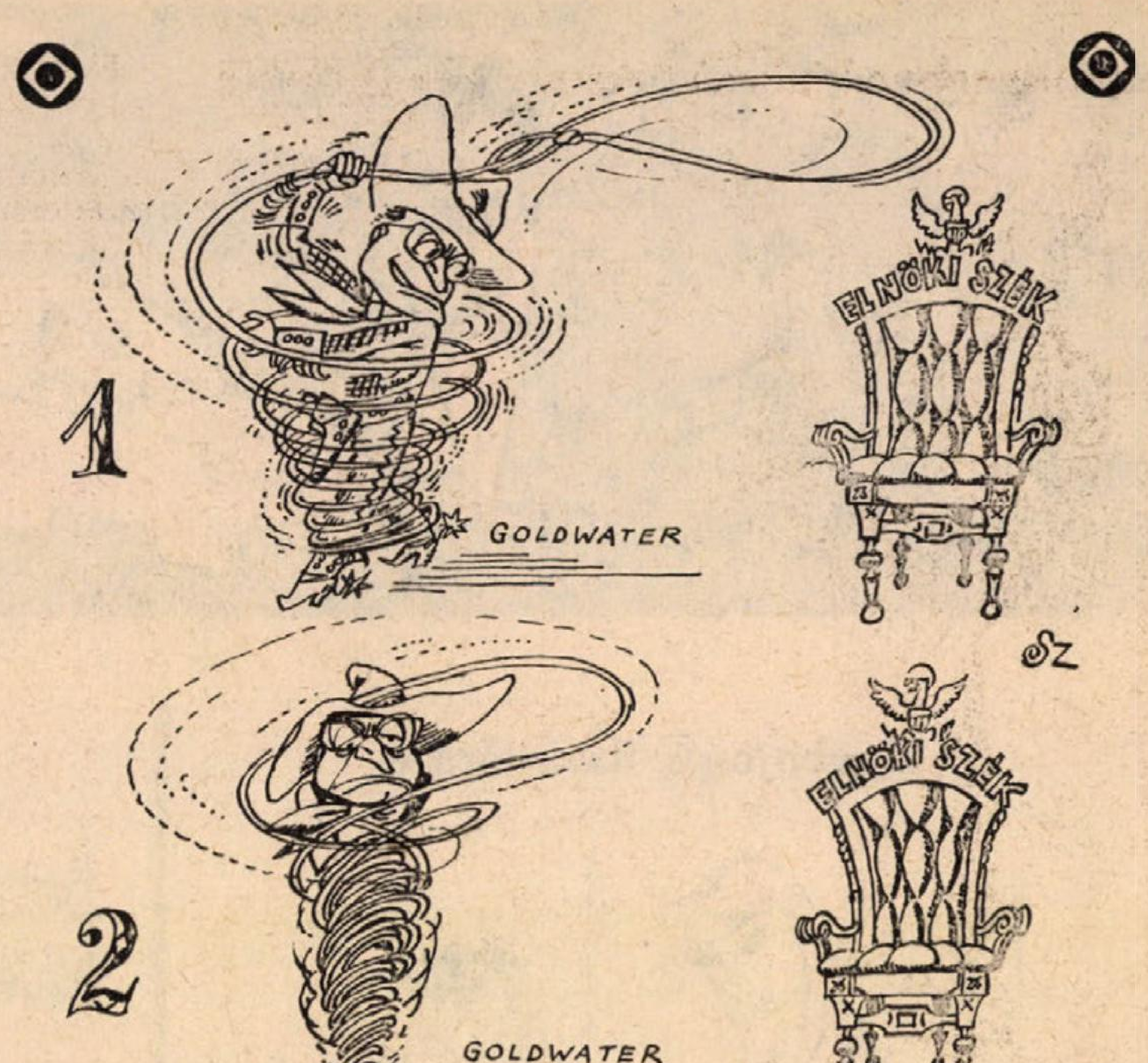
1
GOLDWATER
ELNÖKI SZÉK
Sz
2
GOLDWATER
ELNÖKI SZÉK

Idegnyugtatók

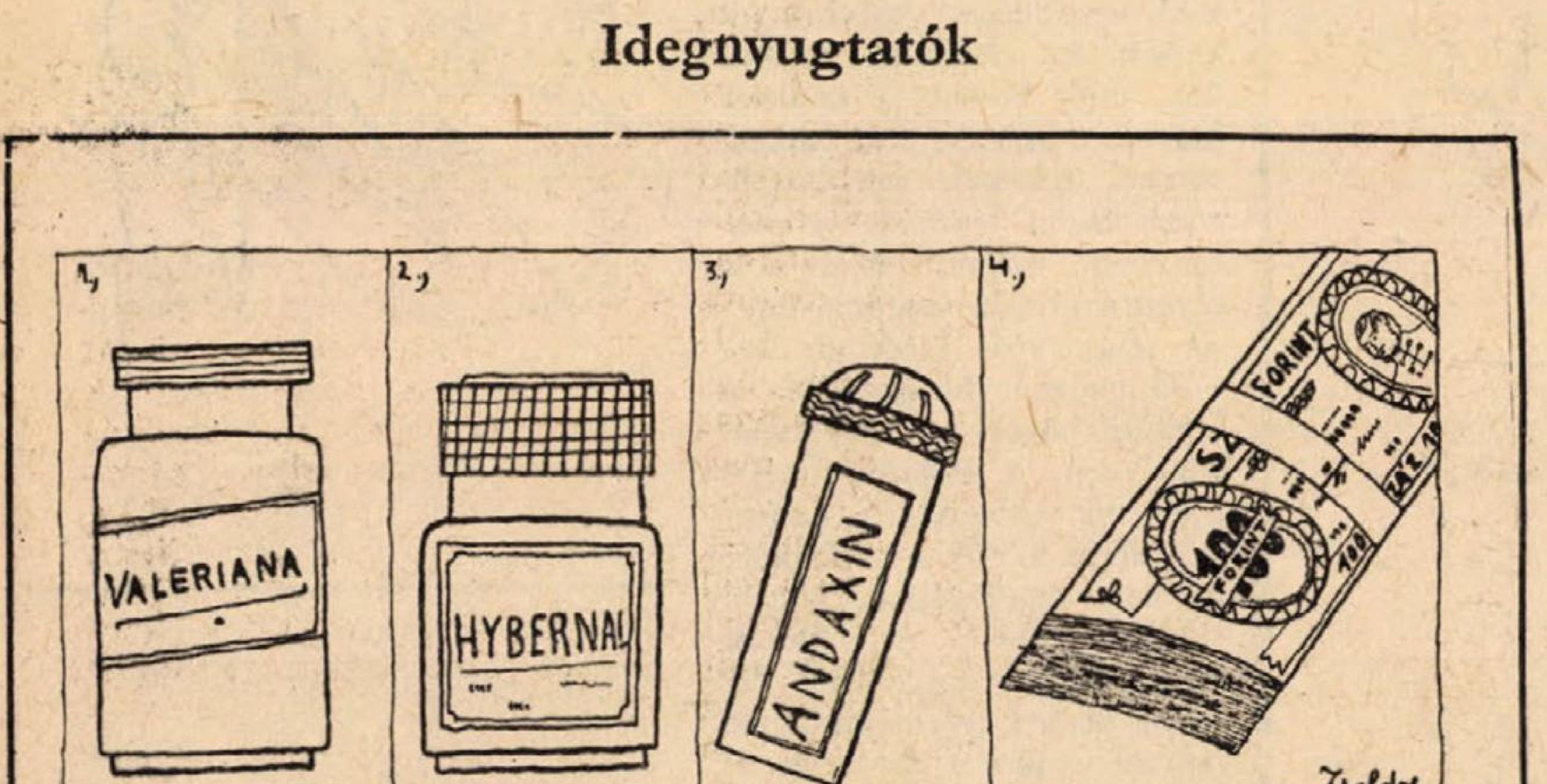
1.,
VALERIANA
2.,
HYBERNAL
3.,
ANDAXIN
4.,
FORINT
100
Zsoldos

Aktuális tábla

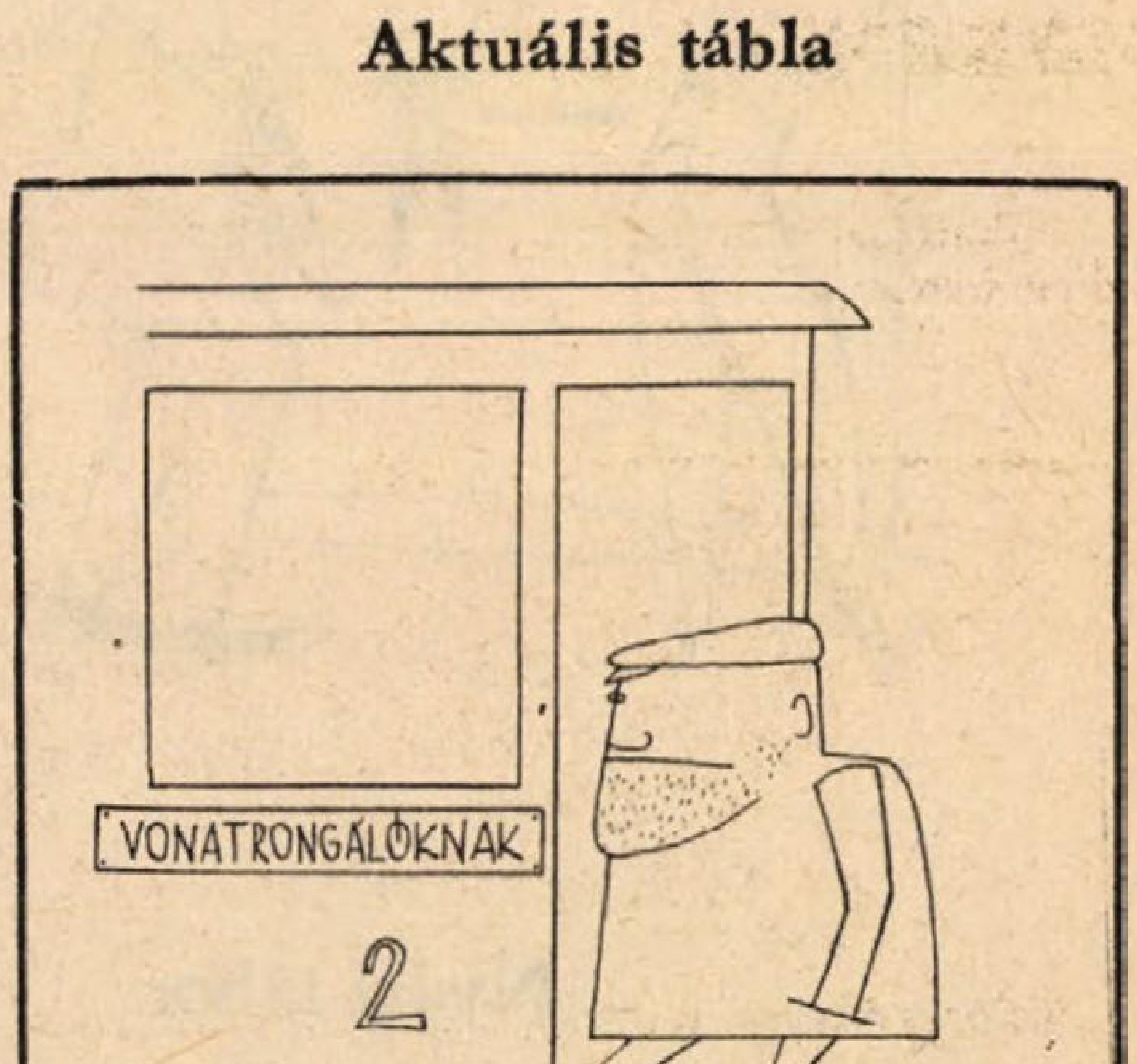
VONATRONGÁLÓKNAK
2
MÁV
ha

Sáskajárás

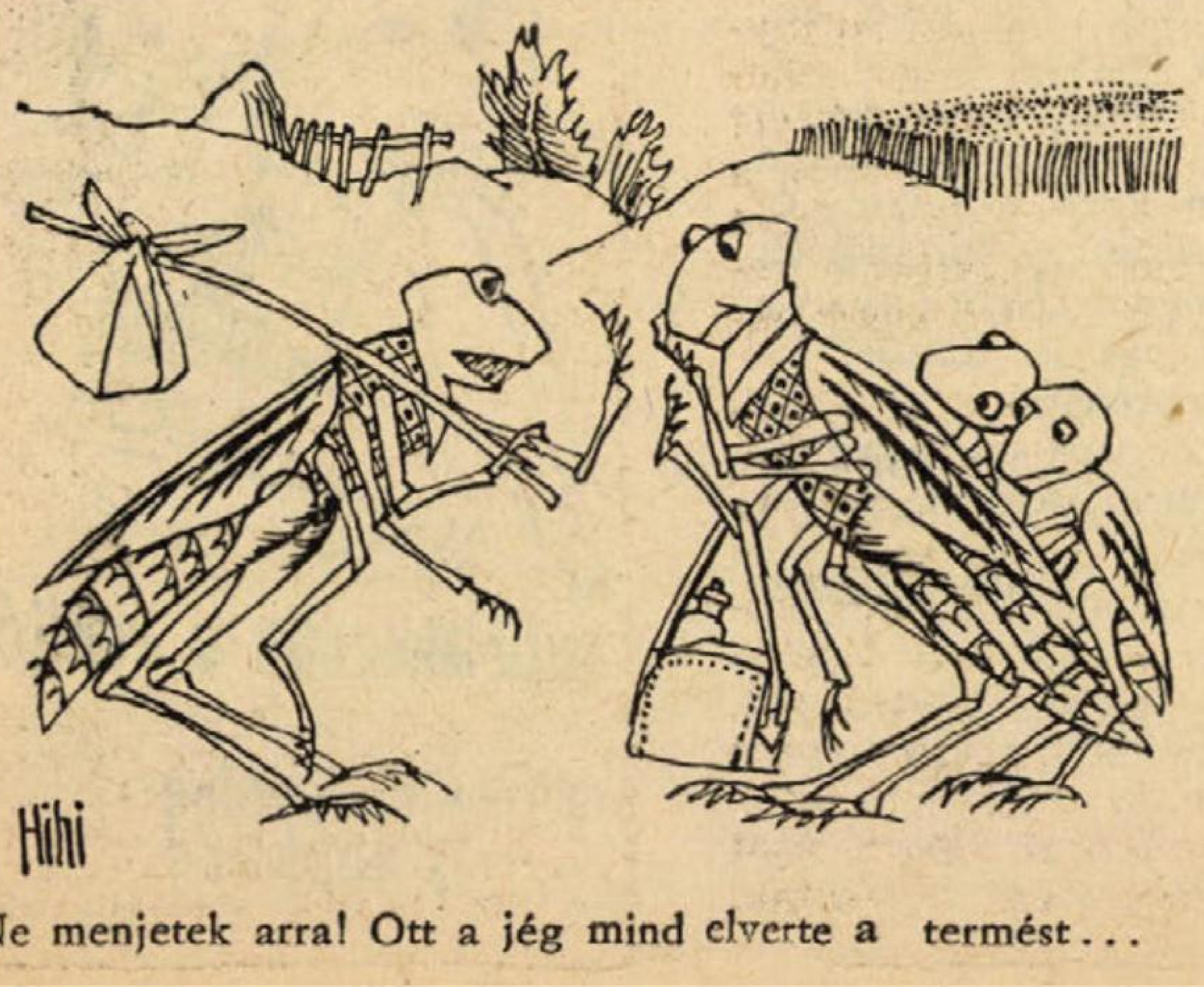

– Ne menjetek arra! Ott a jég mind elverte a termést...

Ürügy

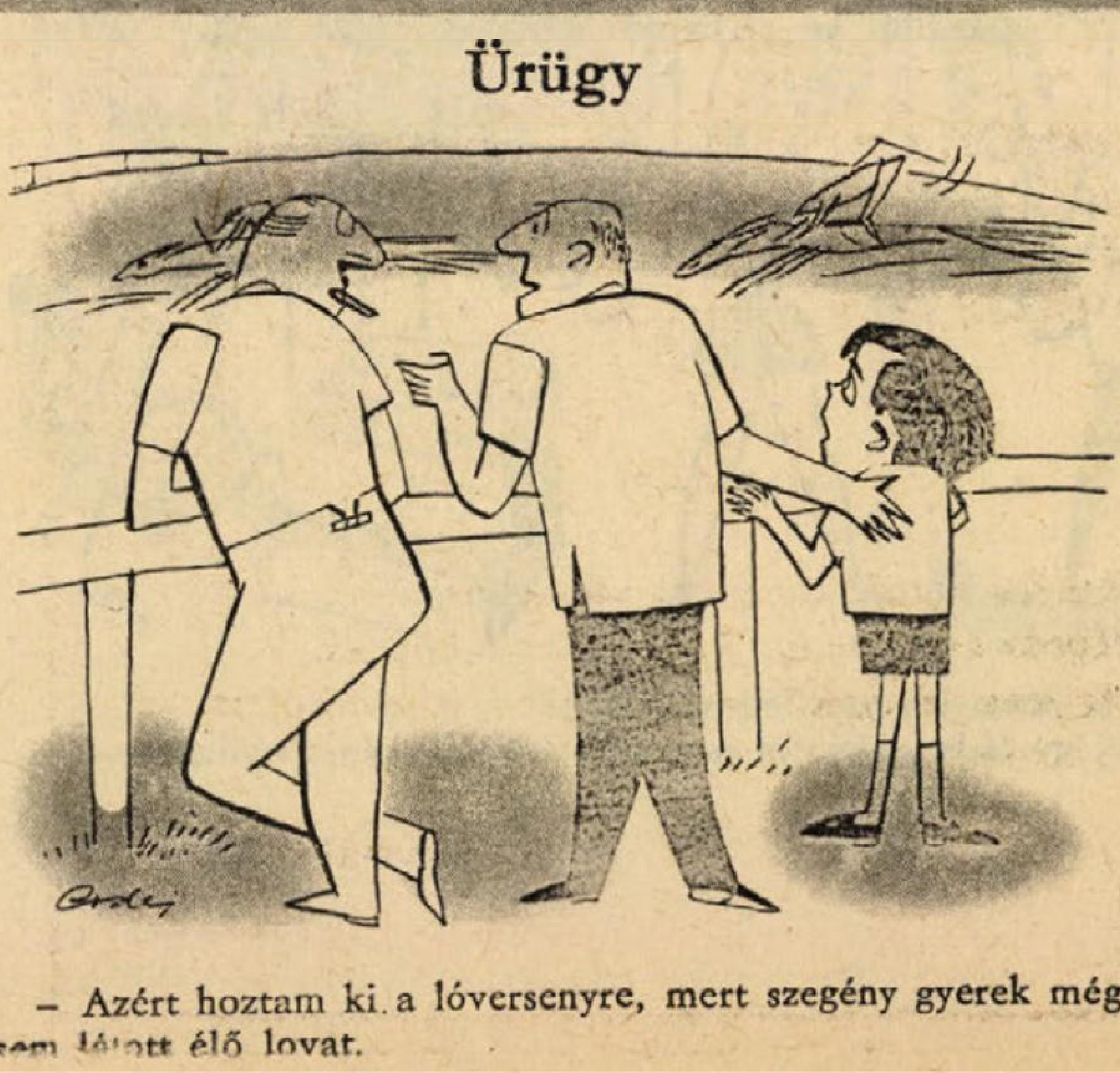

– Azért hoztam ki a lóversenyre, mert szegény gyerek még sosem látott élő lovat.

Kis ország

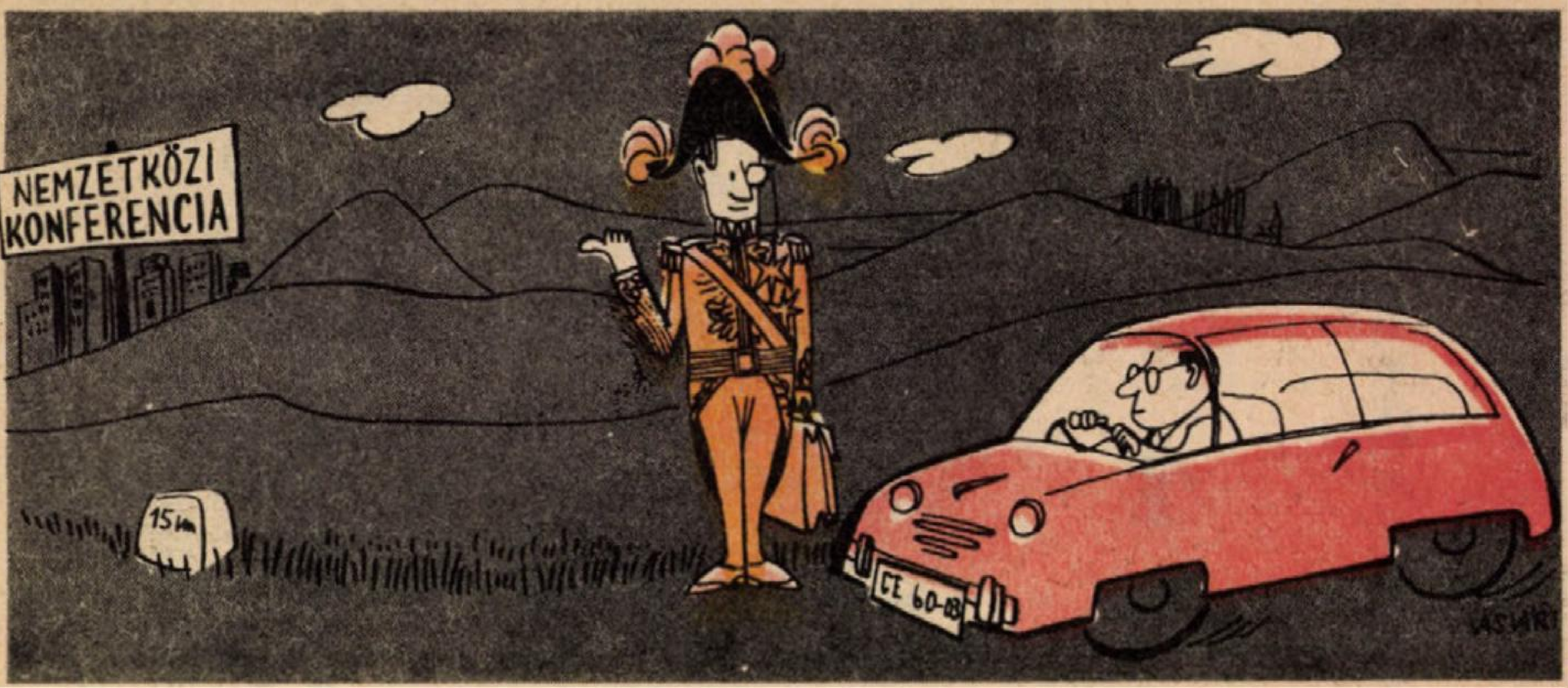
NEMZETKÖZI KONFERENCIA
15 km
CE 60-18
VÁSÁRY

Egyenjogú házastársak

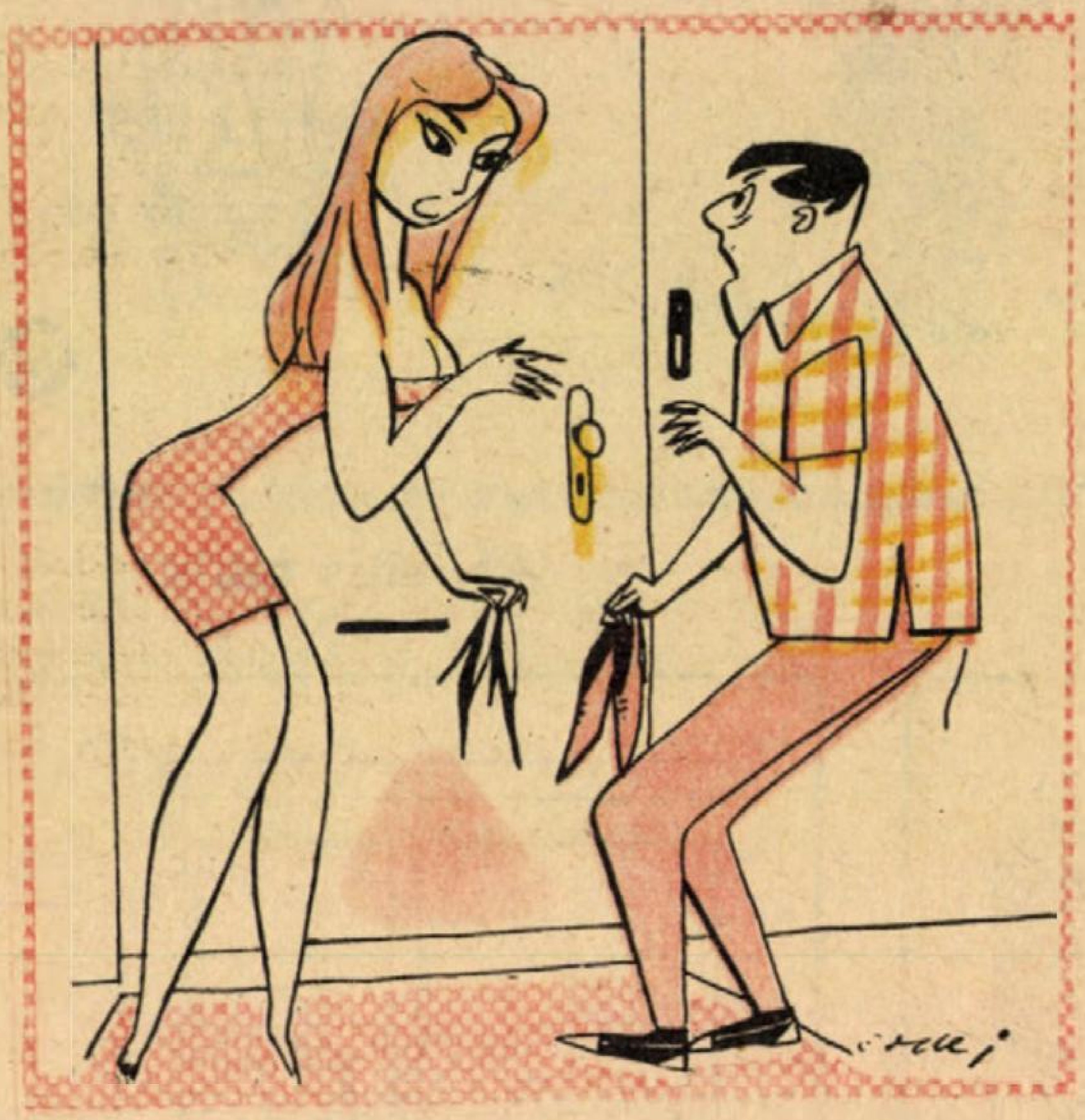

Nyári tábor

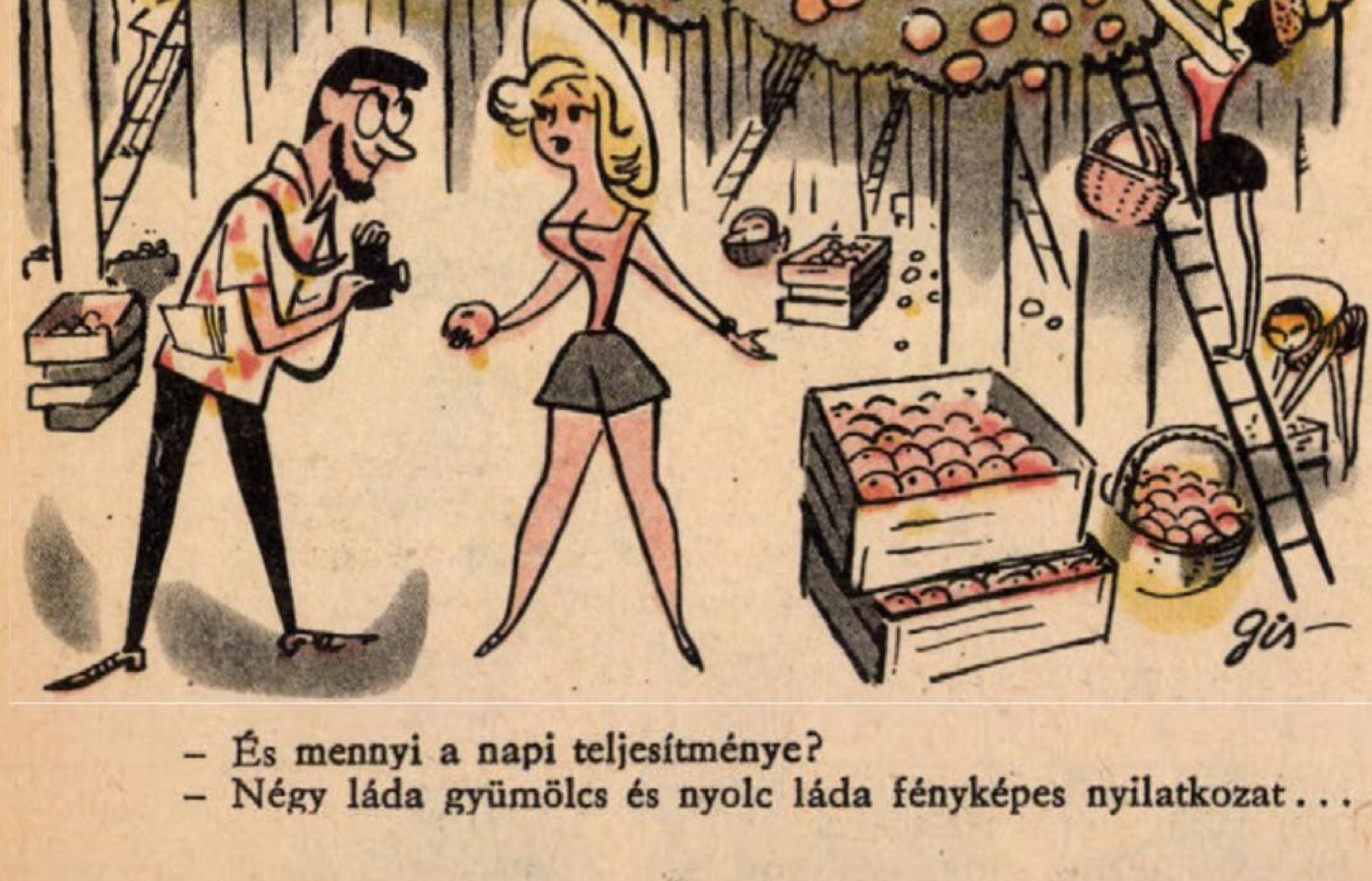

– És mennyi a napi teljesítménye?
– Négy láda gyümölcs és nyolc láda fényképes nyilatkozat...

Becézgetünk, becézgetünk...

Kezdetben volt a kedves mozi, ami ugyebár a mozgófényképszínház ügyes, ötletes, szellemes és igen kifejező rövidítése. Polgárjogot kapott és elterjedt, éppenúgy, mint később a szaktárs helyett a szaki. Aztán sokáig semmi, már-már azt hittük, zord korba léptünk, amikor újabban olyan kedvesek, olyan nyájasak vagyunk, hogy az szinte már kibírhatatlan.

Gügyögve becézgetjük a legkülönbözőbb dolgokat. Már nem a Balaton mellé megyünk szabadságra, hanem a Balcsin töltjük a szabinkat, és nem repülőgépen, hanem repcsin jutunk az áhított partra. Nem csokoládét veszünk kisded gyermekünknek, hanem csokit a srácnak, és nem az önkiszolgáló boltban, hanem az önkiben. A matematika matekké rövidült, a földrajz föcivé torzult, az iskolát sulinak nevezzük, utána uzsonna helyett uzsit, vacsora helyett vacsit eszünk, majd fagyit nyalogatunk, esetleg felhajtunk egy kafcsit. A focit már lenyeltük, az sem ritkaság, hogy egy jobb maszeknak Mercije van, a nők pedig pulóver helyett pulcsit öltenek. Mindent betetőzött azonban Róza, a feleségem, aki a minap egy barátnőjétől azt kérdezte: „Nem tudsz véletlenül egy jó varcsit?” – értsd: varrónőt.

No, de nem folytatom tovább, mert sietnem kell a szerkibe.

(kussinszky)

E heti hirdetéseink

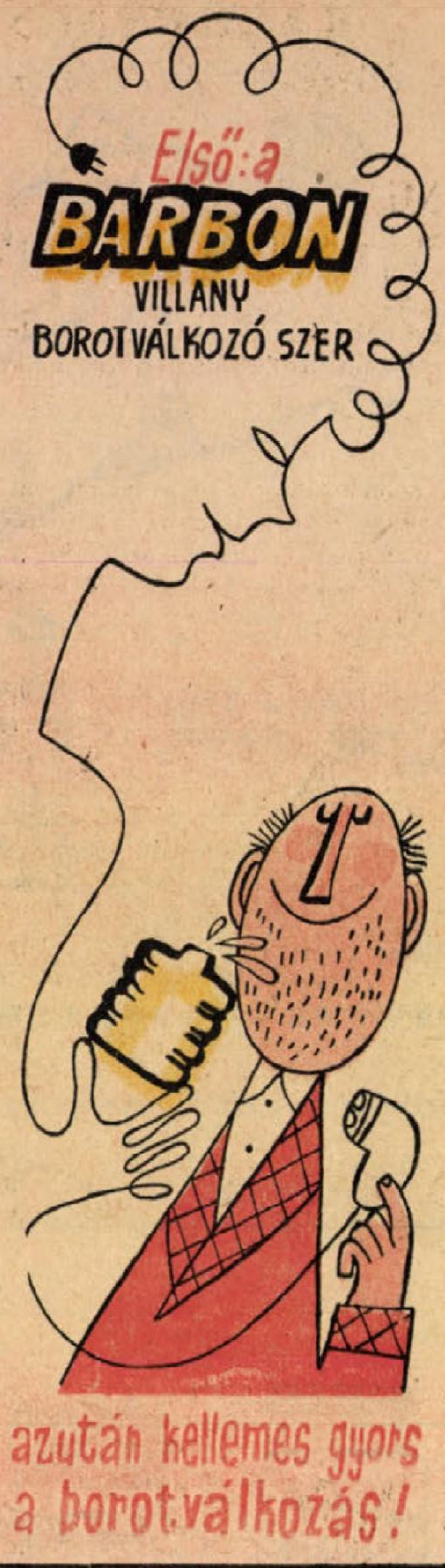
Első: a
BARBON
VILLANY
BOROTVÁLKOZÓ SZER
azután kellemes gyors
a borotválkozás!

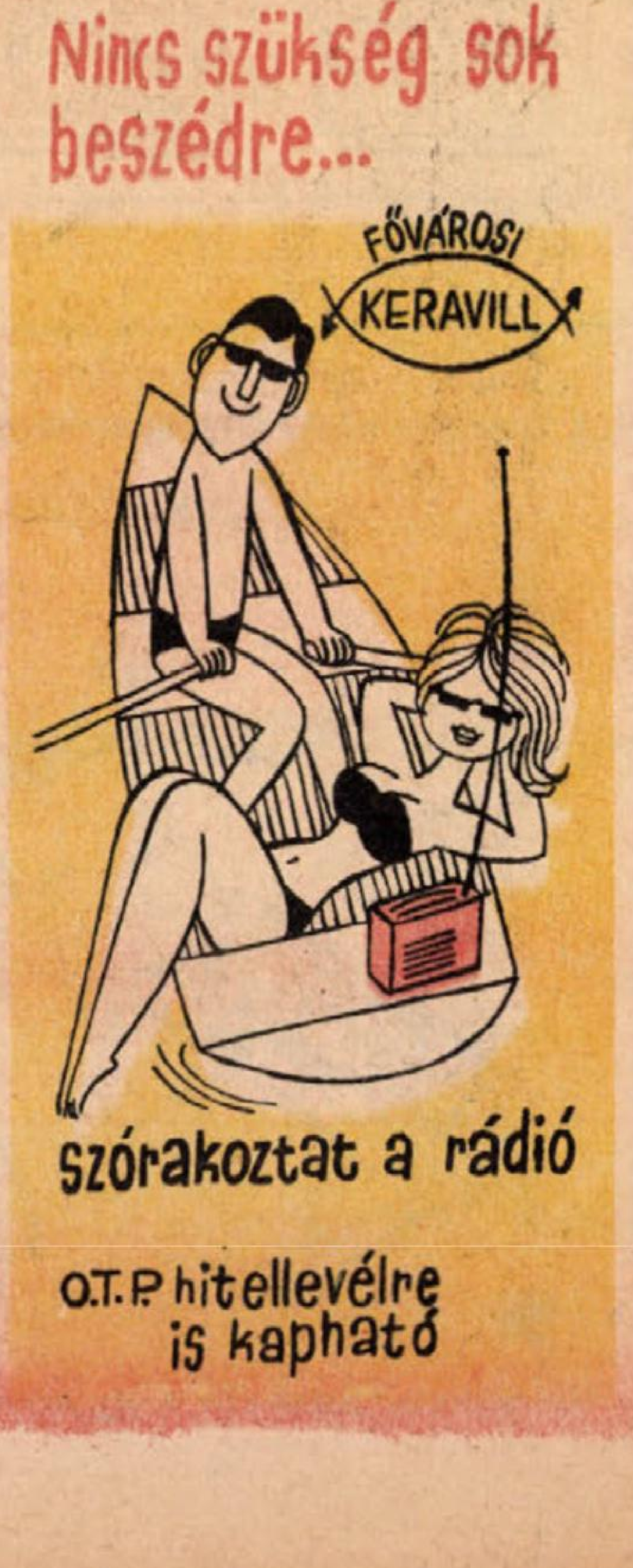
Nincs szükség sok beszédre...
FŐVÁROSI
KERAVILL
szórakoztat a rádió
O.T.P. hitellevélre
is kapható

KALOCSAI irka-firka

Mint a kétoldalú emancipáció hívei, némi irigységgel konstatáltuk, hogy a város kulcspozícióit szinte teljesen hölgyek uralják.

Ugyanis például a világhírű kalocsai író és pingáló asszonyok kivétel nélkül nők.

*

Kalocsán még a pályaudvar is ki van pingálva. Bizonyára sok utas lekéste már a vonatát amiatt, hogy kissé túlzottan elgyönyörködött a váróterem művészi díszítésén.

*

A múzeumban sok érdekes dolgot hallottunk Pécsi Ferencnétől, a Kalocsa környéki népszokások alapos ismerőjétől és lelkes gyűjtőjétől:

– Például, hogy házasságkötés előtt a menyasszony vőfélye a vőlegény vőfélyének három furfangos kérdést szokott föltenni.

No lám, lám, még kiderül, hogy a manapság oly divatos kviz-játékok is népi eredetűek. A különbség csak annyi, hogy helyes válaszok esetén az első díj nem egy külföldi társasutazás, hanem egy menyasszony . . .

*

A Fényes Szállót most tatarozzák. (Rá is fér már szegénykére.) Mindjárt készítettünk is egy pingálástervet.

HÍRES ÍRÓASSZONYOK

1.

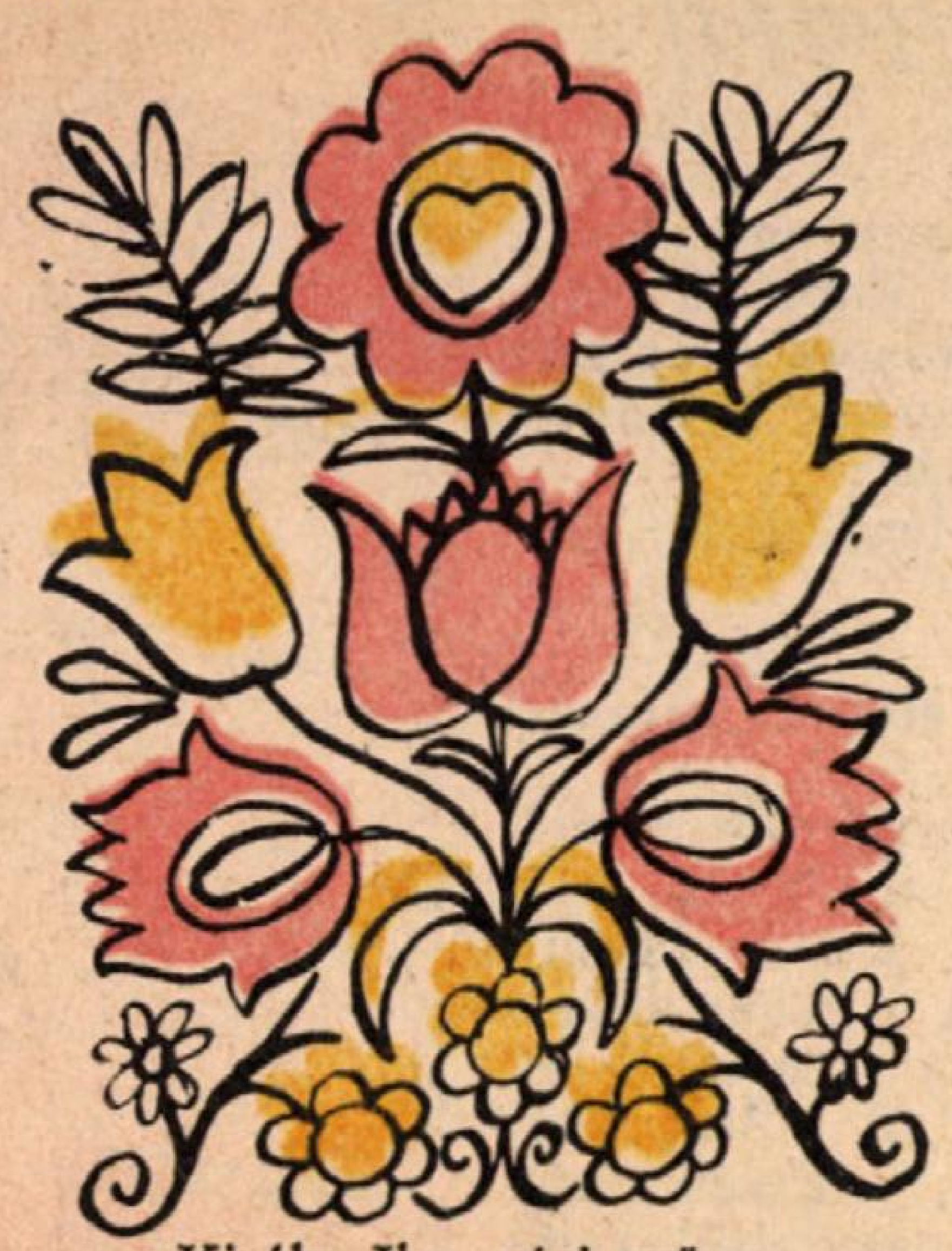

Király Ilus néni műve

2

AGATHA CHRISTIE
The Pale Horse
First Paperback Edition
FONTANA BOOKS
3/6

Agatha Christie néni műve

Kalocsa nemhiába a paprika hazája, csípős mondókák járják errefelé:

A leendő férj könnyen megkaphatja a magáét, ha rászolgál:

Sárgarépa, vörösbagyma,
A vőlegény, de nagy mafla!

De az objektív menyecskék elismerik az esetleges érdemeit is:

Kútágason áll a gém,
De csinos a vőlegény!

Vannak még cifrábbak is, de azokat 18 éven alul nem ajánljuk . . .

*

A Kalocsavidéki Fűszerpaprikaipari Vállalatot könnyű megtalálni, mert pont a Paprika utca 1. szám alatt székel.

A paprikaszezon csak pár hét múlva fog megkezdődni. A gyárban most uborkaszezon van.

Tudniillik uborkát tesznek el . . .

*

Az érdekes üzemtől, ahol rendkívül szívélyesen fogadtak bennünket, könnyezve vettünk búcsút. Részint a meghatottság miatt, részint pedig azért, mert a szemünkbe ment valahol egy kis tavalyi paprika . . .

AHOGY RAJZOLÓNK ELKÉPZELI A BEJÁRATOT

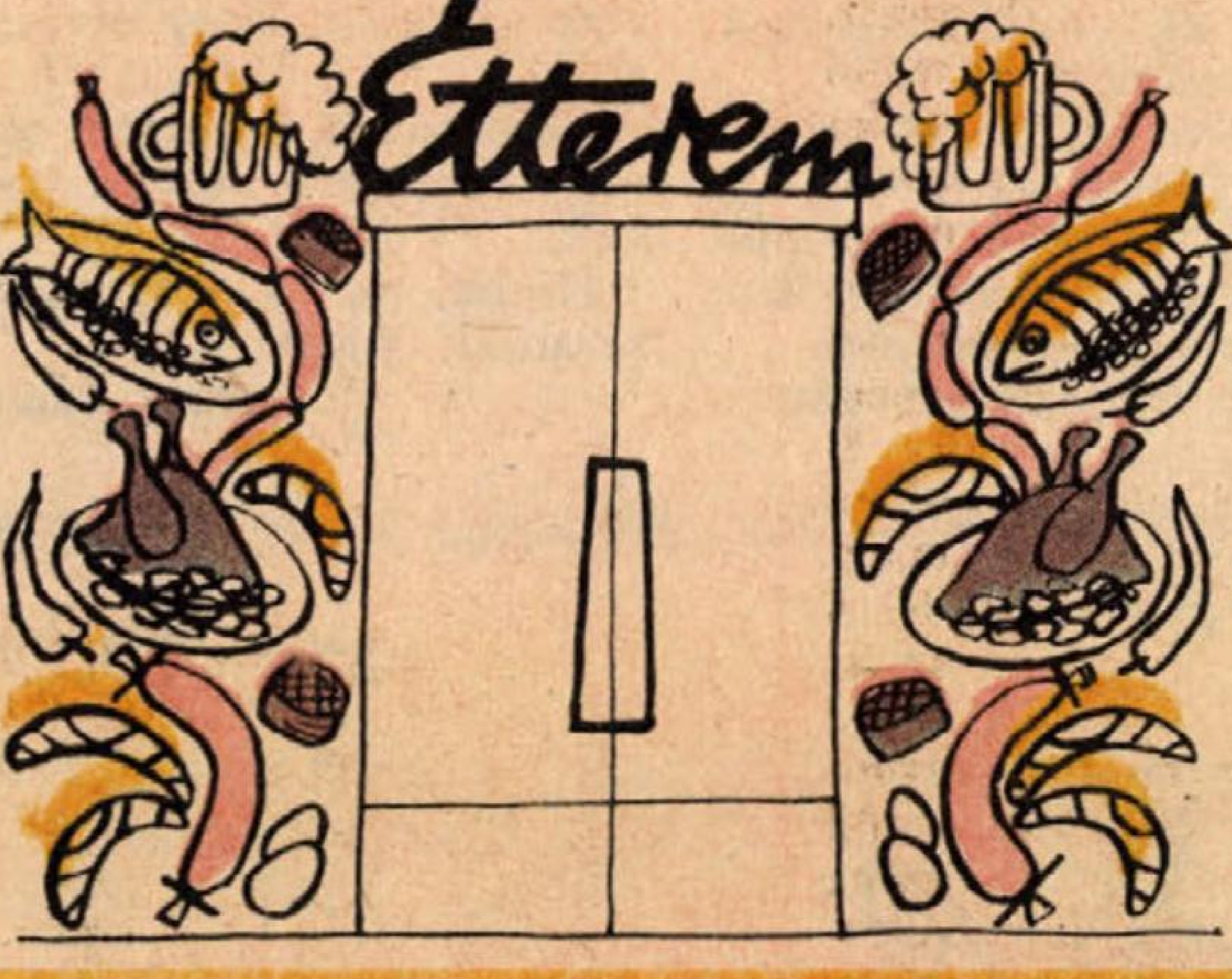

PINGÁLÓ ASSZONY

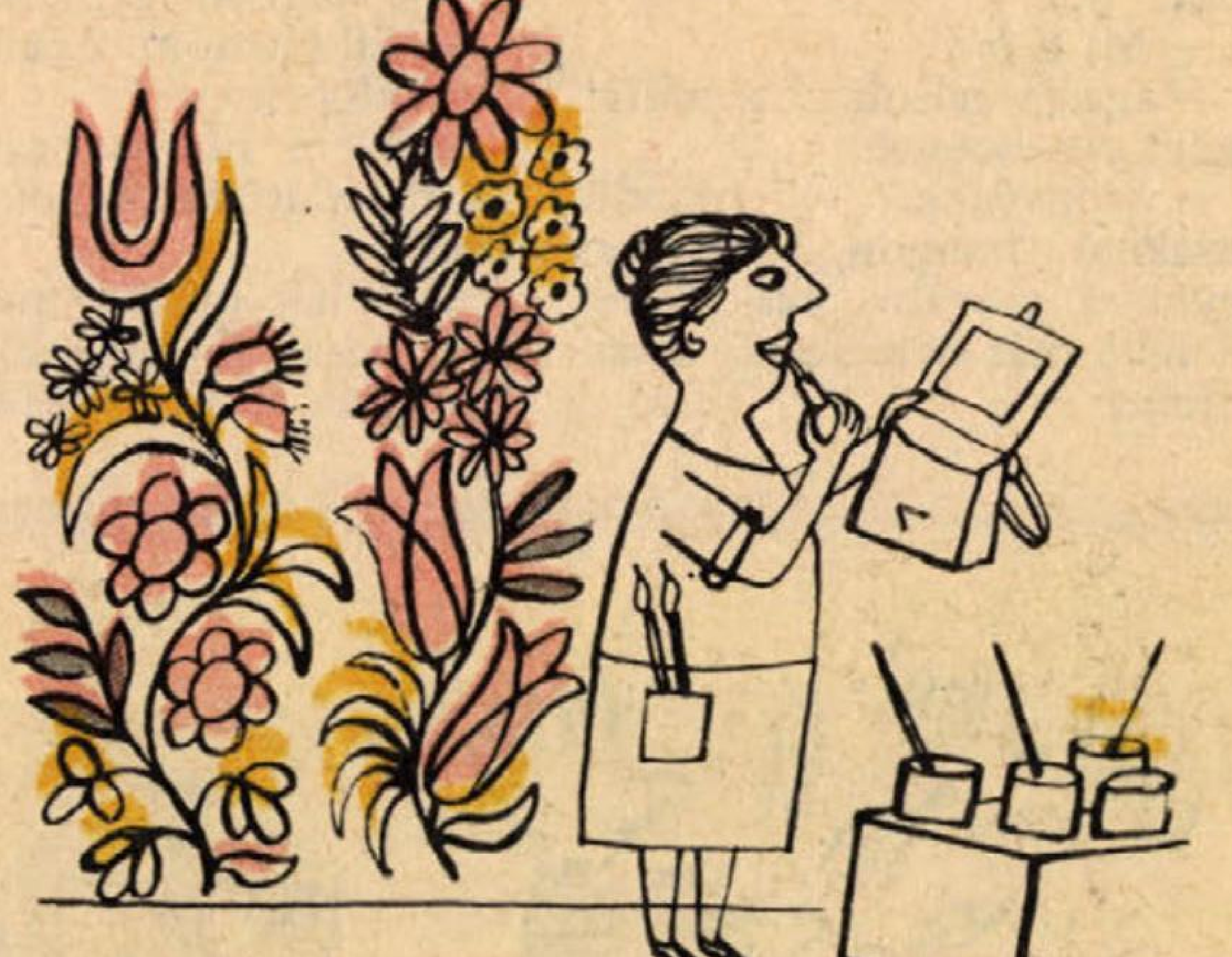

(Dalmáth—Várnai)

Konfetti

32° CELSIUS ÁRNYÉKBAN

Egy ingyen ötlet újítóknak,
akiknek képzelete szárnyal:
találják már fel megkeverni
a júliust a januárral.

POSTA

Pénzt adtam fel a postán, búcsúképpen
„ajánlom magam!" fejbiccentve mondtam.
A *kartársnő* azt mondta erre nekem:
„Az ajánlás a túlsó oldalon van."

MARGITSZIGETI PADOK

Sziget, nyáreste, sok pad, hold ragyog.
Sok szerelmespár bérel itt padot.
Társbérlők . . . tücsök muzsikál nekik . . .
társbérlők, mégis boldog mindegyik.

Bródy László

Költő kis hibával

A kis hiba az volt, hogy rossz verseket írt. Nagyobb hiba, hogy ezt megmondtam neki. Még nagyobb, hogy az apjának is. Aki lelkesen ápolja írógépemet és a barátságunkat. Fejem a falba, hogy megfeledkeztem erről. Meg arról, hogy Károlyka egyetlen fiú, két éve érettségizett, nem csinál semmit, de ezt intenzíven és szorgalmasan.

Apa, anya ugyancsak intenzíven és szorgalmasan imádják Károlykát, a kis műhelyből előteremtenek neki mindent, Károlyka élvezi a majomszeretetet és – verset ír. Kritikus azonban sok van, rossz vers még több, de beteg írógépet kezelő „körzeti orvos" kevés, az első intrádára kibuggyant véleményemet gyorsan korrigálom, enyhítem.

– Tanulni kell a fiúnak – mondtam az atyának. – Látni. Tapasztalni. Szenvedni!

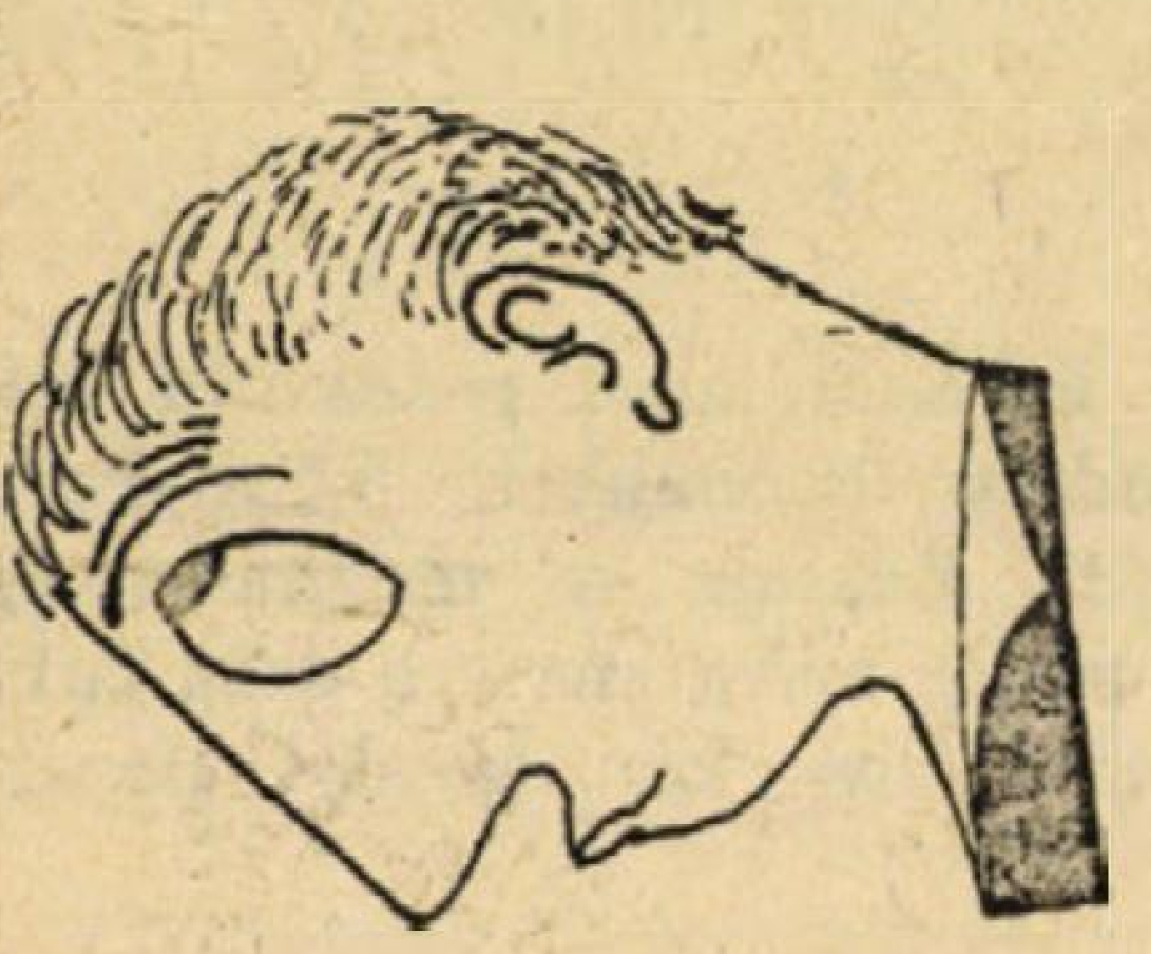

Eljött a fiú. Lehorgasztott fejjel ült.

– Mi a baj?

Magasra felhúzta a vállát, majd eleresztette:

– Szenvedek – mondta reszkető hangon, mint az igyekvő szavaló, aki a vers címébe már belejátssza a tartalmat.

El kellett mennem hazulról. Lekísért. Kapunk előtt, meglepetésemre, egy vajszínű Trabanthoz ugrott, kinyitotta elém az ajtaját:

– Tessék beszállni. Elviszem.

– A kocsi?

– Tegnap volt a születésnapom.

Úr lettem. Bármikor kellett a kocsi, üzentem neki, hozott, vitt, ahová kellett. Igaz, fizettem a használatért. Szabadelőadást tartottam neki irodalomból. Beszéltem neki írókról, művészekről. Az irodalom nagyjairól: Petőfiről, József Attiláról, Dosztojevszkijről, Gorkijról. Elmondtam neki, nem a jólét nevelte ezeket, sőt ellenkezőleg: a szegénység.

Más nem figyelt oda erre a Trabant-esztétikára, én se nagyon, de ő, mint majd kiderül, annál jobban. Nem sokkal ezután megint verseket hozott. Megörültem neki. Fontos és sürgős utam volt. Taxiék föl se vették a kagylót, jól jött Károlyka a kocsival. De csak Károlyka jött, a kocsi nem.

– A kocsi? – kérdeztem az utcán, a Trabant hűlt helyén.

Váll fel, váll le:

– Nincs! – Majd erőteljesen: – De nem is kell!

Rám nézett, helyeslést várt. Nem szóltam. Ő szólt:

– Elköltözöm hazulról.

– Hogyhogy?

– Nem bírom már a sok vattát alattam. A sok ajnározást.

Egy hét múlva megint jelentkezett. Új versekkel. Ezeket már az új lakásban írta. Budán, egy jól berendezett albérleti szobában.

Oldalra sandítva láttam, figyeli az arcomat, mikor belelapoztam a versekbe.

– Nana – mondtam, hogy nagyobb baj ne legyen.

Elment, térült, fordult, újra jött. És szárnyaló lelkesedéssel újságolta:

– Már az albérletet se fizetik a szülők. Nincs fürdetés tejben vajban. Nyomor van. Külváros.

És versek voltak. Rosszak, és rosszabbak.

Így ment lefelé Károlyka, a költő. Meg nem állt, a legalsó fokig. Mesélte, hogy már padon hál, kapualjban, lépcsőfokon a Duna-parton.

Tegnap újra meglátogatott. Borotválatlanul, elnyűtt ruhában. Távozás előtt még kért is valamit.

– Csak húsz forintot – szólt olyan pózban és olyan hangsúllyal, mint ahogy József Attila és Rejtő és még annyian, mikor Flaschner úrnak mondták a Japánban, hogy írja a többihez.

Jelzem, ezt is én meséltem neki, mikor még megvolt a Trabant.

Most már egy egész rakás verset hozott, hogy olvassam el.

Elolvastam. Ezek már nemcsak rosszak – olvashatatlanok.

Hiába, na, a szegénységet se adják ingyen.

Boross Elemér

Olcsó rakétakísérlet

Schwott Lajos rajza

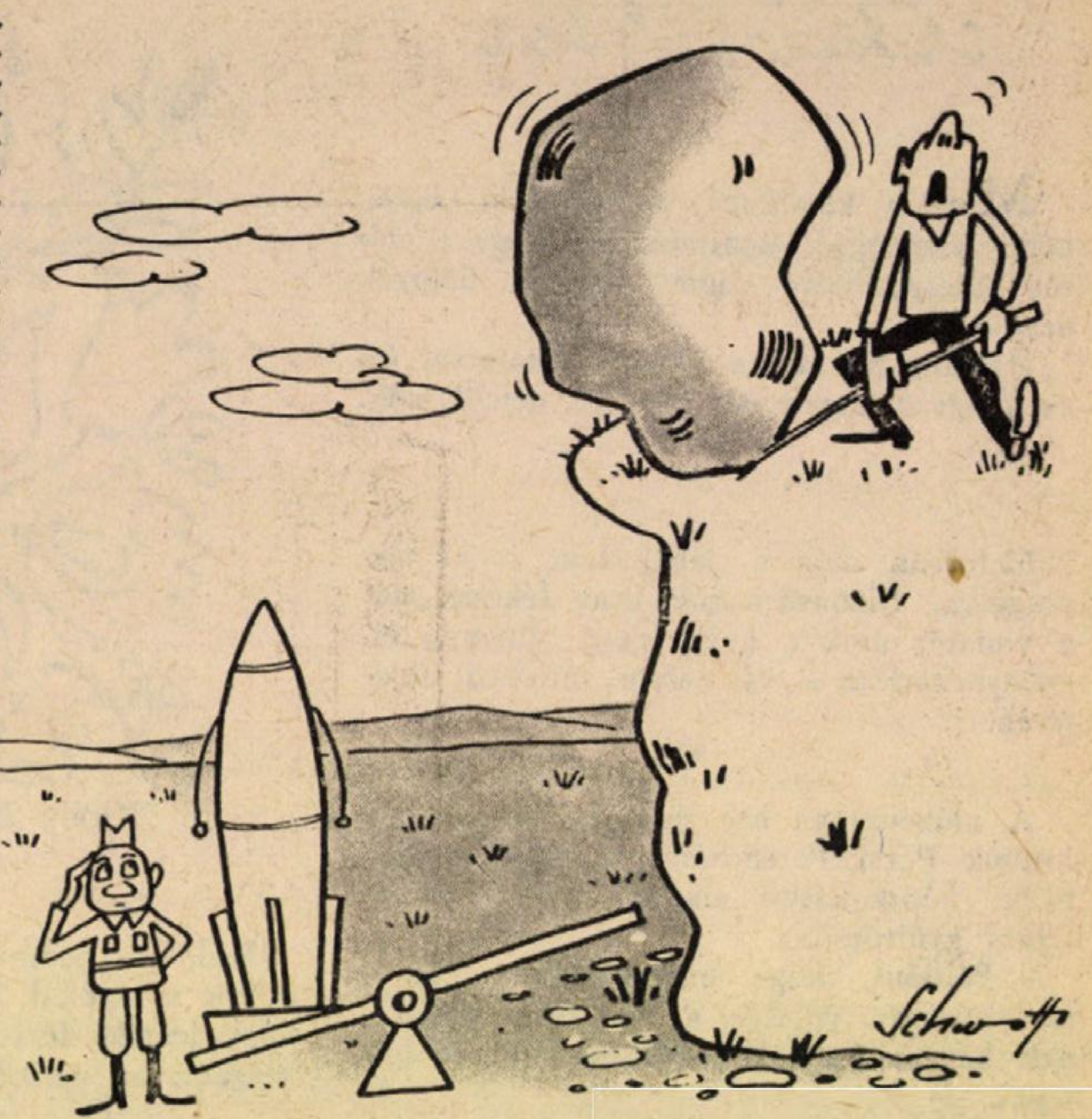

HÁTVÉD TRÜKKÖK

Szepes Béla rajzai

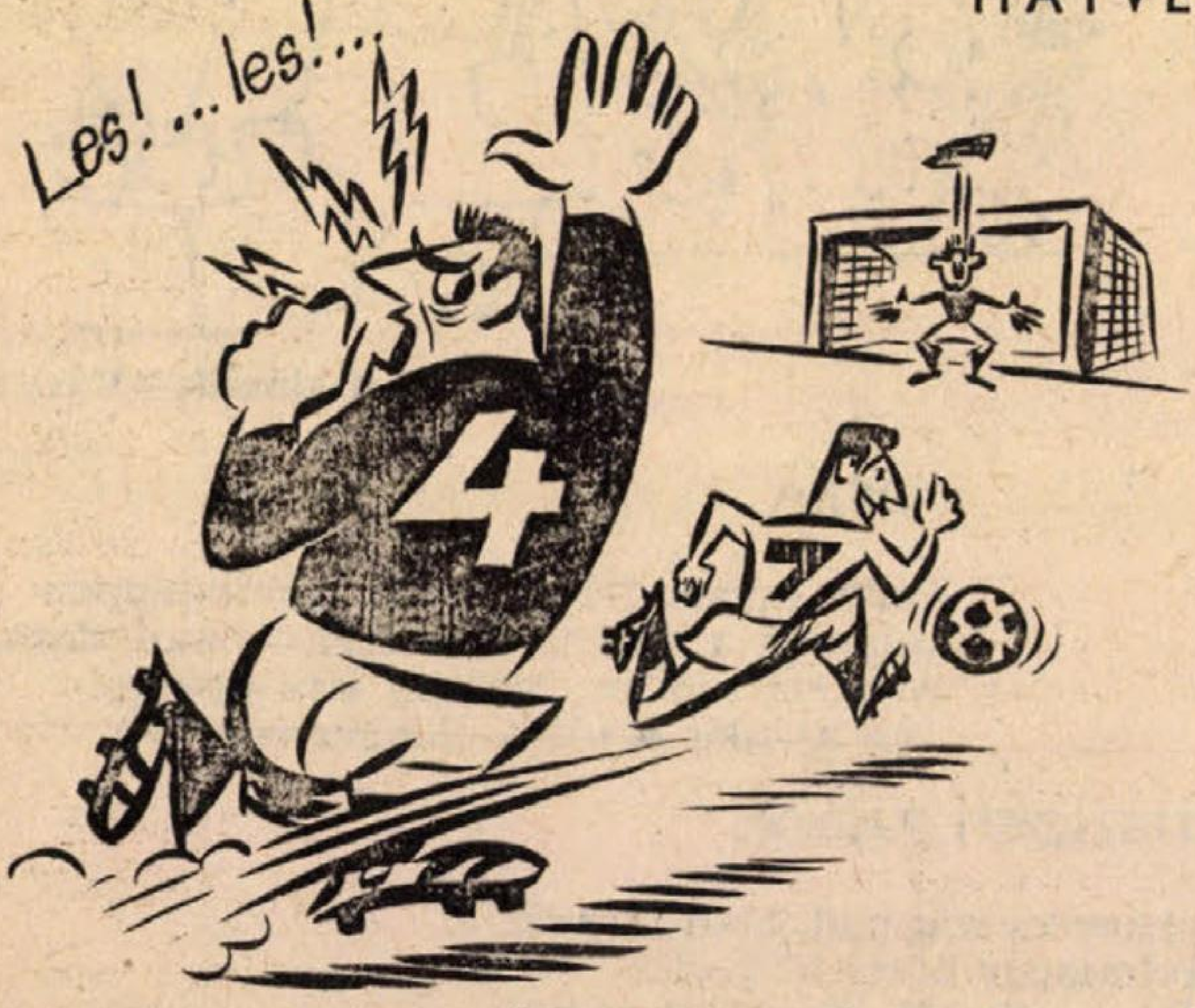

Ha gyors a csatár ...

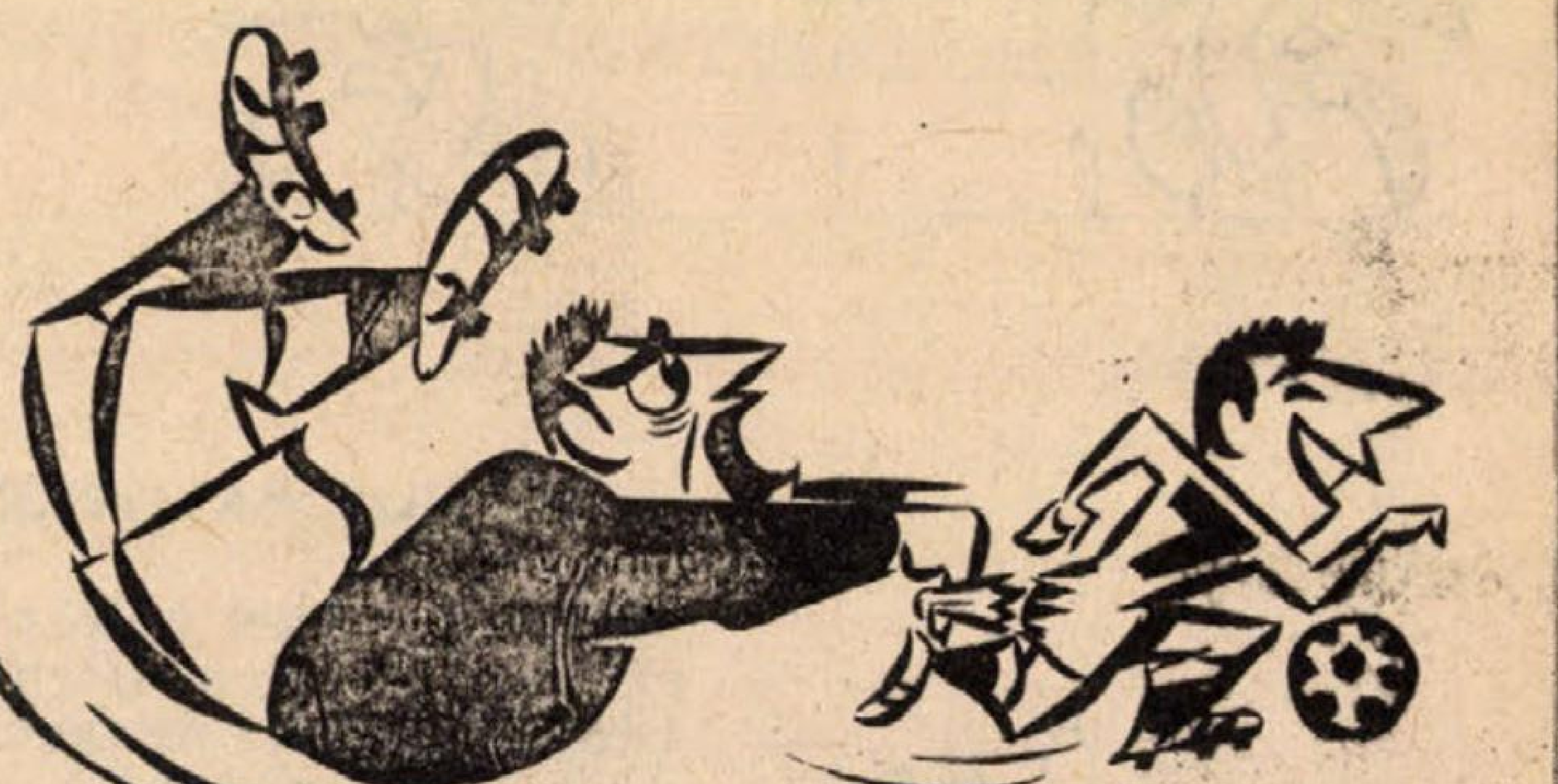

Ha lassú a hátvéd ...

LENGYEL HUMOR

C. Nerwinski rajzai

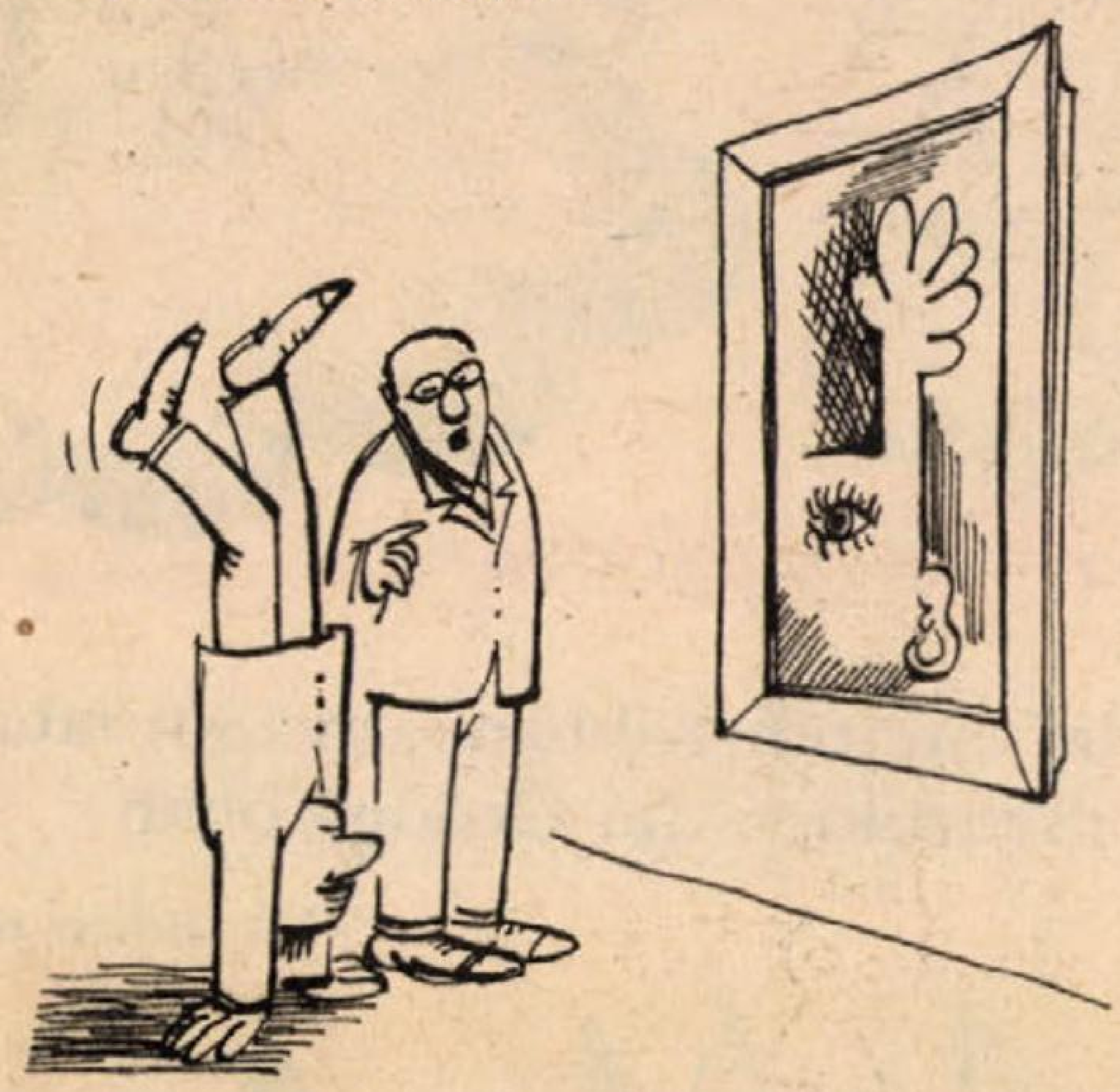

– Ugye, hogy ebből a nézőpontból mindjárt egészen más?

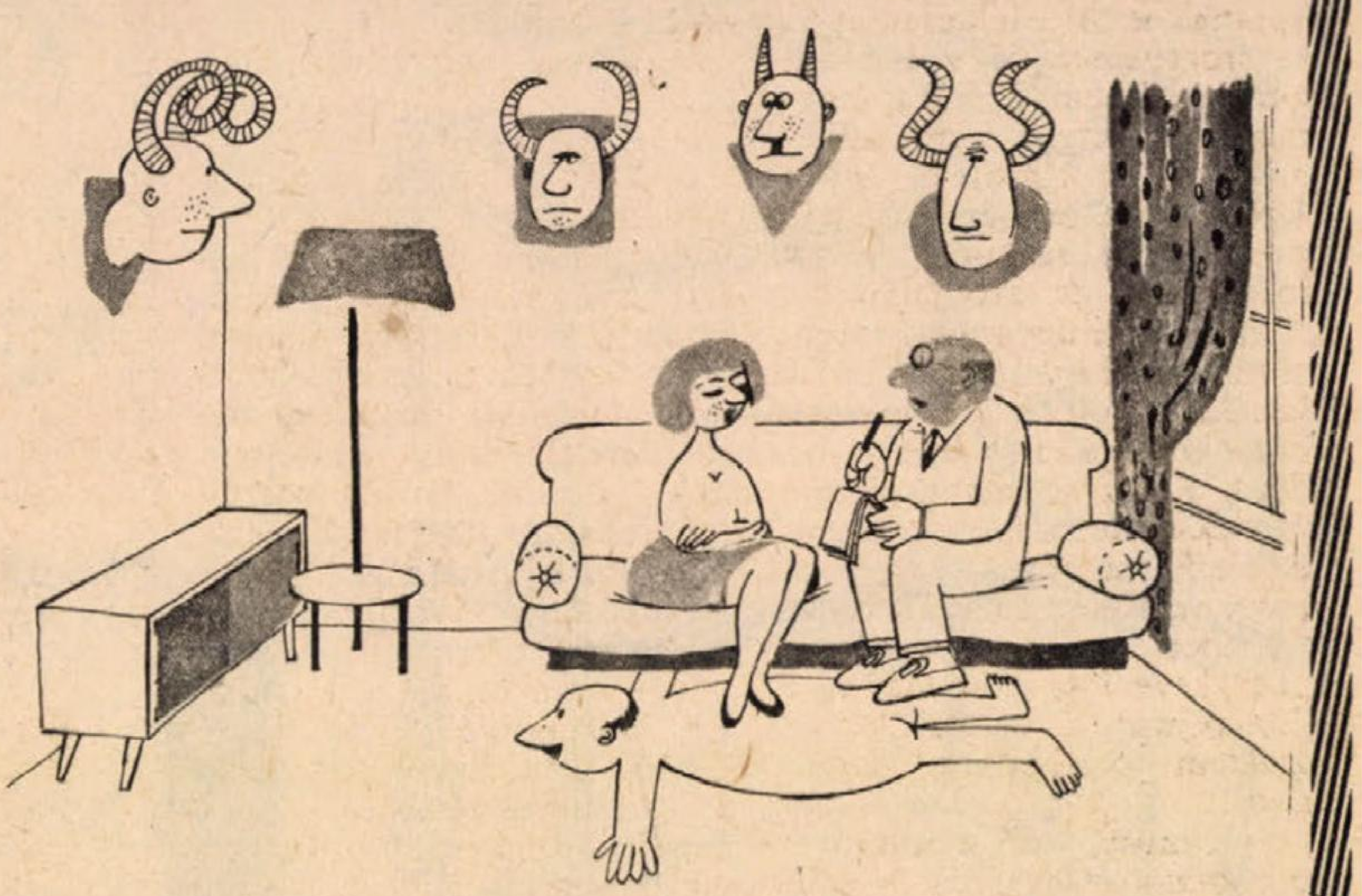

– És mi a kedvenc időtöltése kisasszony?

LOVAGI PÁRBAJ

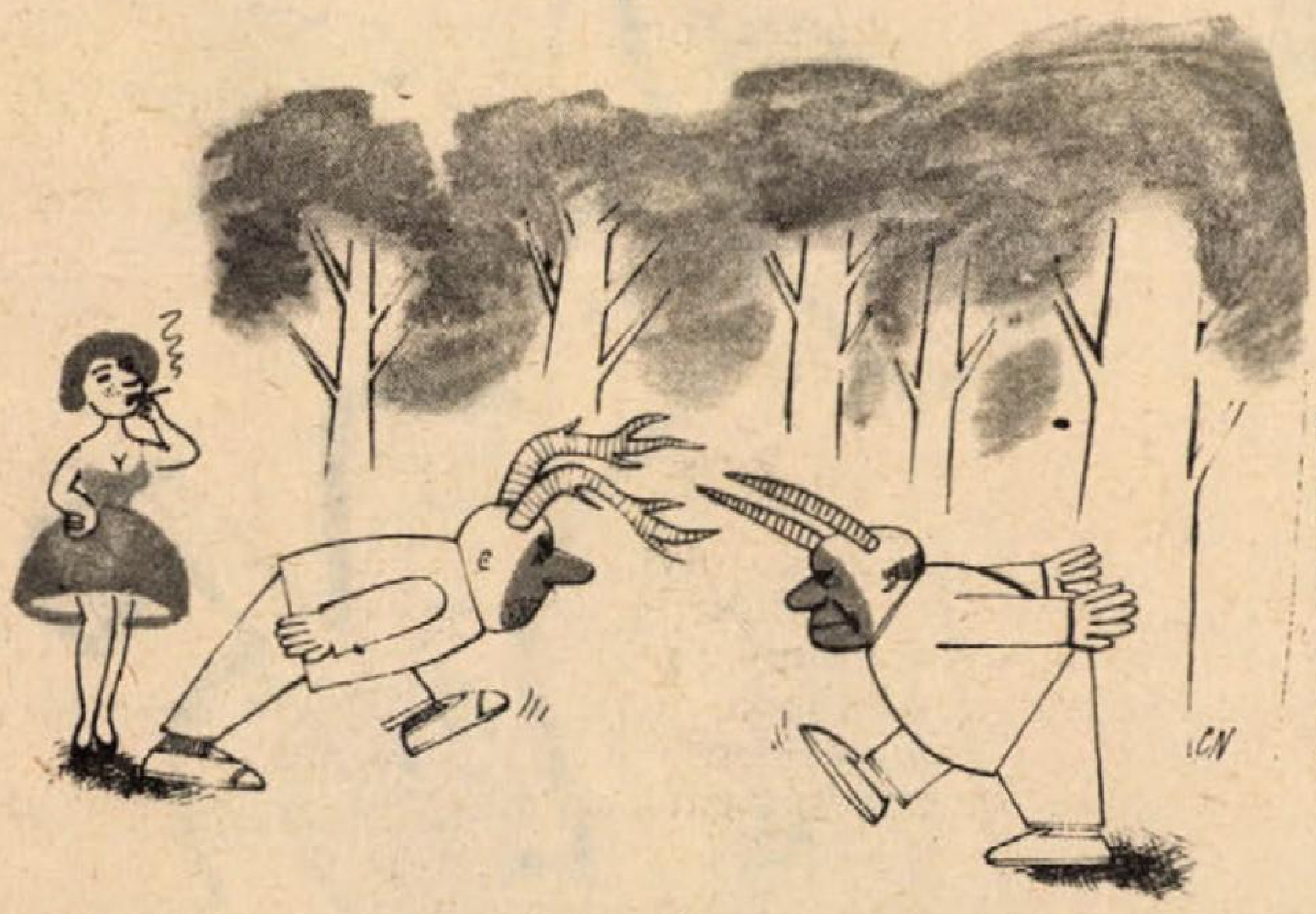

DÍSZSZEMLE

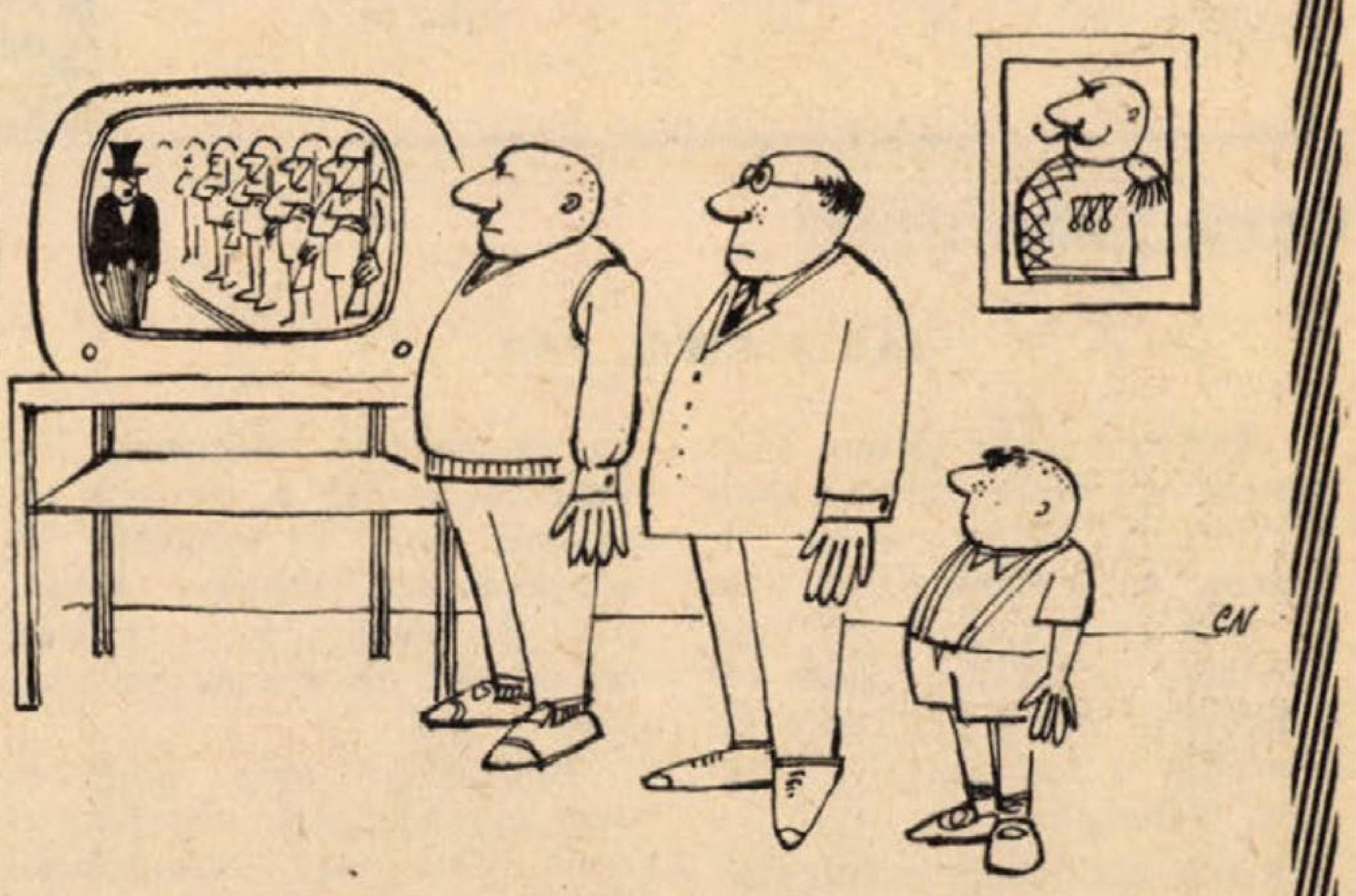

Találkozás búcsú nélkül

– Szervusz, drága öregem, ezer éve nem láttalak, semmit nem változtál!

Ezzel a nem éppen eredeti kitöréssel ugrott a nyakamba egy kedves korombeli férfiú.

Vajon ki lehet? A legegyszerűbb lett volna megkérdezni, de az ember viszolyog a legegyszerűbb dolgoktól.

Ezért elhatároztam, hogy nagy mesterem, Karinthy Frigyes technikája alapján kikóstolom a nyájas férfiút. De még mielőtt hozzáfoghattam volna az ismert kérdés-felelet szisztémához, a segítségemre sietett:

– Csuda véletlen, hogy összetalálkoztunk! Ugyanis én két perccel később indultam el hazulról, mint akartam. Már az utcán voltam, amikor a feleségem utánam kiáltott: Sándor, gyere vissza, vigyél esőkabátot!"

Az első nyom: Sándornak hívják. Ez is valami.

– Sárika mindig ilyen figyelmes – folytatta.

Újabb adat: Sárikának hívják a feleségét. Csak így tovább!

– Hovahova? – szegeztem neki a legfortélyosabb keresztkérdést.

Lelkesen fújta:

– Bemegyek a tanácshoz, megmondom nekik a véleményemet. Hát már ott tartunk, hogy egy Kapocs Sándornak nem intézik el a kályha átrakását?! Kapocs Sándornak, aki egész életét a köz szolgálatának szentelte!?

Óriási előrehaladás! Ismerem a vezetéknevét és életútját: a köz szolgálata.

Mielőtt tovább érdeklődhettem, ő kérdezett:

– Mikor láttad Mikulics Tündét?

Meghökkentem. Esküszöm, sohasem ismertem ilyen furcsa nevű leányzót. Ismeretlen ismerősöm egyszerre zavartan köhécselt, elpirult és szánalmasan dadogott:

– Bocsánat! Ugyebár nem Felköczi állatorvos úrhoz van szerencsém?!

Meg sem várta a nemleges választ, köszönés nélkül elrohant.

(s)

Turistaház

Hegedüs István rajza

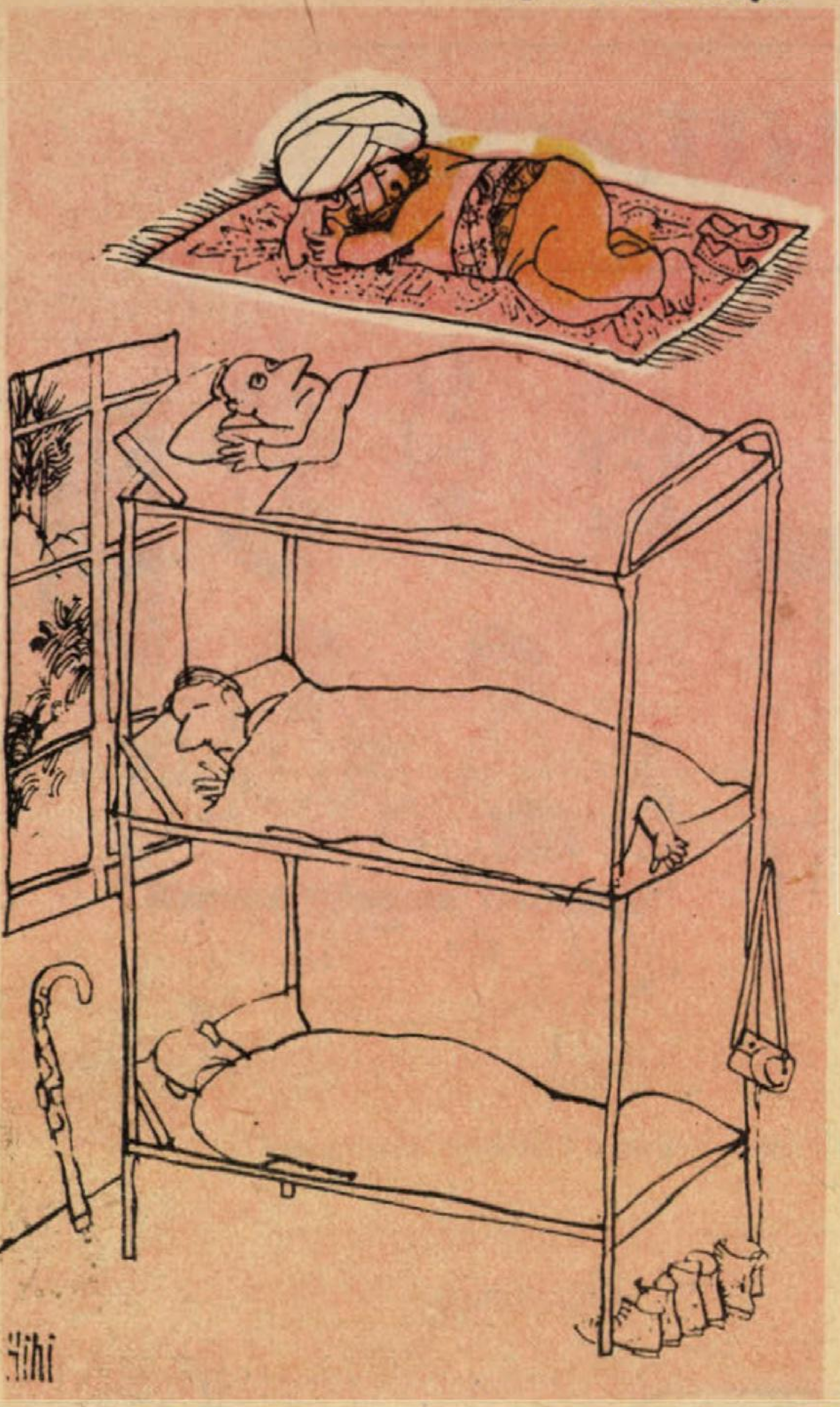

Nem dicséri az Urat

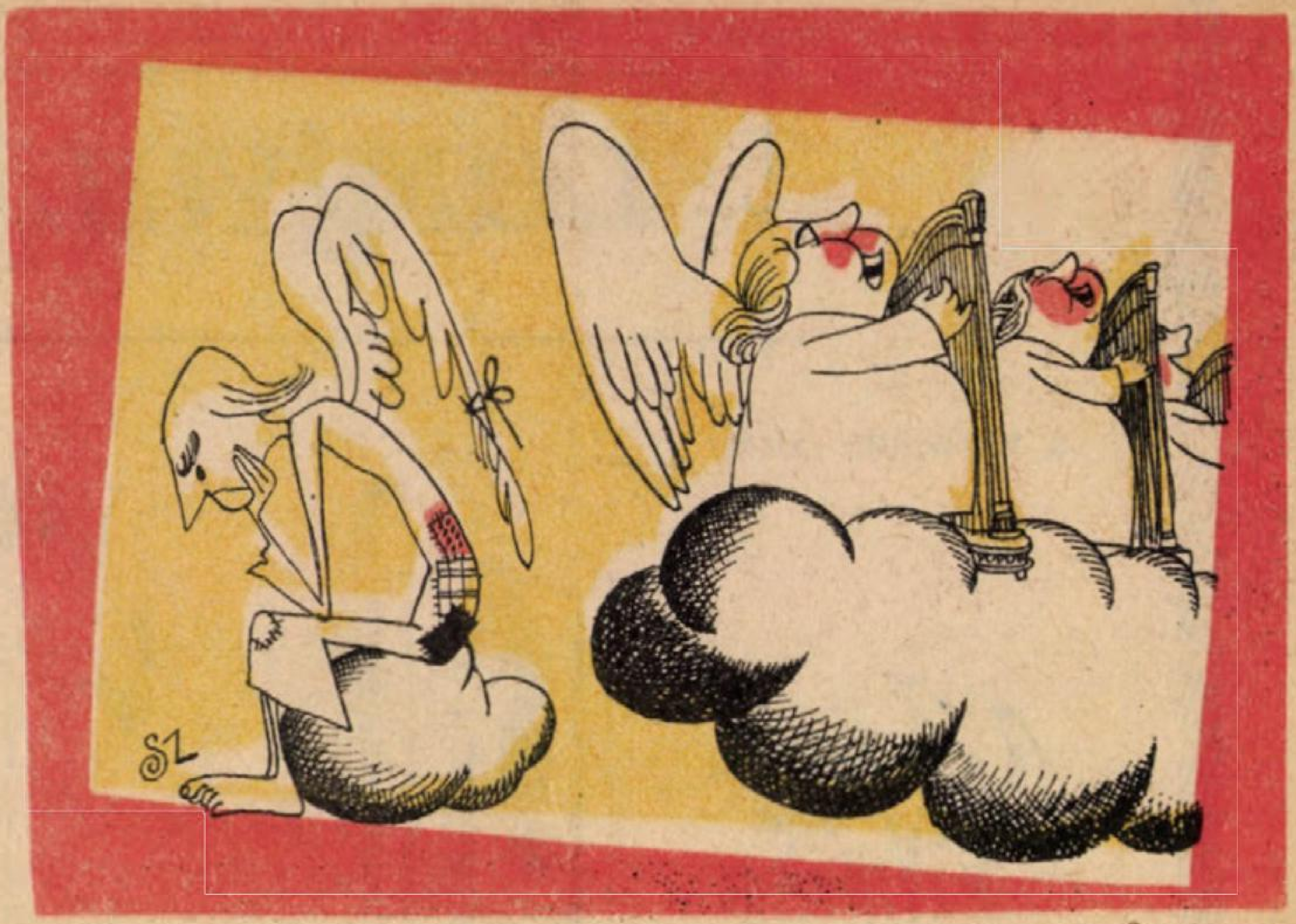

Nácik által elrejtett robbanóanyagot találtak a csehszlovákiai Ördög-tóban

Fülöp György rajza

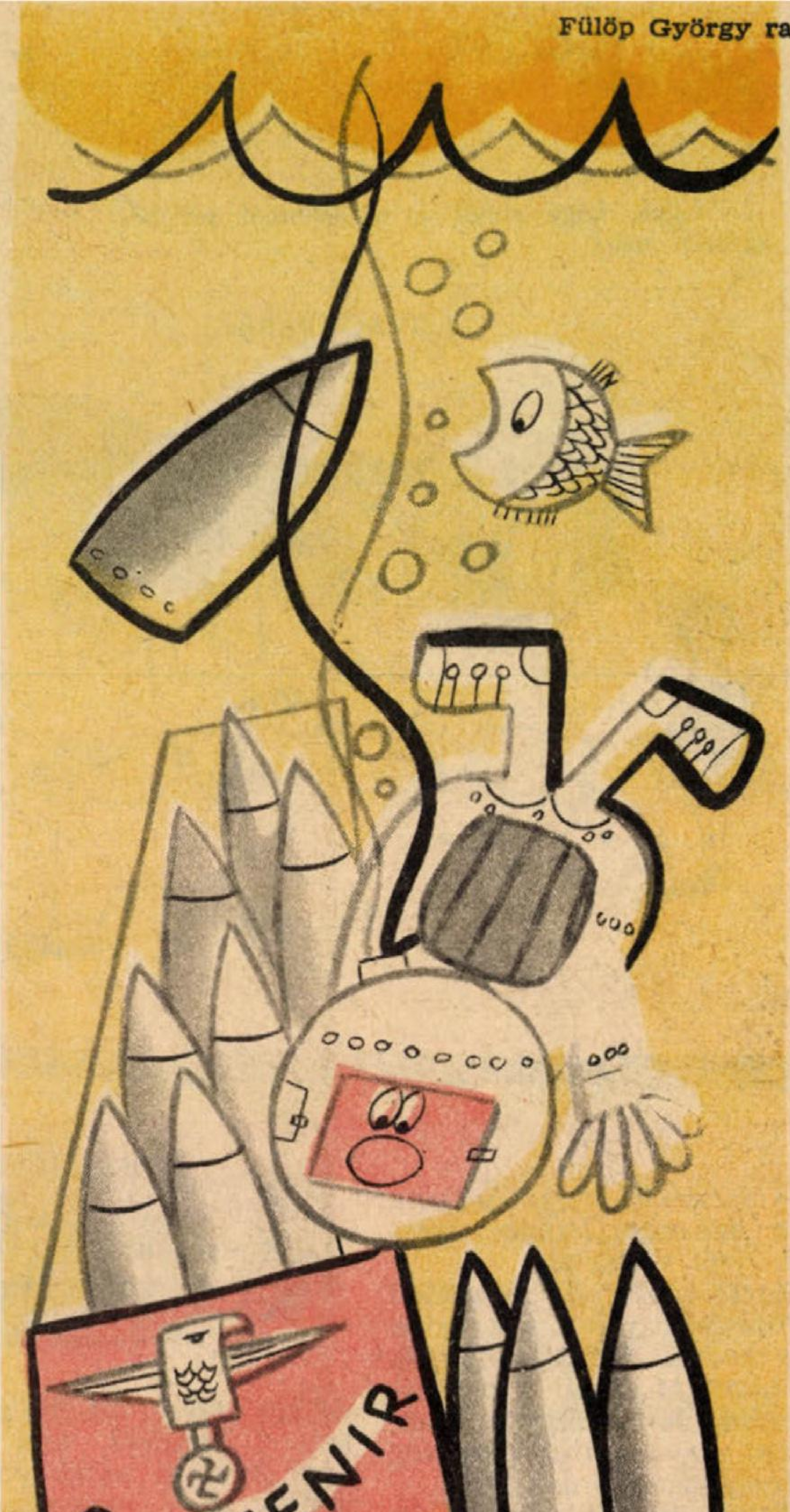

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JÁR A CIPŐ, JÁR...

Tóalmáson 1964. május 14-én vettem egy félig tűsarkú cipőt 234 forintért. Május 16-án felhúztam, pár órányi viselés után az egyik sarka máris letört. Visszavittem az üzletbe, onnan továbbították egy jegyzőkönyv kíséretében a Szombathelyi Cipőipari Vállalathoz.

Röpke egy hónap múltán visszajött a cipő, levél kíséretében. Más szövegű jegyzőkönyvet kértek.

Ez is elindult a cipő kíséretében. Újabb két hét. Jön a cipő és egy újabb levél, miszerint a nevemre, a személyazonossági igazolványom számára és a pontos címemre kíváncsiak. Ezúton hívom fel a cipőgyár figyelmét, hogy az újraoltási bizonyítványom elveszett, a számát sem tudom, és a születési anyakönyvi kivonatom másolata sincs kéznél.

Megemlítem még, hogy ez nem egyedüli eset, ugyanezt az utat járja egy tápiószecsői FMSZ-től vásárolt női szandál is, levált talpával.

Apropó: Még a nyár folyamán szeretnék a cipőmben járni!

Cseri Józsefné
Tápiószecső,
Árpád u. 102.

VILÁGBAJNOK A BÁRBAN

Joe Louis, a legendáshírű amerikai néger nehézsúlyú ökölvívó világbajnok, aki veretlenül vonult vissza, másfélmilliós adótartozásának törlesztése céljából a legkülönbözőbb pénzkeresési módszereket próbálja végig. Jelenleg bárokban énekel, táncol, s kis történeteket mesél közben ökölvívó pályafutásáról. Megkérdezték tőle, hogy valóban mindenkit legyőzött-e.

— Kivéve az adóhivatalt! — válaszolta a Barna Bombázó.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel., 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 — 64.4434 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504